

Aalborg, 22. marts 2013

Sagsøgtes sammenfattende processkrifter

Retten i Aalborg,
sag BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007

Foreningen af danske Videogramdistributører
v/advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K
som mandatar for foreningens ni medlemmer
mod
Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

Sagsøgtes tidligere breve og processkrifter erstattes af følgende:

1.	Sagsøgtes processkrift vedr. betydningen af sagsøgers formelle fejl	3
2.	Sagsøgtes processkrift vedr. ejerforholdene og informationerne herom	5
3.	Sagsøgtes processkrift vedr. påstanden om fagedforbud	12
4.	Sagsøgtes processkrift vedr. påstanden om erstatning for beslaglagte film	20
5.	Sagsøgtes processkrift vedr. sagsøgers skiftende holdninger	30
6.	Sagsøgtes processkrift vedr. konflikten med domstolene	41
7.	Sagsøgtes processkrift vedr. konkurrencen "13 rigtige"	47
8.	Sagsøgtes processkrift vedr. betydningen af ophavsretslovens fortolkning	55
9.	Sagsøgtes processkrift vedr. den rette løsning	67

Introduktion til processkrifterne

Efter 7 år med løgne, kovendinger og manipulation (se processkrift 5 for detaljer) skal sagerne domsforhandles uden en egentlig forberedelse. Der er meget, der skal redes ud på én gang, og derfor har jeg valgt at skrive separate processkrifter om hvert af de store emner i sagerne.

1. Betydningen af sagsøgers formelle fejl

Hovedsagerne vedrører reparationen af sagsøgers formelle fejl. Sagsøger bør altid undersøge, hvem der står bag en påstået krænkelse, men trods klar lovgivning herom magtede sagsøger det ikke. Det afslørede et andet alvorligt problem: rettens partiskhed til fordel for sagsøger.

2. Ejerforholdene og informationerne herom

Diverse dommere har givet mig skylden for sagsøgers fejl. Dette processkrift gennemgår fakta vedrørende mine informationer til offentligheden, til sagsøger og til domstolene.

3. Fogedforbuddet

Der er givet intet mindre end 4 forskellige - og indbyrdes modstridende - begrundelser for det nedlagte fogedforbud, og ingen af dem har mere end perifær sammenhæng med retsplejeloven. Selvom forbuddet er uden praktisk betydning, bør misbruget af fogedretten tages alvorligt.

4. Erstatning for beslaglagte film

Jeg har nedlagt særskilt påstand herom for at afgøre alle tvister i sagerne, så sagsanlægget mod Domstolsstyrelsen kan ophæves. Det kan dog kun ske, hvis retten forholder sig til fakta.

5. Sagsøgers skiftende holdninger

Det er frustrerende, når den ene løgn efter den anden uden videre lægges til grund som fakta. Sagsøgers løgne, manipulationer og skiftende holdninger gennemgås i dette processkrift.

6. Konflikten med domstolene

“*Man kan da ikke have en dommer, der ikke vil respektere loven*” sagde en dybt rystet advokat Henrik Karl Nielsen efter mødet med Dorete Bager i reparationssagen. Der ligger mere end en uenighed om vurderinger bag min utilfredshed med Retten i Aalborg og Vestre Landsret.

7. Konkurrencen “13 rigtige”

Konkurrencens formål er at engagere folk i rettens arbejde. Ideelt set er der overensstemmelse mellem befolkningens og rettens syn på de faktiske omstændigheder, men som retten har opført sig indtil nu i forbindelse med sagsøgers angreb på mig, er det ikke nødvendigvis tilfældet her.

8. Betydningen af ophavsretslovens fortolkning

Bag sagsøgers angreb ligger ønsket om at få godkendt en fordelagtig konkurrencebegrænsende fortolkning uden en egentlig retlig undersøgelse. Retten bør vide, at der i virkeligheden er tale om en udspekuleret økonomisk forbrydelse til skade for hele samfundet.

9. Den rette løsning

Medmindre retten accepterer sagsøgers påstand om, at fogedrettens afgørelser er retskraftige, kan retten stadig redde situationen. I lovens forstand har ingen lidt permanent skade.

Aalborg, 22. marts 2013

Sagsøgtes processkrift vedr. betydningen af sagsøgers formelle fejl

Retten i Aalborg,
sag BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007

Foreningen af danske Videogramdistributører
v/advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K

som mandatar for foreningens ni medlemmer
mod

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

Sagsøgers formalitetsfejl afslører sandheden bag sagsanlæggene

Hvis sagsøger havde skrevet "Laserdisken" uden "ApS" i rekvisitionen den 11. oktober i 2005 (**bilag N2, ekstraktens side 48**), var jeg formentlig for længst blevet dømt for at have krænket sagsøgers rettigheder. Jeg var blevet straffet efter en summarisk retssag, hvor det *ikke* fremgik, at der er flere fortolkninger af ophavsretsloven, eller at jeg har foretaget de nødvendige foranstaltninger for at undgå forbudt parallelimport i henhold til sagsøgers oprindelige fortolkning. Sagsøger ville have opnået fuld kontrol med det danske marked og fjernet Laserdisken som konkurrent. Formalitetsfejlen ændrer imidlertid alt. To forhold kan ikke længere skjules:

1. Sagsøgers angreb har været planlagt siden begyndelsen af 2003
2. Retten har langt hen ad vejen ensidigt behaget sagsøger

LASERDISKEN

1. Sagsøgers angreb har været planlagt siden begyndelsen af 2003

Det er i sig selv afslørende, at rekvisitionen og stævningen mod Laserdisken ApS er skrevet af lige præcis de to advokater, jeg havde orienteret om importplanerne i januar og februar 2003. De "opdagede" ikke tilfældigvis i 2005, at jeg parallelimporterede igen. Tværtimod blev de af mig informeret om mine planer, før jeg genoptog parallelimporten, og de enkelte medlemmer fik at vide, hvor let det var at undgå uønsket parallelimport. Endvidere *udelukker* "prøvekøbet" netop, at Laserdisken ApS stod bag (**bilag K1 og L1, ekstraktens side 14-19**). Angrebet mod mig er baseret på korrespondancen med selskabet i 2003.

"*Omfanget af rekvisiti virksomhed*" er fogedrettens begrundelse for, at betingelse nr. 3 i retsplejelovens § 642 er opfyldt (**bilag A4, ekstraktens side 179**), men parallelimporten var slet ikke genoptaget endnu, da jeg korresponderede med de to advokater. De ventede med vilje i flere år for at skabe en situation, som (med urette) kunne bestyrke kravet om forbud.

2. Retten har langt hen ad vejen ensidigt behaget sagsøger

Jeg har parallelimporteret i fuld offentlighed. På hjemmesiden har jeg gjort opmærksom på både oprindelse og regionalkode på de udbudte film (**bilag K1, ekstraktens side 15 og 17**), og jeg gjorde personligt sagsøger opmærksom på ejerskiftet (**bilag Q1, ekstraktens side 24**). Jeg gav også retten besked, da jeg opdagede fejlen. Retten har set bort fra, at det var sagsøger, der modsatte sig et retsmøde, der havde givet mig mulighed for at opdage fejlen tidligere.

Vestre Landsret har i begge kæremål afsløret, at den stolede så meget på sagsøger, at den hverken ville høre på mig eller læse mine breve, mine processkrifter eller de fremsendte bilag. I det andet kæremål, der er baggrund for nærværende sager, udtrykte landsretten endda, at hverken faktiske omstændigheder eller lovgivning skal stå i vejen for sagsøgers ønsker. Læs herom i "*Sagsøgtes processkrift vedr. påstanden om fogedforbud*" og i "*Sagsøgtes processkrift vedr. konflikten med domstolene*".

Byrettens to domme i justifikationssagen mod Laserdisken ApS havde ganske vist ikke nogen praktisk betydning for selskabet, men de illustrerer rettens disrespect for lovgivningen.

3. Hvad formalitetsfejlen IKKE påvirker: Sagsøgers rettigheder

Det er uklart, hvorfor det er så vigtigt for retten at lade mine konkurrenter få adgang til mine regnskaber. Ophævelse af bevissikringen som konsekvens af fejlen afskærer hverken sagsøger fra at få undersøgt, om deres fortolkning er rigtig, eller fra at anlægge en erstatningssag, hvis det skulle vise sig, at deres fortolkning er rigtig.

Det er mærkeligt at tænke på, at hvis man er voldsmand og stikker folk ned med kniv, fører formalitetsfejl til frifindelse (**bilag G6, ekstraktens side 321**), men retten ser anderledes på det, når man sælger dvd-film, der er udgivet af andre end sagsøger - også selvom det blot betyder, at sagsøger skal bevise sine påstande i en regulær retssag ligesom alle andre!

Med venlig hilsen

Hans Kristian Pedersen

Aalborg, 22. marts 2013

Sagsøgtes processkrift vedr. ejerforholdene og informationerne herom

Retten i Aalborg,
sag BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007

Foreningen af danske Videogramdistributører
v/advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K

som mandatar for foreningens ni medlemmer
mod

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

Har jeg vildledt om ejerforholdene?

Nærværende sager eksisterer, fordi Retten i Aalborg i justifikations sagen mod Laserdisken ApS lagde til grund, at jeg *ikke* under fogedforretningen havde fortalt Dorete Bager, at jeg selv, ikke Laserdisken ApS, ejede de to butikker i Aalborg og København, hvori fogedforretningerne blev gennemført den 29. november 2005 (**bilag J3, ekstraktens side 132**), og fordi Vestre Landsret i kæremålet i nærværende sager lagde til grund, at jeg først ved brev den 25. september 2006 via advokat Henrik Karl Nielsen oplyste, at virksomheden rettelig drives af mig personligt og ikke af anpartsselskabet (**bilag D4, ekstraktens side 186-187**).

Holdningen er, at bevissikringen mod mig er i orden trods det manglende retsgrundlag, fordi jeg har vildledt om ejerforholdene. Derfor er det relevant at undersøge, om det er sandt.

LASERDISKEN

Sandheden - hele sandheden - belyses i følgende 10 kapitler

1. Den relevante lovgivning
2. Sagsøgers dokumentation for fogedretten
3. Min e-mail til Paramount
4. Min formalitetsindsigelse til Retten i Aalborg
5. Mine skrivelser til Vestre Landsret
6. Sagsøgers løgn
7. Min forpligtelse til at redde retsassessor Dorete Bager
8. Min mulighed for at redde retsassessor Dorete Bager
9. Sandheden om Vestre Landsrets sagsbehandling i de to kæremål
10. Sandheden om retssagen mod Laserdisken ApS

1. Den relevante lovgivning

Hvordan finder man ud af, hvem der er ansvarlig, hvis man bliver snydt eller krænket og har brug for at anlægge en retssag ved domstolene?

Det er et reelt spørgsmål, og politikerne har gjort en betydelig indsats for at sikre, at alle kan få besked om, hvem de handler med, hvad enten de handler på internettet eller i fysiske butikker. Lovgivningen gør det let at finde ud af, hvem der er ansvarlig, hvis man handler på internettet eller i en fysisk butik.

Anpartsselskabsloven (bilag E1, ekstraktens side 6)

Ifølge anpartsselskabslovens § 2 er anpartsselskaber pligtige og eneberettigede til at benytte ordet “anpartsselskab” eller forkortelsen “ApS”. Det betyder, at hvis der står “ApS” i et navn, er der tale om et anpartsselskab, og hvis der *ikke* står “ApS” eller “anpartsselskab”, er der *ikke* tale om et anpartsselskab. Alene navnet fortæller, om der er tale om et anpartsselskab eller ej.

Momsloven (bilag F1, ekstraktens side 7-8)

Momslovens § 40 indeholder krav til en faktura, bl.a. krav om, at fakturaen skal indeholde den registrerede virksomheds (sælgerens) navn og registreringsnummer.

Det fremgår alene af navnet på en faktura, om der er tale om et anpartsselskab eller ej, og ved hjælp af registreringsnummeret (cvr-nr.) kan grunddata findes, hvis det er nødvendigt.

Lov om Det Centrale Virksomhedsregister (bilag G1, ekstraktens side 9)

Det Centrale Virksomhedsregister har til formål at indeholde grunddata om juridiske enheder, der er erhvervsdrivende, og at stille disse grunddata til rådighed for bl.a. private.

Det betyder, at en køber af en vare kan henvende sig til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen og bede om grunddata om den erhvervsdrivende, der har solgt varen. Alternativt kan køberen på hjemmesiden www.cvr.dk indtaste cvr-nummeret og finde oplysningerne på den måde.

Lov om tjenester i informationsområdet (bilag H1, ekstraktens side 10-11)

Ifølge § 7 om generel oplysningspligt skal en tjenesteyder give oplysning om tjenesteyderens navn samt om cvr-nr., hvis tjenesteyderen er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister.

Det betyder, at en person eller virksomhed, der driver internethandel, på hjemmesiden skal informere om virksomhedens navn og cvr-nr.

2. Sagsøgers dokumentation for fogedretten

Udskrifterne af hjemmesiden (bilag K1, ekstraktens side 14-18)

Bilag 2-4 til forbuds- og bevissikringsrekvisitionen var udskrifter af hjemmesiden og fakturaen for et "prøvekøb" foretaget den 15. juli 2005 (**bilag N2, ekstraktens side 55**).

Der er lagt to film i indkøbskurven (**ekstraktens side 17**) under overskriften "Din indkøbskurv i Laserdisken". Overskriften er *ikke* "Din indkøbskurv i Laserdisken ApS". Der er således intet på hjemmesiden, der forleder til at tro, at man handler med et anpartsselskab.

Det ses af **ekstraktens side 16 og side 18**, at cvr-nr. 10194245 er angivet.

Fakturaen (bilag L1, ekstraktens side 19)

På fakturaen er også angivet cvr-nr. 10194245. Det bemærkes, at der heller ikke på fakturaen er noget "ApS" eller "anpartsselskab" i navnet. Der er således intet på fakturaen, der forleder til at tro, at man handler med et anpartsselskab.

CVR-nr. 10194245

Med internetadgang er det let at finde oplysninger om den ansvarlige juridiske enhed bag et cvr-nr. Man indtaster blot cvr-nummeret på www.cvr.dk (**bilag M1, ekstraktens side 20**).

Registerets oplysninger om cvr-nr. 10194245 er fremlagt (**bilag N1, ekstraktens side 21**). Det fremgår, at virksomheden er en *enkeltmandsvirksomhed*, og at ejerens navn er *Hans Kristian Pedersen*. Disse oplysninger udelukker i sig selv, at der er tale om et anpartsselskab.

Hjemmesidens domænenavn

Udskrifterne viser, at domænet er "laserdisken.dk". På DK Hostmasters hjemmeside kan søges informationer om danske domænenavne. **Bilag O1, ekstraktens side 22** er oplysningerne om domænet "laserdisken.dk". Det bemærkes, at "ApS" ikke ses noget sted, så i henhold til lov om anpartsselskaber er det *udelukket*, at et anpartsselskab ejer domænet.

Konklusion

De for fogedretten fremlagte bilag *udelukker alle*, at et anpartsselskab er involveret i det salg, der begrundede anmodningen, så der må være en anden årsag til sagsøgers valg af rekvisitus!

3. Min e-mail til Paramount

Jeg orienterede samarbejdspartnerne, da jeg i 1999 solgte aktiverne til Laserdisken ApS, og da jeg i 2004 købte dem tilbage. Jeg orienterede også Paramount, en af sagsøgerne i sagen, men i september 2005 bemærkede jeg, at Paramount henviste til det forkerte registreringsnummer på fakturaen i feltet "Deres VAT nr." (**bilag P1, ekstraktens side 23**).

VAT nr. er den engelske betegnelse for cvr-nr (eller SE-nummer, som det tidligere hed), og jeg gjorde denne sagsøger opmærksom på fejlen med en henvendelse til min kontaktperson Johny Gotfredsen. Jeg sendte en e-mail (**bilag Q1, ekstraktens side 24**), hvori jeg bad ham give besked til "rette vedkommende" om at bruge nr. 10194245 i stedet for nr. 21730599. Det betyder i sagens natur, at Paramount handler med en anden juridisk enhed.

Ændringen af VAT-nr. (**bilag R1, ekstraktens side 25**) dokumenterer, at sagsøger ikke senere end den 9. november 2005 var klar over, at der var sket et ejerskifte. Selvom sagsøger havde anlagt sag mod mig ved fogedretten, informerede denne alligevel ikke sin advokat.

LASERDISKEN

4. Min formalitetsindsigelse til Retten i Aalborg

Ifølge retsplejelovens § 351, stk. 4 skal formalitetsindsigelser fremsættes i svarskriftet. Det kan lægges til grund, at jeg agerede i overensstemmelse med retsplejeloven, da jeg *som det første* i svarskriftet den 23. januar 2006 påpegede den formelle fejl (**bilag S2, ekstraktens side 90**):

“Det præciseres, at Laserdisken ApS overdrog alle aktiviteter tilbage til Laserdisken, v/Hans Kristian Pedersen med virkning fra 1/7-2004. Laserdisken ApS er idag et tomt selskab, så et fogedforbud rettet mod anpartsselskabet giver ingen mening.

Da sagen begæres afvist under alle omstændigheder, er der ikke herved taget stilling til eventuelle konsekvenser af den formelle fejl.

5. Mine skrivelser til Vestre Landsret

Brev om kæremålets bilag 32 (bilag U2, ekstraktens side 96)

Vestre Landsret blev første gang orienteret via svarskriftet til byretten. Det blev fremlagt som bilag 32 i kæremålet sammen med replikken den 28. januar 2006. Det fremgår af følgebrevet, at svarskriftet var et supplement til replikken. Selvom formalitetsfejlen ikke er gentaget i replikken, ville Vestre Landsret være orienteret ved læsning af det bilag, jeg havde henvist til.

Min partsforklaring (bilag C3, ekstraktens side 113)

Jeg havde bedt om en mundtlig forhandling med mulighed for at forklare mig, men det mente Vestre Landsret ikke var nødvendigt, så jeg var henvist til at afgive forklaring skriftligt. Første punkt i den skriftlige partsforklaring den 13. juli 2006 vedrører ejerforholdene. Overskriften er *“Laserdiskens ejerforhold”*:

“Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen er en personligt ejet virksomhed (CVR-nr. 1019 4245). Virksomheden blev etableret i juni 1984. Hovedbeskæftigelsen er salg af film og udstyr til at fremvise film på det til enhver tid bedst egnede videosystem.

Laserdisken ApS (CVR-nr. 21730599) beskæftigede sig med salg af film i perioden juli 1999 til juni 2004. Siden juni 2004 har selskabet været tomt. Ransagning blev foretaget hos Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen og ikke selskabet Laserdisken ApS, der i november 2005 ikke havde aktiver eller salgsmæssige aktiviteter.”

6. Sagsøgers løgn

Fogedrettens kendelse

På side 8 i den rekvisition, der skulle reparere fejlen, fremgår det af sagsøgers sagsfremstilling, at sagsøger først efter Vestre Landsrets kendelse den 14. september 2006 blev gjort bekendt med overdragelsen af virksomhedsaktiviteterne til Hans Kristian Pedersen personligt (**bilag T3, ekstraktens side 160**). I kendelsen står følgende (**bilag Y3, ekstraktens side 167**):

“Først den 25. september 2006 gjorde revisitus opmærksom på, at der for en del af den periode, sagerne vedrørte, nemlig fra indførelse af Ophavsretslovens § 19 i december 2002 til 29. november 2005 var tale om to forskellige rekvisiti, hvoraf sagerne alene var rejst mod anpartsselskabet.”

LASERDISKEN

Det var en bevidst løgn

Der er forskel på at lyve og at være uvidende. Det er teoretisk muligt, at sagsøgers advokat pga. mangelfuld intern kommunikation og et ukendskab til de love, der er gennemgået i kapitel 2, *troede*, at Laserdiskens butikker blev drevet af Laserdisken ApS. Det er i teorien også muligt, at sagsøgers advokat hverken læste mit svarskrift til Retten i Aalborg eller min partsforklaring til Vestre Landsret og derfor fortsat var uvidende.

Det forklarer imidlertid ikke sagsøgers umiddelbare reaktion på advokat Henrik Karl Niensens brev den 25. september 2006, idet sagsøger straks skrev til Retten i Aalborg, at dette synspunkt også var forsøgt inddraget under kæresagen (**bilag O3, ekstraktens side 146**):

“Med hensyn til sagsøgtes advokats bemærkninger om, at sagen ikke er rettet mod rette juridiske person, skal alene bemærkes, at dette synspunkt også var forsøgt inddraget under kæresagen for Vestre Landsret, uden at det på nogen måde blev taget til efterretning.”

Der er ikke tvivl om, at sagsøger løj bevidst for at give fogedretten den opfattelse, at jeg havde været uærlig om ejerforholdene. I kæremålet ved Østre Landsret fremhævede sagsøger endda, at jeg havde meddelt mig *skriftligt* til Vestre Landsret (**bilag I3, ekstraktens side 127**):

“Fsva. kærendes bemærkninger om, at Vestre Landsret ikke iagttog kærendes bemærkninger om det forhold, at sagen er anlagt mod kærrende og ikke Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen, skal det bemærkes, at Vestre Landsret selyfølgelig har været bekendt med dette forhold, al den stund kærrende meddelte dette skriftligt til Vestre Landsret”.

7. Min forpligtelse til at redde retsassessor Dorete Bager

Ifølge artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention er det en anklagets ret *“to remain silent and not to contribute to incriminating himself”* (**bilag Q6, ekstraktens side 349**).

Det var ikke blot min ret at tie med oplysninger, der kunne implicere mig selv, det var Dorete Bagers opgave at informere mig om det jf. fogedrettens pligt til at vejlede rekvisitus. Retten til at tie var lovgiver opmærksom på, da bevissikringsreglerne blev gennemført.

I retsplejerådets betænkning 1385/2000 om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder fremgår dette af side 76-77 (**bilag U6, ekstraktens side 357-358**). Deri præciseres, at konventionens artikel 6 finder anvendelse både i offentlige og private straffesager, og at det ikke er et krav, at der er rejst sigtelse. Den anklagede kan *ikke* pålægges oplysningspligt.

I bemærkningerne til lovforslaget om bevissikring af 4. oktober 2000, afsnit 5.9: *“Gennemførelse af en undersøgelse”* (**bilag V6, ekstraktens side 360-362**) understreges det også, at der ikke er oplysningspligt. Det fremgår blandt andet af lovforslagets side 43:

“Medtagelse af en regel om oplysningspligt vil imidlertid efter udvalgets opfattelse rejse det problem, at man ved at opfylde oplysningspligten vil kunne udsætte sig selv for strafforfølgning.”

Det er svært at forestille sig, at en oplysning om ejerforholdene under fogedforretningen *ikke* havde ført til, at der var blevet rejst sigtelse mod mig i stedet for selskabet. Og det er netop den situation, at Den Europæiske Menneskeretskonvention beskytter mig mod.

Også i U.2005B.10 (**bilag Z6, ekstraktens side 367-368**) er det i afsnit 2.7: *“Rekvisiti processuelle status under sagen”* anført, at rekvisitus *ikke* har oplysningspligt.

8. Min mulighed for at redde retsassessor Dorete Bager

Jeg har som parallelimportør været konkurrent til sagsøger i 25 år og kunne ikke drømme om at skjule det. Tværtimod bruger jeg hvert år penge på at fortælle omverden om det (det kaldes "markedsføring"). Jeg kunne under fogedforretningen ikke forestille mig, at sagsøger havde anlagt sagen mod Laserdisken ApS. Jeg havde på *alle* måder informeret om, at jeg ejer Laserdisken personligt (se kapitel 2 og 3).

Lad os se på virkeligheden. Sagsøger ønskede at tage mig på sengen, og det var Dorete Bager indforstået med. Det er *hovedreglen* at varsle, ligesom der er krav om, at begæringen skal være skriftlig. I lovforslagets bemærkninger er det begrundet med, at rekvisitus skal sikres mulighed for på forhånd at forberede sine indsigelser (**bilag M6, ekstraktens side 340**).

Den mulighed ville sagsøger tage fra mig, og det fik de lov til. Dorete Bager afviste selv advokat Anders Hjulmands forslag om at mødes i byretten for at drøfte sagen. Som en naturlig konsekvens var jeg den *eneste*, der *ikke* vidste, at sagen var anlagt mod Laserdisken ApS.

Hvis retten (eller sagsøger) kræver, at jeg skal rette deres fejl, skal jeg som minimum have kendskab til dem. Det var først efter fogedforretningen, at jeg fandt ud af, at sagen var anlagt mod Laserdisken ApS, og det var senere igen, at jeg fandt ud af, at det måske havde betydning. Se f.eks. min mail til min advokat den 10. januar 2006 (**bilag L2, ekstraktens side 45**):

"Hvilken betydning kan jeg tillægge, at fogedforbuddet er rettet mod Laserdisken ApS. Kan jeg slippe godt fra, at virksomheden Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen slet ikke er omfattet af fogedforbuddet?"

9. Sandheden om Vestre Landsrets sagsbehandling i de to kæremål

I dag kan det siges med sikkerhed, at Vestre Landsret ikke læste mine skriftlige indlæg i nogen af de to kæremål. Landsretten stolede blindt på sagsøgers vildledende sagsfremstilling om min holdning i deres svarskrift den 24. januar 2006. På side 2 foregav sagsøger, at jeg importerede frit i tillid til, at ophavsretslovens § 19 var ugyldig (**bilag T2, ekstraktens side 92**):

"Kærende fastholdt således, at bestemmelsen i ophavsretslovens § 19 er ugyldig og, at indkærede derfor ikke er berettiget til at forhindre parallelimport af dvd-film."

Den vildledende sagsfremstilling blev gentaget på side 4 (**ekstraktens side 93**):

"Det fremgår af kæreskriftet, at kærende er af den opfattelse, at de gennemførte fogedforretninger har været uretmæssige. Således er det overordnet kærendes opfattelse, at ophavsretslovens § 19 er ugyldig, idet denne bestemmelse er i strid med EF-traktaten."

Trods min protest udsatte Vestre Landsret kæremålet i 9 måneder. Forløbet var herefter:

1. 12/09-2006: EF-domstolens dom
2. 13/09-2006: Sagsøgers processkrift (**bilag D3, ekstraktens side 114**)
3. 14/09-2006: Vestre Landsrets kendelse (**bilag E3, ekstraktens side 115-119**)

Vestre Landsret stolede så meget på sagsøger, at den ikke fandt det værd at læse mine indlæg. Det er den *eneste* forklaring på, at landsretten ikke opdagede, at anpartsselskabet var tomt, og at hverken den grundlæggende strid om ophavsretslovens fortolkning eller de foranstaltninger, jeg havde gennemført for at respektere sagsøgers forbud, er nævnt i kendelserne.

10. Sandheden om retssagen mod Laserdisken ApS

Rekvisitionen mod Laserdisken ApS

Forbud- og bevissikringsrekvisitionen er udarbejdet af advokat Niels Bo Jørgensen (**bilag N2, ekstraktens side 48**). Det var netop ham, jeg i forsøget på at undgå en ny konflikt med FDV informerede om min respekt for FDVs ret til at forbyde parallelimport. Jeg skrev direkte, at jeg efter aftale med Torben Steffensen solgte ud af de film, der var importeret, *før* loven trådte i kraft, og at jeg derudover alene ville importere film, der *ikke* var forbudt af FDVs medlemmer (**bilag A2, ekstraktens side 34**).

Lige præcis advokat Niels Bo Jørgensen blev direkte og personligt informeret om, at det var min agt at genoptage parallelimport den 17. februar 2003, *medmindre* det blev forbudt. Det kunne derfor umuligt komme bag på *ham*, at jeg i juli 2005 parallelimporterede film, som Buena Vista og Nordisk Film havde danske rettigheder til, idet ingen af de to selskaber havde forbudt parallelimport jf. mit brev til dem (**bilag B2, ekstraktens side 35**).

Stævningen mod Laserdisken ApS

Justifikationsstævningen er udarbejdet af advokat Torben Steffensen (**bilag P2, ekstraktens side 64-72**). Det var netop ham, som havde lovet at give en tilbagemelding, hvis han hørte fra andre end SF Film eller Scanbox, der var de to selskaber, som forbød parallelimport (**bilag V1, ekstraktens side 30**). Men jeg hørte hverken fra ham, Buena Vista eller Nordisk Film.

De to lod mig sælge parallelimporterede film i god tro i over to år, hvorefter de satte deres plan i værk. De købte de to parallelimporterede film, "The Pacifier" (udgivet i Danmark af Buena Vista) og "The Jacket" (udgivet i Danmark af Nordisk Film), og så de foregav de, at min parallelimport kom bag på dem. De bad om en *uvarslet* bevissikring, hvorved de kunne fremstille sagen for fogedretten, uden at jeg kom til orde. Prøvekøbet var blot spil for galleriet, og planen lykkedes.

Den reelle baggrund for rekvisitus på rekvisitionen og stævningen

De to advokater var formentlig så opfyldt af forventningens glæde over udsigten til at slippe af med mig som den sidste reelle konkurrent, at de overså, at navn og cvr-nr. ikke svarede til brevpapiret på den korrespondance, som angrebet i virkeligheden var baseret på.

Jævnfør kapitel 2 er det udelukket, at prøveköbet foranlediger til at tro, at rekvisitus er Laserdisken ApS, men korrespondancen i 2003 skete på anpartsselskabets brevpapir. Advokat Niels Bo Jørgensen skrev blot af fra brevpapiret uden at iagttage den simple vejledning, der er tilgængelig på Domstolsstyrelsens hjemmeside (**bilag J1, ekstraktens side 13**).

Netop advokaterne Niels Bo Jørgensen og Torben Steffensen kendte til mine - dengang *anpartsselskabets* - planer om at genoptage parallelimporten, *medmindre* FDVs medlemmer valgte at gribe ind med et forbud jf. advokat Johan Schlüters egen oprindelige fortolkning.

Med venlig hilsen

Hans Kristian Pedersen

Aalborg, 22. marts 2013

Sagsøgtes processkrift vedr. påstanden om fagedforbud

Retten i Aalborg,
sag BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007

Foreningen af danske Videogramdistributører
v/advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K
som mandatar for foreningens ni medlemmer
mod

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

5 måder at anskue fagedforbuddet

Fagedforbuddet er overflødigt, fordi det ikke påvirker min adfærd, men det er interessant, fordi det viser, hvor langt domstolene er gået for at behage sagsøger. Når et grundlag er smuldreret, har sagsøger og retten blot fundet på en ny, konstrueret begrundelse. Vi er oppe på 4 i alt, og ingen af dem er støttet på bestemmelserne i retsplejeloven. De 5 anskuelser/begrundelser er:

1. Ifølge rekvisitionen var formålet at inddrage mig i retssagen mod Laserdisken ApS.
2. På retsmødet "beviste" købet af *101 Dalmatians II*, at parallelimporten fortsatte.
3. Dorete Bager begrundede forbuddet med, at jeg nægtede at følge hendes påbud.
4. Vestre Landsret stadfæstede forbuddet, fordi jeg ikke havde reddet Dorete Bager.
5. Retsplejelovens bestemmelser, som jeg henholder mig til.

LASERDISKEN

1. Sagsøgers begrundelse i rekvisitionen: At fjerne tvivlen om “rette part”

Tvivlen om “rette part”

Ingen reagerede på formalitetsindsigelsen i svarskriftet (**bilag S2, ekstraktens side 90**) eller min skriftlige partsforklaring til Vestre Landsret (**bilag C3, ekstraktens side 113**), men jeg ville undgå problemer, så jeg spurgte fogedretten, om forbuddet mod Laserdisken ApS omfattede min personlige virksomhed (**bilag R3, ekstraktens side 151**). Dorete Bager henviste blot til, at det spørgsmål var et tema i justifikationssagen (**bilag S3, ekstraktens side 152**).

Hun accepterede derimod sagsøgers rekvisition af samme dato og med samme emne. Formålet var angiveligt at fjerne tvivl om, at jeg var omfattet af forbuddet mod Laserdisken ApS. Det fremgår af rekvisitionen den 5. oktober 2006 (**bilag T3, ekstraktens side 156**):

“Det bemærkes, at rekvirenterne er af den opfattelse at rekvisitus senest ved indlevering af sit kæreskrift af 23. december 2005 - hvor han af sig selv personligt angives som part og hvor der påstås ophævelse - er indtrådt som part i sagen.”

Og videre på side 5 i rekvisitionen (**ekstraktens side 157**):

“For imidlertid at undgå enhver tvivl om at Hans Kristian Pedersen er omfattet af det nedlagte forbud personligt indleveres nærværende begæring.”

Afgørelsen om “rette part”

Det var ikke i fogedretten, men i justifikationssagen mod Laserdisken ApS, at det blev afgjort, at jeg *ikke* var part i sagen mod selskabet. Først blev det tilført retsbogen af Henrik Bjørnager Nielsen (**bilag G3, ekstraktens side 125**). Tre uger senere tiltrådte sagsøger dette i en proceserklæring (**bilag H3, ekstraktens side 126**), og så blev det stadfæstet ved endelig dom af Retten i Aalborg den 25. september 2007 (**bilag J3, ekstraktens side 133**).

Fogedretten forholdt sig ikke til spørgsmålet.

2. Sagsøgers begrundelse på retsmødet: *101 Dalmatians II*

Sagsøgers holdning før retsmødet: Parallelimporten var ophørt

Jævnfør ovenfor var formålet med rekvisitionen ikke at standse parallelimport, men at fjerne tvivl om, at jeg var omfattet af forbuddet mod Laserdisken ApS. Før retsmødet var der ikke tvivl om, at sagsøgerne mente, at parallelimporten var ophørt. Blot en uge før retsmødet var det et direkte argument for, at jeg var omfattet af forbuddet (**bilag X3, ekstraktens side 165**):

“Rekvisitus har efter nedlæggelse af fogedforbuddet den 29. november 2005 ageret som værende omfattet af det nedlagte forbud.”

Før rekvisitionen havde sagsøger intet grundlag for at påstå, at parallelimporten fortsatte efter den 29. november 2005. Det bekræftede sagsøger selv i en proceserklæring i kæreduplikken til Vestre Landsret den 10. september 2007 (**bilag C4, ekstraktens side 184**):

“Det bestrides ikke, at der ikke er fremlagt dokumentation for at kærende i perioden fra den 29. november 2005 og frem til indlevering af forbudsrekvisition den 5. oktober 2006 har foretaget fornyet parallelimport af titler, hvortil indkæredes medlemmer har rettighederne.”

LASERDISKEN

Sagsøgers “bombe” på retsmødet den 11. december 2006

I stedet for at drøfte grundlaget i rekvisitionen lod sagsøger en “bombe” springe på selve retsmødet. Det kunne nu dokumenteres, at parallelimporten fortsatte! Sagsøger havde købt en importeret udgave af Walt Disney-filmen *101 Dalmatians II* (**bilag K4, ekstraktens side 200**), og det skulle bevise, at jeg stadig krænkede deres rettigheder (**bilag A4, ekstraktens side 175**):

“Rekvirenternes prøvekøb den 7. december 2006 bekræfter, at rekviritus fremtidigt vil krænke disse rettigheder.”

Jeg bekræftede, at eksemplaret var importeret fra USA, idet det fremgår af typen “DVD-US”, men jeg afviste, at jeg på stående fod kunne udtale mig om sagsøgers rettigheder, selvom det er velkendt, at Walt Disney-film udgives i Danmark af FDVs medlem Buena Vista.

Jeg kunne heller ikke afvise, at der var sket en fejl, og jeg gættede på, at det i givet fald kunne have forbindelse med, at filmen var udgået.

Baggrunden for salget af 101 Dalmatians II

Efter retsmødet forklarede mine medarbejdere, hvordan det var gået til, at Laserdisken havde solgt en importeret udgave af en Walt Disney-film. Filmen var importeret *før* forbuddet og blev fanget af “forbudt-programmet” efter Buena Vistas forbud. Den blev gemt væk sammen med de andre beslaglagte film (**bilag J4, ekstraktens side 199**). Senere udløb Buena Vistas danske rettigheder til filmen, hvorfor en medarbejder vurderede, at den som følge heraf kunne sælges.

Den efterfølgende dag gav jeg fogedretten besked (**bilag M4, ekstraktens side 204**). Jeg henviste til min forklaring om, at jeg *ikke* på stående fod kunne tage stilling til sagsøgers rettigheder, men at jeg efter medarbejderens forklaring og en forgæves søgning efter filmen på Buena Vistas hjemmeside (**bilag L4, ekstraktens side 201**) fandt det nærliggende at antage, at Buena Vista *ikke* havde danske rettigheder til filmen på det tidspunkt.

Det bemærkes, at sagsøger i svarkriftet til Vestre Landsret den 24. januar 2006 (**bilag T2, ekstraktens side 94**) selv havde henvist til de enkelte medlemmers hjemmesider for info om deres rettigheder, og at *101 Dalmatians II* ikke fandtes på Buena Vistas hjemmeside!

Sagsøger har en del af skylden for, at filmen blev solgt i Danmark

Jeg gjorde fogedretten opmærksom på, at salget *ikke* ville være sket, hvis jeg havde fået lov til at returnere de importerede film til USA. Jeg havde i mine mange anmodninger til retten om at tillade returnering af de beslaglagte film påpeget, at det var den sikreste måde at undgå salg i Danmark, men hverken sagsøger eller retten ville give tilladelse til at returnere filmene. Læs mere herom i “*Sagsøges processkrift vedr. påstanden om erstatning for de beslaglagte film*”.

Min egen tabsbegrænsningspligt

Apropos erstatning: Den skadelidte har et ansvar for at begrænse sit tab, så jeg er forpligtet til at begrænse mit tab vedr. beslaglæggelsen bl.a. ved at begrænse beslaglæggelsen til de film, sagsøger har danske rettigheder til. Muligvis havde jeg ikke alene *ret* til at sælge filmen, men også *pligt* til at prøve at sælge den, da jeg fik at vide, at sagsøgers rettigheder var udløbet!

Sagsøgers manglende rettigheder

Trods gentagne opfordringer har sagsøger ikke fremlagt dokumentation for, at en af dem havde rettigheder til filmen *på det pågældende tidspunkt*. Det forhold har Retten i Aalborg tidligere været opmærksom på jf. retsbogsudskrifterne (**bilag O4-Q4, ekstraktens side 206-209**).

3. Dorete Bagers manipulation og nyttesløse, uopfyldelige krav

Dorete Bagers manipulerede gengivelse af Johan Schlüters brev til Kulturudvalget

Sagsøgers advokat Johan Schlüter havde selv henvendt sig til Kulturudvalget for at fortælle, at opfattelsen af lovforslaget som et forbud var fejlagtig. Hans ord i brevet den 29. oktober 2002 var følgende (**bilag L5, ekstraktens side 281**):

“Begrebet “parallelimport” forudsætter endelig, at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen. Er der i importlandet (Danmark) ikke en sådan rettighedshaver, vil der ikke være noget grundlag for at forbyde importen. Dette vil i sagens natur kunne have særlig betydning for smalle udgivelser på såvel film- som musikområdet.”

På ekspertmødet blev dette synspunkt bekræftet med ordene (**bilag N5, ekstraktens side 286**):

“Om specialimport: Er der tale om specialimport, hvor der ikke er nogen rettighedshaver i landet, er det klart, at man kan importere. Så er det ikke noget problem, for der er ingen til at forbyde det.”

De to udtalelser er ikke gengivet i kendelsen. De er omskrevet, så det ser ud som om, at han også dengang støttede den nuværende restriktive fortolkning (**bilag A4, ekstraktens side 175**):

“Som sagens bilag F er fremlagt et responsum udarbejdet af rekvirenternes advokat den 29. oktober 2002 vedrørende blandt andet gennemførelse af infosoc-direktivets artikel 4, hvorefter parallelimport af værker fra lande udenfor EØS ikke må finde sted uden samtykke fra enerettighedshaveren i importlandet.”

Dorete Bagers manipulerede gengivelse af min forklaring

På samme måde som i kronikken den 14. januar 2007 (**bilag Z3, ekstraktens side 171**) havde jeg forklaret, at indhentelse af samtykke før importen ikke forhindrer en konflikt med sagsøger, idet sagsøger nogle gange erhverver rettighederne senere. Den eneste måde at undgå konflikt med sagsøger er at registrere sagsøgers rettigheder og undgå at parallelimportere disse film.

Dorete Bager lagde imidlertid til grund, at et positivt samtykke er nødvendigt, og da jeg afviste at skrive til rettighedshaverne i udlandet, nedlagde hun forbud. I øvrigt så hun bort fra den reelle baggrund for salget af *101 Dalmatians II* (**bilag A4, ekstraktens side 179**):

“Det er fogedrettens opfattelse, at rekviritus kun ved at rette henvendelse til udbyderne og dér erfare, hvorvidt rettigheder er overdraget med sikkerhed kan rette henvendelse til rettighedshaverne i hvert enkelt tilfælde for at opnå det krævede samtykke...”

Ved rekviriti forklaring og det fremlagte materiale lægges til grund, at han ikke ønsker at følge en sådan fremgangsmåde og derfor gentagne gange vil kunne krænke rettighedshavernes ret. At dette allerede er sket bestyrkes af forklaringer afgivet under den tidligere forbudssag mod Laserdisken ApS og af rekvirenternes prøvekøb...”

Styrken af mine foranstaltninger til at undgå parallelimport

Sandheden er, at mine foranstaltninger er så gode, at der i perioden fra fogedforretningen og i hvert fald frem til den 7. januar 2011 ikke er påvist fejl (**bilag G4, ekstraktens side 192**). Det er velkendt, at mine registreringer er de bedste i branchen (**bilag U3, ekstraktens side 163**).

4. Vestre Landsret straffede mig for ikke at have reddet Dorete Bager

Vestre Landsret lagde til grund, at jeg ikke havde fanget sagsøgers fejl, da jeg fik udleveret en kuvert med rekvisitionen og bilag under fogedforretningen. Landsretten så bort fra, at Dorete Bager selv havde afvist ønsket om et retsmøde, efter at advokat Anders Hjulmand havde bedt om at få mulighed for at sætte sig ind i sagen, og landsretten så bort fra, at ingen havde fortalt mig, at sagsøger havde angivet Laserdisken ApS som rekvisitus.

I kæremålet mod Laserdisken ApS havde landsretten afvist, at mundtlig forhandling var nødvendig. Den havde i afgørelser og breve angivet Laserdisken ApS som part *uden* at vise tegn på tvivl. Den havde *ikke* stillet spørgsmål jf. § 339 og havde *ikke* udtrykt forvirring over mit kæreskrift under behandlingen af sagen mod Laserdisken ApS. Men i reparations sagen blev det lagt til grund, at jeg i den første sag havde angivet mig som part uden at gøre gældende, at den virksomhed, som indkærede anfægtede, ikke blev drevet af anpartsselskabet, men af mig!

Det kan undre, hvorfor landsretten interesserer sig for, hvad jeg gjorde gældende i en anden sag. Det bestemmer parterne dog selv, og retten kunne bare have spurgt, hvis der var noget, den ville have belyst. Vestre Landsrets konklusion er, at hverken faktiske omstændigheder eller retsplejeloven har betydning, *alene* fordi jeg ikke inkriminerede mig selv og rettede sagsøgers (og Dorete Bagers) fejl under fogedforretningen (**bilag D4, ekstraktens side 187**).

5. Retsplejelovens bestemmelser

1. Retsplejeloven om overraskelsesangreb

Retsplejelovens § 646 er gennemgået i Tillæg A til Folketingstidende, Folketingsåret 1988-89. Jeg hæfter mig ved følgende (**bilag M6, ekstraktens side 339-340**):

“Af henvisningen til § 348 følger, at en begæring om fogedforbud skal være skriftlig, hvilket er en fravigelse af de almindelige fogedretlige regler; jf. § 488, stk. 1, 2. pkt. Endvidere følger det af denne henvisning, at en begæring om nedlæggelse af fogedforbud i sit indhold skal svare til stævningen i en civil førsteinstans sag. Afgørelsen af, om en forbudsbegæring er egnet til at danne grundlag for sagens videre behandling, træffes efter de samme regler, som gælder i civile sager. Ved at opstille sådanne krav til begæringens indhold, sikres det, at rekvisitus på forhånd får mulighed for at forberede sine eventuelle indsigelser, ligesom en udførlig begæring letter fogedrettens muligheder for en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af sagens forløb.”

Alligevel handlede retsmødet den 11. december 2006 slet ikke om forbudsbegæringen, der som nævnt handlede om at sikre, at jeg var omfattet af sagen mod Laserdisken ApS (**ekstraktens side 157**). Og som nævnt vidste Dorete Bager, at spørgsmålet var et tema i justifikationssagen (**bilag S3, ekstraktens side 152**). Hun *valgte* at hjælpe sagsøger, mens hun ignorerede min anmodning om at afvente en afklaring i justifikationssagen (**bilag V3, ekstraktens side 164**).

Grundlaget for rekvisitionen smuldrede allerede under forberedelsen, og i stedet kom retsmødet til at handle om salget af *101 Dalmatians II*, hvilket jeg i sagens natur ikke kunne forholde mig til, før jeg havde talt med medarbejderne og undersøgt omstændighederne.

Ved Retten i Århus førte jeg en sag, hvor modpartens advokat fremsatte et nyt anbringende under selve domsforhandlingen. Dommeren greb da ind og påpegede, at nu var det for sent. *Normalt* forhindres nova under domsforhandlingen af retsplejelovens § 358.

LASERDISKEN

2. En justifikationssags formål

Den tilsigtede sammenhæng mellem det foreløbige retsmiddel (fogedrettens kendelse) og den egentlige retssag (justifikationssagen) er at efterprøve *grundlaget* for fogedrettens kendelse. Det hænger sammen med den summariske sagsbehandling, der sker i fogedretten,. Det er *ikke* meningen, at en rekvirent bare kan få nedlagt et forbud og så finde på en begrundelse senere.

Østre Landsret udtalte herom jf. U.1999.1142Ø (**bilag T6, ekstraktens side 353**):

“Forbudets retmæssighed må vurderes konkret ud fra de påstande og anbringender, som blev fremført, og der kan ikke efterfølgende “repareres” på det...”

I justifikationssagen stadfæstede landsretten ikke forbuddet, *selvom* det kunne være nedlagt på andet grundlag. Rekvirenten måtte betale erstatning og godtgørelse for det uretmæssige forbud.

3. Den konstruerede tvist om virkningen af mine foranstaltninger

Et salg, der skete den 8. december 2006 efter en bestilling dagen før, kan i sagens natur ikke begrunde en anmodning om forbud pr. 5. oktober 2006!

Sandheden er formentlig, at sagsøger indså, at begrundelsen i rekviritionen var ringe. De støvsugede min hjemmeside i håbet om at finde fejl, og da de ikke kunne det, fandt de fra den udleverede lagerliste en beslaglagt film, hvortil deres rettigheder var udløbet. Den købte de for at konstruere en situation, der kunne overbevise Dorete Bager om, at mine foranstaltninger ikke fungerer, selvom “forbudt-programmets” fangst af filmen faktisk dokumenterede det modsatte. Igen undlod sagsøger at varsle mig, så jeg kunne forberede et forsvar.

Dorete Bager burde *enten* have afvist det nye anbringende *eller* have ladet mit brev med min redegørelse indgå i bedømmelsen (**bilag M4, ekstraktens side 204**).

4. Retsplejelovens § 641 om handlepligt

Dorete Bagers påbud er umuligt at opfylde. Der er tale om film, der typisk koster 99 kr incl. moms, og Dorete Bager forlanger, at jeg i hvert enkelt tilfælde skal skrive til den licenshaver, der har udgivet en film. Via ham skal jeg finde frem til filmens producent og af ham få oplyst, om der findes en rettighedshaver i Danmark. Hvorfor afvige fra den realistiske håndtering af forbuddet mod udlejning, der gik ud på at spørge sagsøger (**bilag N6, ekstraktens side 341**)?

Disse licenshavere ville næppe gøre andet end ryste på hovedet af et brev fra mig, men selvom jeg mod alle odds skulle få den besked, at der *ikke* er en rettighedshaver i Danmark, ændrer det sig netop med tiden. Jeg købte f.eks. filmtrilogien *Ying huang boon sik* i Hong Kong i 2004. Selvom jeg havde fået bekræftet, at der ikke er en dansk rettighedshaver, ændrede det sig i 2006, da Scanbox udgav filmen. Herefter ville et fortsat salg være et problem for Scanbox.

Den relevante information - hvis man vil undgå strid med Scanbox - er, at Scanbox har erhvervet de danske rettigheder. Den information får mit system til at standse parallelimport. Dorete Bagers påbud er selv på et teoretisk plan uegnet til at beskytte sagsøgers rettigheder.

Ifølge Karnov er det forudsat, at handleforpligtelse kun gives, når det er foranstaltninger, der har nøje tilknytning til en bestemt undladelse, og i forhold til denne er af forholdsvis underordnet betydning, f.eks. fjernelse af et skilt eller lignende (**bilag E7, ekstraktens side 380**). Det fremgår videre af retsplejerådets betænkning 1107/1987 (**bilag L6, ekstraktens side 335**), at hovedformålet med et forbud *ikke* kan være at pålægge rekviritus en handlepligt.

Dorete Bager tog reelt sagsøgers parti i striden om ophavsretslovens fortolkning. Et håndhævet påbud vil ramme - *ikke* parallelimporten, som allerede forhindres af “forbudt-programmet” - men importen af de mange film, der ellers ikke vil nå frem til det danske marked.

LASERDISKEN

5. Retsplejelovens § 642, nr. 1

Sagsøger er mandatar for 9 danske selskaber, der hverken er ophavsmænd eller producenter. De er købmænd, der driver deres forretninger i danske anparts- og aktieselskaber, og de har via licensaftaler fået ret til at udnytte et antal filmværker økonomisk via udgivelse i Danmark.

Der er ingen grund til at tro, at de er rettighedshavere til udgivne dvd'er, der allerede er bragt på markedet i USA og andre steder af helt andre licenstagere. Det var heller ikke sådan, at selskaberne selv så på det i 2003 (**bilag Y1, ekstraktens side 32**).

Ifølge side 4 i fogedrettens kendelse har rekvirenten anført, at det er meningen med ophavsretslovens § 19, at rettighedshavere (hvem det end måtte være) aktivt skal give tilladelse til min parallelimport, og at formålet er at yde dem en høj beskyttelse af deres investering (**bilag A4, ekstraktens side 175**).

Det støttes hverken af lovforslagets behandling i Folketinget eller EU-institutionernes fortolkning af infosoc-direktivet eller EU-retten i øvrigt. Læs herom i "*Sagsøgtes processkrift vedr. betydningen af ophavsretslovens fortolkning*".

Da spørgsmålet om lovens fortolkning, navnlig i forhold til EU-retten, er principielt jf. retsplejelovens § 226, stk. 1 jf. stk. 4, er det udenfor byrettens kompetence at afgøre dette.

6. Retsplejelovens § 642, nr. 2

Betingelsen i retsplejelovens § 642, nr. 2 er ikke opfyldt, idet jeg netop i forsøget på at undgå en strid med sagsøger allerede i februar 2002 lovede at respektere meddelte forbud. De fleste medlemmer meddelte først et forbud den 29. november 2005, men som lovet ophørte jeg med at parallelimportere. Det var sagsøger klar over, da de fremsendte rekviritionen jf. deres egen proceserklæring til Vestre Landsret den 10. september 2007 (**bilag C4, ekstraktens side 184**).

Salget af *101 Dalmatians II* var hverken et resultat af utilstrækkelige foranstaltninger eller disrespekt for de meddelte forbud. Det var en kvalificeret reaktion på meddelelsen om, at Buena Vistas rettigheder var udløbet. Hverken jeg (eller medarbejderen) har handlet culpøst ved i den situation at reagere på leverandørens meddelelse (**bilag N4, ekstraktens side 205**).

Salget af det allerede importerede eksemplar er et resultat af, at sagsøger forhindrede mig i at returnere de beslaglagte film, selvom jeg havde påpeget, at "*der er en potentiel risiko for, at en medarbejder kommer til at sælge et eksemplar*" (**bilag R2, ekstraktens side 86**). Jeg har efterfølgende taget konsekvensen og afleveret de beslaglagte film til Retten i Aalborg. Derved har jeg sikret, at den situation ikke opstår igen (**bilag Z4, ekstraktens side 248**).

Der henvises i den forbindelse til side 62 i Betænkning om arrest og forbud, nr. 1107/1987 (**bilag L6, ekstraktens side 336**):

"Som tidligere påpeget, er god tro hos rekviritus ikke til hinder for, at forbud nedlægges. Forbud i denne situation forudsætter dog, at der er grund til at antage, at rekviritus, efter at være gjort bekendt med rekvirentens ret alligevel vil handle i strid med denne."

7. Retsplejelovens § 642, nr. 3

Sagsøger har kendt min opfattelse af lovens fortolkning senest den 12. februar 2003 (**bilag B2, ekstraktens side 35**) og kunne allerede dengang have anfægtet den ved almindelig rettergang. Ifølge U.2004.2532Ø var betingelse 3 ikke opfyldt, fordi rekvirenten uden gyldig grund havde ventet i ca. 1½ år med at anlægge sag (**bilag Y6, ekstraktens side 366**).

Niels Bo Jørgensen ventede i 2 år og 244 dage, før han reagerede mod Laserdisken ApS, og der gik yderligere et år, før sagsøger reagerede med nærværende fogedsag mod mig.

LASERDISKEN

8. Sammenfattende om betingelserne i retsplejelovens § 642

Infosoc-direktivet angiver “ophavsmænd”, som dem, der skal beskyttes i artikel 4 (**bilag E5, ekstraktens side 258**). Jeg tvivler på, at sagsøgerne, de ni danske købmænd, er “ophavsmænd” i henhold til EUs definitioner, og at direktivets formål er at beskytte “deres” marked.

Med det specifikke ønske at undgå den nuværende strid har jeg alligevel respekteret deres ret til at forbyde parallelimport. Spørgsmålet om, hvorvidt infosoc-direktivet handler om at pålægge andre pligter for at handle med tredjelande, eller om formålet er at give “ophavsmænd” en ret i en special situation, må afklares i en principiel sag om lovens fortolkning.

Ifølge retsplejelovens § 642 skal alle betingelserne være opfyldt, og sagsøger har bevisbyrden. Alene fordi parallelimporten ophørte den 29. november 2005, kan sagsøger ikke løfte bevisbyrden. Jeg formoder, at sagsøger i øjeblikket støvsuger hjemmesiden i håbet om at finde en fejl eller to, men det ændrer ikke grundlaget for forbuddet, som ikke kan stadfæstes i henhold til retspraksis (**bilag T6, ekstraktens side 353**). Selvom sagsøger skulle finde fejl, kan det ikke begrunde forbuddet, men jeg kan i så fald muligvis straffes for at overtræde forbuddet.

Fogedforbuddet har i øvrigt ikke fået mig til at ændre adfærd. Jeg anvender det samme “forbudt-program”, som jeg har gjort siden 2003, og som mine medarbejdere redegjorde for i begge kæremål (**bilag A3 og B3, ekstraktens side 110-112**), uden at landsretten opdagede det.

Der er sjældent grund til at parallelimportere film, hvis der findes en dansk udgave. Der er ikke danske tekster, og regionen er en anden, så afspilning kræver en særligt modificeret afspiller. Kun kræsne filmsamlere foretrækker af særlige årsager en amerikansk udgave.

Striden handler om specialimport. De specialimporterede film er dem, sagsøger *ikke* har rettigheder til, og som netop derfor er i konkurrence med sagsøgers udgivelser på det danske marked. Laserdisken eksisterer netop for at gøre de film tilgængelige for danskerne.

Afslutningsvis citeres fra Bernhard Gomards “Fogedret”:

“Lovlydige borgere bør ikke besværes med fogedforbud mod at begå ulovligheder. Forbud kan ej heller nedlægges mod enhver mulig retskrænkelse, og det kan kun nedlægges, såfremt rekvirenten fører bevis for eller sandsynliggør, at rekviritus til foretage de påklagede handlinger.”

Hvad angår den principielle strid om ophavsretslovens fortolkning, er fogedretten ikke det rette forum. Man kan heller ikke via fogedretten inddrage en ny part (en tredjepart) i en anden sag. Fogedretten ér ikke og var ikke det rette forum til at afgøre, om jeg var omfattet af forbuddet mod Laserdisken ApS, og det var den begrundelse, sagsøger angav i rekvisitionen!

Med venlig hilsen

Hans Kristian Pedersen

Aalborg, 22. marts 2013

Sagsøgtes processkrift vedr. påstanden om erstatning for beslaglagte film

Retten i Aalborg,
sag BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007

Foreningen af danske Videogramdistributører
v/advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K

som mandatar for foreningens ni medlemmer
mod

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

Hvem forhindrede filmene i at blive returneret?

De parallelimporterede dvd-film, der ikke blev returneret til leverandørerne, er nu værdiløse. Retten skal afgøre, om jeg frivilligt undlod at returnere dem, og om et evt. erstatningskrav skal rettes mod sagsøger eller Domstolsstyrelsen. De to spørgsmål behandles i disse 6 kapitler:

1. Værditabets størrelse
2. Sagsøgers holdning til beslaglæggelsen i perioden 2005-2007
3. Mine anmodninger til retten
4. Andre beviser
5. Retsgrundlaget
6. Konklusioner

LASERDISKEN

1. Værditabets størrelse

De beslaglagte film blev afleveret til Retten i Aalborg sammen med en opgørelse over antal og daværende salgspris (**bilag Y4, ekstraktens side 218**). Sagsøger kan kontrollere opgørelsen ved besigtigelse hos Retten i Aalborg. Summen er optalt til 475.273 kr.

Nettoværdien er beregnet på grundlag af en gennemsnitlig avance på 25 %. Det svarer til almindelig forhandlerrabat, det samme som dækningsbidraget i årsregnskabet til Skat i 2005. Med fradrag af moms og forhandlerrabat beregnes nettobeløbet excl. moms til 285.163,80 kr.

Jeg er indforstået med, at filmene udleveres til sagsøger, når erstatningen er betalt.

2. Sagsøgers holdning til beslaglæggelsen i perioden 2005-2007

Udtrykket "rekvisiti film"

I perioden fra indleveringen af rekvisitionen den 11. oktober 2005 frem til proceserklæringen den 28. marts 2007 (**bilag H3, ekstraktens side 126**) var det sagsøgers opfattelse, at jeg var omfattet af "Laserdisken ApS". I den periode er det således mine film, sagsøger henviser til med udtrykket "rekvisiti film", og det er mig, der omtales som "kærende" i det første kæremål.

Sagsøgers første rekvisition, 11. oktober 2005 (bilag N2, ekstraktens side 48)

I rekvisitionen er der nedlagt selvstændig påstand om beslaglæggelse:

"I henhold til retsplejelovens § 645 og § 653b foretages inddragelse af samtlige i rekvisiti besiddelse værende eksemplarer af filmværker, hvortil rekvirentens medlemmer har de ophavsretlige enerettigheder og som er importeret i strid med disse enerettigheder."

På side 5 i rekvisitionen er anmodningen gentaget med følgende ordlyd:

"I forbindelse med bevissikringens gennemførelse anmodes der om, at der foretages beslaglæggelse af samtlige eksemplarer af ulovligt importerede dvd-film, som rekvisitus måtte have rådighed over, jf. retsplejelovens § 645, stk. 2, samt § 653b, stk. 1".

Sagsøgers anden rekvisition, 5. oktober 2006 (bilag T3, ekstraktens side 153)

Med henblik på at sikre, at jeg ikke returnerede filmene trods usikkerhed om, hvorvidt jeg var omfattet af kendelserne mod Laserdisken ApS, fremsendte sagsøger en ny rekvisition, hvor der som påstand 4 blev nedlagt en identisk påstand om beslaglæggelse:

"I henhold til retsplejelovens § 645 og § 653b foretages inddragelse af samtlige i rekvisiti besiddelse værende eksemplarer af filmværker, hvortil rekvirentens medlemmer har de ophavsretlige enerettigheder og som er importeret i strid med disse enerettigheder."

Sagsøgerne var klar over, at jeg ønskede filmene frigivet med henblik på at returnere dem, men det ville de ikke gå med til, idet de anså *enhver* disponering - også returnering til USA - som en krænkelse af deres rettigheder, jf. bemærkningen på side 7 (**ekstraktens side 159**):

"Det bemærkes således, at rekvisiti eneste interesse i at få frigivet det varelager som efter aftale med rekvirenterne opbevares af rekvisitus, er at kunne disponere herover og da enhver disponering vil være i strid med rekvirenternes rettigheder, vil rekvirenterne ikke medvirke hertil."

LASERDISKEN

Sagsøgers justifikationsstævning, 13. december 2005 (bilag P2, ekstraktens side 68)

På side 5 i justifikationsstævningen bekræftede sagsøger fogedrettens forbud :

“Sagsøgte er gjort bekendt med at de film der er importeret til Danmark i strid med sagsøgernes rettigheder ikke må sælges af sagsøgte ej heller uden for EØS.”

Sagsøgers svarskrift til Vestre Landsret, 24. januar 2006 (bilag T2, ekstraktens side 91)

Min anmodning til Vestre Landsret om tilladelse til at returnere filmene (bilag Q2, ekstraktens side 71) blev mødt med en særskilt påstand om at nægte dette (ekstraktens side 92):

“2. Nægtelse af kærendes anmodning om frigivelse af de beslaglagte og af forbudet omfattede videogrammer i DVD-format beroende hos kærende.”

Under overskriften “Ad beslaglæggelsen” beskrev sagsøger på side 9 (ekstraktens side 95), at filmene er beslaglagt, og at de ikke må returneres uden en skriftlig tilladelse fra fogedretten:

“Da de omhandlede filmværker er beslaglagt af fogedretten og kun med indkæredes samtykke kan frigives, er det vigtigt, at kærende ikke tilbagesælger filmene førend der er truffet de nødvendige foranstaltninger vedrørende købesummen herfor, dvs. oprettet en spærret konto med betingelser for frigivelse godkendt af indkærede. Tilbagesalg til leverandører til USA må ikke ske før indkærede har en skriftlig bekræftelse herpå fra fogedretten i Aalborg.”

Sagsøgers duplik til Vestre Landsret, 9. marts 2006 (bilag V2, ekstraktens side 97)

Under overskriften “Ad kærendes anmodning om returnering af varelageret til leverandørerne:” afviste sagsøger igen, at retten kunne give tilladelse (ekstraktens side 98):

“Det er efter indkæredes opfattelse ikke korrekt, når kærende anfører, at ingen kan forhindre ham i at disponere over de beslaglagte film uden for EU (EØS).

Enhver disponering over filmene vil efter indkæredes opfattelse være i strid med ophavsretslovens § 19. Det fastholdes derfor, at kærende ikke skal gives medhold i sin anmodning om frit at kunne levere filmene retur til sine leverandører.”

Under de sammenfattende anbringender på side 6 gjorde sagsøger gældende, at de beslaglagte film ikke kan frigives (ekstraktens side 102):

“Det gøres gældende, at ophavsretslovens § 19 forbyder kærende at disponere over film, der er importeret uden indkæredes medlemmers tilladelse til EU/EØS-området, og at de beslaglagte film derfor ikke kan frigives til kærende,”

Sagsøgers brev til Retten i Aalborg, 5. oktober 2006 (bilag R4, ekstraktens side 210)

I dette brev omtales filmene som “de af fogedretten beslaglagte dvd-film”.

Sagsøgers tilbud, 27. november 2007 (bilag U4, ekstraktens side 214)

Sagsøgers advokat tilbød, at han ville anbefale sagsøger at acceptere, at det tilbageholdte lager blev frigivet mod betaling af 300.000 kr:

“Under forudsætning heraf vil jeg samtidig anbefale min klient, at denne helt undtagelsesvist accepterer, at det tilbageholdte lager returneres til din klients leverandører.”

3. Mine anmodninger til retten

Det tiltrædes, at sagsøgers beskrivelse af beslaglæggelsen i svarskriftet til Vestre Landsret den 24. januar 2006 er korrekt. Sagsøger fik medhold i påstanden om beslaglæggelse, men Dorete Bager kunne ikke udpege de film, der var omfattet af kriterierne. Hun løste situationen ved at bede mig fjerne dem og opbevare dem et andet sted, idet hun samtidig sagde til mig, at jeg ikke måtte returnere filmene uden tilladelse fra fogedretten.

Hvis sagsøgers beskrivelse er forkert, og jeg selv valgte at undlade at returnere filmene, var det meningsløst at spørge efter fogedrettens tilladelse til returnering, hvilket jeg gjorde i alt 6 gange. Jeg skrev yderligere 2 gange for at finde en løsning. Jeg skrev til Vestre Landsret først, fordi advokat Per Christensen havde fortalt mig, at Dorete Bagers kendelse kunne appelleres.

Anmodning 1: Brev til Vestre Landsret, 23. december 2005 (bilag Q2, ekstraktens side 73)

Den 23. december 2005 appellerede jeg til Vestre Landsret i et brev med følgende ordlyd:

“Anmodning om frigivelse af beslaglagte DVD-plader

Jeg skal særligt anmode om, at Landsretten allerede på baggrund af processkriftet giver tilladelse til, at jeg returnerer de beslagte film til min leverandør.

De beslaglagte film opbevares i Laserdisken på rettens foranledning, og her er de dømt til at miste værdi for hver dag, der går, dels fordi nye film er lettere at sælge, og dels fordi de falder i værdi som følge af, at katalogprisen for dvd-plader nedsættes efter kort tid.

Det bemærkes, at samtlige film er lovligt udgivet. Der er ikke tale om piratkopier, men om eksemplarer, hvortil rettighedshaverne har fået det ønskede vederlag. Der er tillige tale om, at filmene lovligt kan sælges i USA - herunder via postordre til kunder i Danmark - så det er udelukket, at returneringen kan misbruges til en ulovlig omgåelse af fogedforbuddet. I den retligt set værste situation fra min side er det stadig kun salg i Danmark, der kan krænke indkæredes rettigheder. Risikoen, for at det vil ske, elimineres af, at filmene returneres til USA.

Anmodningen skal også ses på baggrund af min tabsbegrænsende pligt.”

Anmodning 2: Det uddybende kæreskrift, 23. december 2005 (bilag R2, ekstraktens side 86)

Kapitel 5 har titlen “Om beslaglæggelsen” og indeholder følgende uddybende redegørelse:

“5.1 Piratkopier contra lovlige udgivelser

Det er vigtigt, at retten forstår, at der hverken er tale om piratkopier eller varemærkeforfalskede varer, men om lovlige udgivelser, der er fremstillet med rettighedshaverens samtykke, og hvor rettighedshaveren har modtaget det ønskede vederlag. På den måde adskiller sagen sig fra sager om piratkopier og varemærkeforfalskede varer, og det bør vurderes selvstændigt.

Selv i den for mig værst tænkelige retlige situation, hvor indkæredes ret til at forbyde parallelimport anerkendes af EF-domstolen, og hvor landsretten vælger den mest restriktive fortolkning af loven, er der alligevel tale om lovlige eksemplarer, som kan returneres til leverandøren uden særlig risiko for, at det vil medføre nye krænkelser.

Det er ikke ulovligt for Laserdisken at importere disse film. Det er heller ikke ulovligt for de amerikanske leverandører at sælge disse film, hverken i USA eller til danske virksomheder eller til private danske forbrugere. Det er (i værste fald) alene Laserdiskens salg i Danmark, der kan risikere at krænke indkæredes rettigheder.

LASERDISKEN

Det er derfor urimeligt og ude af proportion med beskyttelsen af indkæredes rettigheder at lade disse film destruere eller fjerne fra det lovlige amerikanske marked. Det er heller ikke logisk, at retten forbyder mig at returnere filmene til leverandøren, men lader filmene opbevare hos mig på baggrund af, at begrundelsen for den uanmeldte bevissikring og beslaglæggelse skete på grund af "den betydelige risiko for, at filmværkerne tilintetgøres eller fjernes".

Når varerne skal opbevares i Laserdisken, er der en potentiel risiko for, at en medarbejder kommer til at sælge et eksemplar. Hvis jeg er den forbryder, som indkærede påstår, er det direkte risikabelt at overlade filmene til mig. Enhver risiko for overtrædelse af indkæredes rettigheder ved salg fra Laserdisken vil derimod være elimineret, hvis varerne returneres.

5.2 Tabsbegrænsning

Prissætningen på dvd-markedet er således, at filmene prissættes til en høj pris ved udgivelsen, hvorefter prisen med mellemrum sættes ned. En film starter med at koste 199-249 kr og ender med at koste 49 kr eller "3 for 100 kr". Endvidere er efterspørgslen størst, mens filmene er nye.

Med rettens beslutning om beslaglæggelse er der indbygget garanti for, at der vil opstå et tab alene på grund af det løbende prisfald. Endvidere er der ingen sammenhæng mellem indkæredes ønske om at undgå fremtidige krænkelser, og det tab, jeg lider ved, at mine i god tro lovligt indkøbte film gøres værdiløse.

Med henvisning til min tabsbegrænsningspligt anmoder jeg om, at der trods eventuel stadfæstelse af forbuddet træffes særskilt afgørelse om, at jeg kan returnere de beslaglagte film til mine leverandører."

Anmodning 3: Brev til Vestre Landsret, 28. januar 2006 (bilag U2, ekstraktens side 96)

I brevet bad jeg Vestre Landsret om at tillægge kæremålet opsættende virkning med henblik på at returnere de beslaglagte film. Jeg skrev følgende:

"Jeg anmoder derfor om, at retten tillægger kæren opsættende virkning på baggrund af indsigelserne. Det medfører, at fagedforbudet hæves midlertidigt, og at jeg må råde over mit varelager. Indkærede vil ikke være ringere stillet end i de foregående knap 3 år, hvor de ikke reagerede. Da der ikke er tale om pirat-kopier, men om lovlige udgaver, hvor rettighedshaverne har fået den ønskede betaling, er det ikke urimeligt, at jeg råder over mit varelager."

Anmodning 4: Supplerende processkrift, 10. marts 2006 (bilag X2, ekstraktens side 105)

Også i det supplerende processkrift til Vestre Landsret argumenterede jeg for at få tilladelse. Det skete under overskriften "Er det ulovligt at returnere de beslaglagte film?"

"Ophavsretsloven gælder kun i Danmark, og det er naturligvis kun i Danmark, at der i henhold til ophavsretslovens § 19 er begrænsninger for viderespredning af amerikanske dvd-udgivelser. Indkærede vil vel ikke påstå, at det er forbudt at sælge amerikanske dvd-plader i USA?"

Det er et faktum, at jeg har bestilt de beslaglagte film i god tro, dvs. at jeg har bestilt dem i den overbevisning, at jeg kunne sælge dem i Danmark uden derved at krænke indkæredes rettigheder (på trods af, at deres rettigheder er tvivlsomme).

LASERDISKEN

Selvom Paramount har skiftet mening og nu vil forbyde parallelimport, og selvom de øvrige selskaber i FDV nu har besluttet, at de også vil forbyde parallelimport, er der ingen reel grund til, at dvd-pladerne skal ligge og tage plads op i min kælder og bare miste værdi.

At forhindre overtrædelse af fagedforbuddet?

Hvis beslaglæggelsen har til formål at forhindre, at jeg overtræder fagedforbuddet, giver det ingen mening, at filmene skal opbevares af mig og i min forretning.

Hvis jeg anses for at være en forbryder, som vil krænke indkæredes rettigheder, medmindre der nedlægges forbud, er min forretning det dumme sted i verden at opbevare film, som jeg ikke må sælge i selvsamme forretning.

Det er sikrere i forhold til fagedforbuddets overholdelse, at filmene returneres til min leverandør i USA. Det garanterer i hvert fald, at filmene ikke sælges i Laserdisken.

Jeg må desværre tilføje, at det har mindre betydning i dag, idet skaden er sket. På grund af de meget hurtige prisfald på nye dvd-udgivelser, har de mistet hovedparten af den daværende værdi. Det er også tvivlsomt, at leverandørens tilbud om at tage varerne retur stadig står ved magt. Det var trods alt noget, vi aftalte i november måned 2005, og nu er det marts 2006.

At opfylde min forpligtelse til at begrænse mit tab

Jeg pointerer i den forbindelse, at jeg af retten og indkærede dermed var forhindret i at begrænse dette værdiforringelsestab i forbindelse med forbuddet, idet jeg blev forhindret i at returnere varerne, mens de stadig havde den oprindelige værdi.

En tillægsstraf

Værditabet må betragtes som en ugrundet tillægsstraf. Der er intet belæg i loven for, at jeg skal straffes på anden måde end med bøde eller erstatning, hvis jeg kendes skyldig. Der er ikke belæg for at tildele mig denne tillægsstraf i form af en påtvunget værdiforringelse af mit varelager. Sammenlagt savnes en reel årsag til, at varerne skal ligge i min kælder og miste værdi.”

Anmodning 5: Brev til Vestre Landsret, 3. april 2006 (bilag Z2, ekstraktens side 109)

Den 30. marts 2006 afviste Vestre Landsret min anmodning om mundtlig forhandling (**bilag Y2, ekstraktens side 107**), men landsretten tog ikke stilling til beslaglæggelsen og mit ønske om at returnere de beslaglagte film. Jeg skrev derfor til Vestre Landsret:

“Endelig fremgår det ikke, om retten har taget stilling til, hvad der skal ske med de beslaglagte film. Det er ikke klart, til hvilket formål filmene skal ligge i min kælder og miste værdi, og netop det spørgsmål bad jeg oprindeligt om en hurtig afgørelse på. En afgørelse savnes stadig.”

Anmodning 6: Brev til fagedretten, 1. oktober 2006 (bilag R3, ekstraktens side 151)

Vestre Landsret gav ikke tilladelse til at returnere, og først i kendelsen den 14. september 2006 (**bilag E3, ekstraktens side 118**) afviste de tre dommere at tage stilling til Dorete Bagers krav, alene fordi hun ikke havde skrevet om det i retsbogen. Jeg ville ikke have flere problemer med Dorete Bager, så jeg bad hende bekræfte, at jeg kunne råde over pladerne.

Under overskriften “Om beslaglæggelsen og fagedforbuddet af 29. november 2005” skrev jeg på side 4:

LASERDISKEN

“Samtlige dvd-plader, som blev fjernet fra hylderne efter Lars Segatos krav under den forrige fogedforretning, opbevares fortsat i min kælder. Jeg afventer rettens bekræftelse på, at jeg kan råde over pladerne igen.”

Anmodning 7: Brev til retspræsidenten, 18. april 2007 (bilag T4, ekstraktens side 212)

Dorete Bager bekræftede *ikke*, at jeg kunne råde over pladerne igen. Det begyndte at se ud til, at manglerne i retsbogen var det egentlige problem. Derfor skrev jeg til retspræsidenten for at få de relevante omstændigheder tilført retsbogen. Jeg fremhævede følgende:

Jeg anmoder om, at fejlen bliver rettet, og at ALLE de relevante faktiske omstændigheder som nævnt i de 5 punkter tilføjes retsbogen.

Anmodning 8: Brev til fogedretten, 29. november 2007 (bilag V4, ekstraktens side 216)

Der var gået to år, og jeg opgav at få tilladelse til at returnere filmene, som efterhånden havde mistet så megen værdi, at det ikke længere kunne betale sig at returne dem. Det var imidlertid en daglig belastning at stå for opbevaringen, og der var ikke udsigt til en løsning. Derfor bad jeg fogedretten om at finde en anden til at stå for den opgave:

“Jeg har i to år opbevaret de ca. 2000 dvd-film, der blev beslaglagt under ransagningen den 29. november 2005 i Laserdisken. Jeg ønsker ikke mere at være den person, som er bemyndiget til at opbevare det beslaglagte materiale efter rpl. § 653 b, stk. 4. Jeg skal anmode om, at retten overtager opbevaringen eller bemyndiger en anden til at opbevare filmene.”

4. Andre beviser

1: Min vidneforklaring

Jeg vil under domsforhandlingen vedstå min skriftlige partsforklaring. Jeg vil forklare, at jeg afviste, at Lars Segato skulle blande sig i, at jeg returnerede mine film til leverandøren i USA, og at jeg protesterede mod Dorete Bagers beslutning om at gribe ind med et forbud mod at returnere filmene.

Mod slutningen af dagen opstod diskussionen igen, fordi Lars Segato ville have mine film beslaglagt, og Dorete Bager gav ham medhold. Aftalen om, at jeg selv fjernede filmene og opbevarede dem et andet sted, var foranlediget af Dorete Bager, da det viste sig, at hun ikke kunne skelne de film, der var omfattet af kriterierne for beslaglæggelsen, fra mine øvrige film.

2: Journalist Lars Borbergs vidneforklaring

Journalist Lars Borberg vil afgive forklaring om, at jeg havde bedt ham komme, hvorefter han mødte frem sammen med fotograf Grethe Dahl. Han blev imidlertid bortvist af Dorete Bager, så han var forhindret i at være til stede under diskussionen om beslaglæggelsen.

Lars Borberg vil videre forklare, at jeg umiddelbart efter fogedforretningen ringede til ham og fortalte om forløbet. Han vil forklare, at jeg beskrev den pinlige situation, hvor Dorete Bager ikke kunne gennemføre beslaglæggelsen uden min hjælp. Hans kommentar var, at han ikke ville have hjulpet hende, hvis det havde været ham.

“Jeg ville have ladet hende stege i sit eget fedt”, sagde han.

LASERDISKEN

3: Nordjyske Stiftstidende den 30. november 2005 (bilag F2, ekstraktens side 39)

Artiklen er baseret på Lars Borbergs egne iagttagelser og på interviews med de implicerede, hvoraf Dorete Bager og Lars Segato *ikke* ville udtale sig. Artiklen er hovedsageligt baseret på mit referat af forløbet til Lars Borberg umiddelbart efter fogedforretningen.

Det kan lægges til grund, at jeg overfor Lars Borberg selvsamme dag gav udtryk for den opfattelse, at dele af mit varelager var beslaglagt, samt at Dorete Bager ikke ville udtale sig.

4: Advokat Per Christensens e-mail, 2. december 2005 (bilag I2, ekstraktens side 42)

E-mailen vedrører en telefonsamtale mellem advokat Per Christensen og retsassessor Dorete Bager fredag den 2. december 2005.

Samtalen vedrørte bl.a. *de beslaglagte film*. Dorete Bager kunne godt se problemet i, at forbuddet alene rettede sig mod, at jeg ikke måtte sælge filmene i Danmark - hvorfor der ikke var en reel årsag til at forbyde salg udenfor EU. På den baggrund forventede Per Christensen en mere klar tilkendegivelse af *beslaglæggelsens rækkevidde* i kendelsen.

5: Advokat Per Christensens vidneforklaring

Advokat Per Christensen vil afgive forklaring om, at jeg havde bedt ham spørge Dorete Bager, om mit regnskabsmateriale var udleveret til sagsøger, idet jeg havde fået opfattelsen af, at det var en "done deal", og at materialet allerede var udleveret til Lars Segato. Jeg havde bedt ham tale med Dorete Bager på mine vegne, fordi jeg var så vred over fogedforretningen, at jeg var bange for at komme til at sige noget, jeg ville fortryde senere.

Per Christensen ringede først forgæves, men fredag formiddag ringede Dorete Bager tilbage jf. e-mailen. Per Christensen vil forklare, at der under telefonsamtalen ikke var tvivl om, at filmene var beslaglagt, men at de af praktiske årsager blev opbevaret hos mig.

6: Nordjyske Stiftstidende den 11. december 2005 (bilag K2, ekstraktens side 44)

Jeg var vred over, at fogedretten optrådte som sagsøgers forlængede arm uden respekt for mine rettigheder. Derfor skrev jeg en kronik, hvor jeg beskrev forløbet og betvivlede, at Danmark med rette kan kalde sig et retssamfund. Det fremgår af kronikken, at sagsøger ville have mine film beslaglagt.

Det havde været dumt og risikabelt af mig at lyve om forløbet i kronikken, og ingen fra Retten i Aalborg har siden henvendt sig med krav om berigtigelse af usandheder.

7: Fogedretten til sagsøger, 2. december 2007 (bilag X4, ekstraktens side 217)

Foranlediget af min anmodning om, at retten fandt en anden til at opbevare de beslaglagte film (bilag V4, ekstraktens side 216), skrev retsassessor Dorete Bager til advokat Lars Segato:

"De anmodes straks at kontakte fogedretten med henblik på en afklaring af sagernes retslige status og derved afklaring på, hvorvidt beslaglæggelse af materiale fortsat er påkrævet samt hvordan, jfr. herved retsplejelovens § 653 c."

Hun besvarede ikke anmodningen om at finde en anden til at opbevare filmene, men det fremgår af brevet til Lars Segato, at det på det tidspunkt også var hendes opfattelse, at filmene var beslaglagt. Ellers var der ikke anledning til at spørge, om beslaglæggelse fortsat var påkrævet.

Derefter skiftede sagsøger holdning. Værditabet skyldes ikke desto mindre sagsøgers krav om beslaglæggelse i de to år, hvor sagsøgte modsatte sig at give tilladelse til at returnere filmene, eller hvor sagsøger stillede krav om betaling til gengæld for en tilladelse.

5. Retsgrundlaget

Retsplejelovens § 645, stk. 2

Sagsøgers anmodninger er støttet på bestemmelsen om, at rørligt gods kan beslaglægges, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det vil blive anvendt til at overtræde et forbud. I så fald giver det ingen mening at *aftale* med rekvisitus, at han ikke sælger godset. Hvis rekvisitus er til at stole på, er der slet ikke grundlag for beslaglæggelse efter denne bestemmelse.

Retsplejelovens § 653 b, stk. 1

Sagsøgers anmodninger er også støttet på bestemmelsen om, at genstande kan beslaglægges med henblik på sikring af bevis. I så fald er det meningsløst at efterlade beviset hos rekvisitus. Hvis rekvisitus er så pålidelig, at han kan betros at opbevare bevismaterialet, er der heller ikke grundlag for beslaglæggelse efter denne bestemmelse.

Beslaglæggelse af varelageret med henblik på at bevise omfanget af allerede foretaget parallelimport er også overflødig i og med, at sagsøger fik udleveret lister over varelageret.

Ophavsretslovens § 19, stk. 1 om spredning

Sagsøger har i rekvisitionerne og processkrifterne anført, at *enhver* disponering er i strid med deres rettigheder og angivet dette som årsag til, at de ikke ville tillade returnering af mine film.

Det er i modstrid med kulturministeriets gentagne forsikringer til Folketinget om, at det kun er videresalg til almenheden, f.eks. gennem butikker, der påvirkes, mens selve importen er lovlig. Det fremgår af kulturministeriets notat om den ophavsretlige spredningsret side 6 øverst (**bilag K5, ekstraktens side 278**):

“For det første er selve erhvervelsen af et værkseksemplar ikke omfattet af ophavsmandens eneret, jf. ophavsretslovens § 2 som beskrevet ovenfor i afsnit 1...

... Det afgørende er, at der ikke må ske videresalg til almenheden, dvs. typisk gennem butikker.”

og af svaret til Folketingsmedlem Per Clausen (**bilag R5, ekstraktens side 298**):

“Det skal understreges, at reglerne ikke forhindrer den enkelte forbruger i at importere fx dvd-film, som man har købt i et andet land. Det er kun videresalget gennem butikker osv., der rammes af reglerne.”

Om gennemførelsen af en undersøgelse

Jeg hæfter mig ved afsnit 5.9 i lovforslagets bemærkninger (**bilag V6, ekstraktens side 361**):

“Udvalget fremhæver imidlertid, at det til stadighed bør have for øje, at undersøgelsen bør tilrettelægges på en måde, som ikke forvolder rekvisitus unødigt skade eller ulempe, og som står i rimeligt forhold til rekvirentens interesser. Der bør således i almindelighed ikke ske beslaglæggelse af genstande eller dokumenter, hvis dette kan lægge hindringer i vejen for lovlig erhvervsudøvelse eller anden lovlig anvendelse.”

Hvis kulturministeriet har ret, er returnering til USA lovlig anvendelse. Endvidere havde det sikret, at der *ikke* skete videresalg til almenheden, f.eks. salget af *101 Dalmatians II*.

Rekvirentens legitime interesse i at forhindre returnering til min leverandør er svær at få øje på.

6. Konklusioner

I dette processkrift har jeg gennemgået den dokumentation, der vedrører sagsøgers påstand om, at de måske nok har udtrykt sig uklart, men at det alligevel er mig selv, der valgte at undlade at returnere de 2000 film. Her er en oversigt over de dokumenterede faktiske omstændigheder:

Antal gange, sagsøger har begæret mine film beslaglagt:	2
Antal gange, sagsøger har nedlagt påstand om at forhindre returnering:	1
Antal gange, sagsøger selv har fastslået, at filmene er beslaglagt:	7
Antal gange, fogedretten har givet udtryk for, at filmene er beslaglagt:	2
Antal gange, jeg har anmodet retten om at tillade returnering:	6
Antal gange, jeg specifikt har henvist til ønsket om at begrænse værditabet:	3
Antal gange, retten har besvaret mine anmodninger om at tillade returnering:	0

Retssag mod Domstolsstyrelsen?

Jeg mente ikke, at Lars Segato skulle blande i, at jeg returnerede filmene. Når jeg afstod, var det fordi Dorete Bager på vegne af Retten i Aalborg forbød mig at gøre det, og hun gjorde det, efter at Lars Segato havde påtaget sig den økonomiske risiko.

Var hun berettiget til at drøfte mine film på baggrund af en rekvisition mod Laserdisken ApS? Var det i orden, at hun reagerede på en mundtlig anmodning fra Lars Segato? Retten kan undgå at forholde sig til disse spørgsmål ved at lægge det faktum til grund, at Lars Segato på vegne af sagsøger påtog sig den økonomiske risiko for værditabet ved et forbud.

Hvis retten afviser min forklaring, er Dorete Bager erstatningsansvarlig jf. påstand 530 i erstatningssagen mod Domstolsstyrelsen. Det fremgår af stævningen, at erstatningskrav mod Domstolsstyrelsen er subsidiaire i forhold til krav mod sagsøger. Krav mod Domstolsstyrelsen bortfalder, hvis sagsøger betaler erstatning. Jeg er principielt enig med retspræsident Christian Lundblad, der udtalte til Nordjyske Stiftstidende (**bilag Z4, ekstraktens side 249**):

“Retten er som sådan ikke part i sagen, og derfor bør en stævning være rettet mod den part, som har rekvireret beslaglæggelsen af filmen.”

Hvis retten imidlertid *ikke* finder, at sagsøger er ansvarlig, er jeg henvist til at søge erstatning jf. Den Europæiske Menneskeretskonvention. En sådan sag rejser flere principielle spørgsmål:

Hvorfor drøftede Dorete Bager i det hele taget *mine* film i en sag mod Laserdisken ApS? Hvorfor holdt hun ikke et retsmøde, der som minimum afklarede, hvem der er sagens parter? Hvorfor opdagede hun ikke, at Laserdisken ApS *ikke* havde noget at gøre med “prøvekøbet”? Hvorfor tillod hun ikke mig at komme til orde, *før* hun traf afgørelsen om fogedforretningen? Er det i orden at bebrejde mig, at jeg ikke inkriminerer mig selv for at redde en sagsøger, der ikke kan finde ud af at udfylde en stævning? Var det i orden at bortvise Lars Borberg? Kan Domstolsstyrelsen betragtes som en upartisk domstol i en sag, hvor den selv er sagsøgt?

Med venlig hilsen

Hans Kristian Pedersen

Aalborg, 22. marts 2013

Sagsøgtes processkrift vedr. sagsøgers skiftende holdninger

Retten i Aalborg,
sag BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007

Foreningen af danske Videogramdistributører
v/advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K
som mandatar for foreningens ni medlemmer
mod

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

Løgne, kovendinger og manipulerende sagsfremstillinger

Tilsyneladende vurderer sagsøger, at gevinsten ved at opnå en særstilling på det danske marked er værd risikoen for at blive afsløret. Det hænger formentlig sammen med rettens manglende interesse i at undersøge sagsøgers holdninger og påstande.

Jeg frygter, at sagens faktiske og retlige omstændigheder vil blive overset og erstattet af en tillidskonkurrence, som sagsøger har vundet på forhånd. Vi mødes til en domsforhandling, hvor sagsøger frit kan vælge fra et arsenal af divergerende holdninger, fordi det ikke har været muligt at få sagsøger til at meddele sin stilling til sagernes faktiske og retlige omstændigheder før domsforhandlingen. Det er på den baggrund, at jeg foranlediges til at redegøre for sagsøgers mange løgne, kovendinger og manipulerende sagsfremstillinger.

LASERDISKEN

Oversigt over løgne, kovendinger og manipulerende sagsfremstillinger

1. Ophavsretslovens fortolkning (**kovending**)
2. Beslaglæggelsen af mine film (**løgn og kovending**)
3. Min viden om sagsøgers fejl under fogedforretningen (**løgn**)
4. Mine informationer om ejerforholdene (**løgn**)
5. Opfattelsen af “rette part” i sagen mod Laserdisken ApS (**kovending**)
6. Bevissikringen, hvorfra regnskaberne stammer (**løgn**)
7. Justifikation af en bevissikring (**kovending og manipulation**)
8. Begrundelsen for fogedforbuddet (**kovending**)
9. Parallelimportens fortsættelse (**løgn**)
10. Paramounts forhold til parallelimport (**kovending**)
11. Paramounts indtjening (**kovending**)
12. Baggrunden for min parallelimport (**løgn og manipulation**)
13. Den “overraskende” parallelimport (**dobbelt løgn**)
14. Min personlige virksomhed fremstår som et selskab (**løgn**)
15. Hjemmesiden er registreret som tilhørende Laserdisken ApS (**løgn**)
16. EF-domstolen og ophavsretslovens § 19 (**manipulation**)
17. Formålet med ophavsretslovens § 19 (**løgn**)

1. Ophavsretslovens fortolkning (kovending)

De faktiske omstændigheder vedr. det lovforberedende arbejde

Samtlige ordførere udtalte sig negativt om lovforslaget om at forbyde parallelimport (**bilag I5, ekstraktens side 265-271**). Lovforslaget var formuleret sådan, at viderespredning forudsætter, at værket er bragt på markedet i et EØS-land (**bilag G5, ekstraktens side 261**). Det er således loven - og hverken ophavsmænd eller rettighedshavere - der forhindrer import fra tredjelande. Enhedslisten bebudede et ændringsforslag, der ville fjerne den del af den samlede lovpakke. Der var så meget tvivl om forbuddet, at politikerne besluttede at holde et særligt møde for at belyse spørgsmålet. Det blev til ekspertmødet i Kulturudvalget den 13. november 2002 (**bilag N5, ekstraktens side 283**). I mellemtiden kritiserede Berlingske Tidende forslaget om forbud i artiklen “Det kulturelle jerntæppe” (**bilag J5, ekstraktens side 272**).

På den baggrund gjorde sagsøger v/advokat Johan Schlüter Kulturudvalget opmærksom på, at lovforslaget var misforstået. I et brev den 29. oktober 2002 påpegede han, at et forbud mod parallelimport forudsætter (**bilag L5, ekstraktens side 281**):

“at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen. Er der i importlandet (Danmark) ikke en sådan rettighedshaver, vil der ikke være noget grundlag for at forbyde importen. Dette vil i sagens natur kunne have særlig betydning for smalle udgivelser på såvel film- som musikområdet.”

Johan Schlüter afviste, at loven forbyder parallelimport, men at den giver rettighedshaverne *en ret til at forbyde parallelimport*. Det forudsætter, at der i importlandet er en rettighedshaver, som både *kan* og *vil* gribe ind over for importen. Hvis der ikke er en sådan rettighedshaver, er der ikke grundlag for at forbyde importen, og specialimport vil således ikke blive påvirket.

Kulturministeren opfattede henvendelsen på samme måde. Kulturudvalget bad om hans kommentar, og svaret forelå den 7. november 2002 (**bilag M5, side 282**):

LASERDISKEN

“Jeg hæfter mig endvidere ved, at Johan Schlüter anfører, at lovforslaget ikke vil være til hinder for specialimport af smalle udgivelser på film- og musikområdet, idet der ikke vil være anledning til at forbyde en sådan import, hvis ikke der findes en dansk enerettighedshaver.”

Kulturministeren bekræftede således, at lovforslaget ikke er til hinder for specialimport. Johan Schlüter deltog i ekspertmødet i Kulturudvalget og gentog synspunktet (**bilag N5, side 286**):

“Om specialimport: Er der tale om specialimport, hvor der ikke er nogen rettighedshaver i landet, er det klart, at man kan importere. Så er det ikke noget problem, for der er ingen til at forbyde det.”

Lovgivers hensigt

Loven blev vedtaget i den tro, at der var tale om en mindre ændring, der kan sammenlignes med virkningen af færdselsloven, der giver politiet ret til at forbyde parkering bestemte steder. Det betyder hverken, at parkering altid er forbudt, eller at parkering kræver særlig tilladelse.

Sagsøgers motiv

Formålet med angrebet på mig er at opnå rettens *de facto* accept af den fortolkning, der reelt vil fjerne de konkurrerende importerede filmværker fra det danske marked.

Sagsøgers påstand - eller dogme - er, at import fra tredjelande er forbudt, medmindre man har indgået en aftale. Retssagerne mod mig og Laserdisken ApS er baseret på en fortolkning, som Johan Schlüter på sagsøgers vegne overfor Kulturudvalget selv kaldte “fejlagtig”.

Både Niels Bo Jørgensen, der stod bag rekvisitionen mod selskabet (**bilag N2, ekstraktens side 48**), og Torben Steffensen, der stod bag stævningen (**bilag P2, ekstraktens side 64**), vidste, at jeg havde gjort en betydelig indsats for at sikre, at dem, der efter Johan Schlüters fortolkning “kunne” gribe ind, også fik mulighed for at gøre det, hvis de også “ville”.

Misbrug af fogedretten

Sagsøger har ret til at skifte holdning, og sagsøger har også ret til at anfægte den fortolkning, jeg agerede efter, selvom de selv fandt på den, men det gjorde sagsøger ikke i næsten 3 år.

Forløbet er et præcist billede af det misbrug af fogedretten, Clement Salung Petersen skrev om (**bilag I6, ekstraktens side 323**). Sagsøger kunne have anlagt en normal retssag i 2003, men valgte at vente. Jo flere solgte film, des større erstatningskrav kunne de genere mig med, og jo lettere var det at få fogedrettens sympati. Sagsøger opnåede på den måde, at

de kunne manipulere sagsfremstillingen uden at risikere, at jeg kom til orde,
de kunne lade som om, at det var givet på forhånd, at min parallelimport var forbudt,
og de kunne lade som om, at det var givet på forhånd, at de havde krav på erstatning.

2. Beslaglæggelsen af mine film (kovending og løgn)

Beslaglæggelsen er behandlet i “*Sagsøgtes processkrift vedr. erstatning for beslaglagte film*”. Sagsøgers bemærkning om, at filmene ikke er beslaglagt jf. ophavsretslovens § 84 er isoleret set korrekt, men vildledende og irrelevant, da det fremgår af påstandene i begge rekvisitioner, at filmene er begæret beslaglagt i henhold til retsplejelovens § 645, stk. 2 og § 653b, stk. 1.

Sagsøgers redegørelse i svarskriftet til Vestre Landsret den 24. januar 2006 er ikke til at misforstå (**bilag T2, ekstraktens side 95**).

LASERDISKEN

Sagsøgers motiv: At påføre mig så store tab, at jeg tvinges til at opgive kampen

Værditabet var meningsløst, hvilket var min gennemgående begrundelse for at få tilladelse til at returnere filmene. Som i enhver anden krig er formålet med et angreb at påføre modparten så store tab, at han tvinges til at give op. Beslaglæggelsen var en måde at påføre mig et tab.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at retssagerne har været dyre på enhver måde. Tabet af de beslaglagte film, omkostningerne til juridisk bistand, tusindvis af værdifulde arbejdstimer, som retssagerne har lagt beslag på, usikkerheden om fremtiden og den daglige psykiske belastning.

Motivet til at benægte, at filmene blev beslaglagt, er naturligvis at slippe for ansvaret.

Antal gange, sagsøger har begæret mine film beslaglagt:	2
Antal gange, sagsøger har nedlagt påstand om at forhindre returnering:	1
Antal gange, sagsøger selv har fastslået, at filmene er beslaglagt:	7
Antal gange, jeg har anmodet retten om at få tilladelse til returnering:	6

3. Min viden om sagsøgers fejl under fogedforretningen (løgn)

Fra sagsøgers processkrift om rette part den 29. januar 2007 (**bilag F3, ekstraktens side 121**):

“Hans Kristian Pedersen var i telefonisk kontakt med sin advokat under forløbet, jf. fogedbogsudskriftet, side 3. Sagsøgte var således ikke afskåret fra juridisk bistand. Sagsøgte havde derfor mulighed for at gøre gældende, at rekvisitionen skulle være indleveret mod en forkert part.”

Advokat Anders Hjulmand, der sad i møde og forgæves prøvede at overtale Dorete Bager til at holde et retsmøde senere på eftermiddagen, kunne ikke læse rekvisitionen over telefonen. Han vidste *ikke*, at sagsøger havde angivet Laserdisken ApS som rekvisitus.

Hvis han havde fået det at vide, og *hvis* han var en god advokat, havde han måske rådet mig til at holde mund. Rekvisitus har ikke pligt til at udtale sig, og ifølge Den Europæiske Menneskeretskonvention kan *ingen* forpligtes til at inkriminere sig selv. Det er sagsøgers ansvar at sikre, at rekvisitionen er rettet mod den part, der er ansvarlig for krænkelserne, og det er fogedrettens ansvar at sikre, at fogedforretningen gennemføres hos den angivne rekvisitus.

Sandheden er, at jeg *ikke* vidste, at sagsøger havde angivet selskabet som rekvisitus!

4. Mine informationer om ejerforholdene (løgn)

Spørgsmålet er behandlet i *“Sagsøgtes processkrift vedr. ejerforholdene og informationerne herom”*. Kapitel 2 vedrører betydningen af navn og cvr-nr. Kapitel 3 vedrører min mail til Paramount. Kapitel 4 vedrører formalitetsindsigelsen til Retten i Aalborg. Kapitel 5 vedrører partsforklaringen til Vestre Landsret. Kapitel 6 vedrører Lars Segatos løgn i rekvisitionen til fogedretten i reparationssagen - den løgn, der er lagt til grund i nærværende sager.

Usandhed eller løgn er den rette betegnelse. Lars Segatos første reaktion på Henrik Karl Niensens anmodning til fogedretten om at få det bevissikrede regnskabsmateriale returneret var et brev til Retten i Aalborg den 26. september 2006 (**bilag O3, ekstraktens side 146**):

“Med hensyn til sagsøgtes advokats bemærkninger om, at sagen ikke er rettet mod rette juridiske person, skal alene bemærkes, at dette synspunkt også var forsøgt inddraget under kæresagen for Vestre Landsret, uden at det på nogen måde blev taget til efterretning.”

LASERDISKEN

Han vidste således godt, at det var usandt, da han 9 dage senere i rekvisitionen til fogedretten foregav, at jeg havde holdt disse oplysninger hemmelige (**bilag T3, ekstraktens side 156**):

“Advokat Henrik Karl Nielsen, der repræsenterede Laserdisken ApS i kæresagen for Vestre Landsret, har i brev af 25. september 2006 til fogedretten i Aalborg, anført, at Laserdisken ApS ikke var den juridiske person, der stod bag salget af de parallelimporterede film, idet dette i stedet var Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen. Advokat Nielsens brev fremlægges som bilag 5.”

og videre (**ekstraktens side 160**):

“I nærværende sag har rekvirenten ikke før disse oplysninger er modtaget fra Hans Kristian Pedersen været bekendt med at der var sket en overdragelse af virksomhedsaktiviteterne til Hans Kristian Pedersen personligt.”

Et elementært kendskab til navngivning af anpartsselskaber og betydningen af cvr-nr havde allerede den 15. juli 2005 afsløret for sagsøger, at Laserdisken er en enkeltmandsvirksomhed ejet af mig, og min mail til Paramount viser, at jeg selv orienterede sagsøger om ejerskiftet. Jeg forsøgte *ikke* at holde det hemmeligt. Jeg redegjorde for ejerskabet i svarskriftet til Retten i Aalborg som det *første* og igen som det *første* i partsforklaringen til Vestre Landsret.

Sagsøgers motiv

Sagsøger løj bevidst for at give indtryk af, at jeg havde vildledt. Formålet var at få placeret ansvaret for den formelle fejl på mig, og løggen blev belønnet. På grund af denne løgn - og *kun* på grund af denne løgn - blev reparationssagerne ikke afvist allerede i kæremålet.

I Vestre Landsrets kendelse den 8. oktober 2007 blev løggen lagt til grund som faktum, og på det grundlag stadfæstede landsretten de to kendelser (**bilag D4, ekstraktens side 186**):

“Først ved brev af 25. september 2006 - kort efter landsrettens afgørelse den 14. september 2006 - oplyste Hans Kristian Pedersens advokat, at virksomheden rettelig blev drevet af hans klient personligt. Under de omstændigheder...”

5. Opfattelsen af “rette part” i sagen mod Laserdisken ApS (kovending)

FDVs advokat Niels Bo Jørgensen tænkte vel ikke på, at jeg kunne finde på at købe aktiverne tilbage fra anpartsselskabet, der netop var oprettet for at beskytte mig mod FDV i tilfælde af en konflikt, så han skrev bare af efter brevpapiret fra korrespondancen i 2003, da han skrev rekvisitionen den 11. oktober 2005 (**bilag N2, ekstraktens side 48**).

“En fuldmægtigfejl” kaldte Lars Segato det på retsmødet den 11. december 2006, hvor problemet blev “ordnet” med Dorete Bager. Hun sagde til mig, at det kunne være lige meget, om sagen var anlagt mod anpartsselskabet eller mig, når jeg ejede begge dele. Indtil dommer Henrik Bjørnager Nielsen satte tingene på plads den 7. marts 2008, da han skrev i retsbogen, at *kun* Laserdisken ApS var sagsøgt i sagen (**bilag G3, ekstraktens side 125**), var det sagsøgers holdning, at jeg var omfattet af retssagen mod Laserdisken ApS.

Spørgsmålet er relevant, fordi det er temaet i den rekvisition, nærværende justificationssager vedrører, nemlig rekvisitionen af 5. oktober 2006 (**bilag T3, ekstraktens side 157**):

“For imidlertid at undgå enhver tvivl om, at Hans Kristian Pedersen er omfattet af det nedlagte forbud personligt indleveres nærværende begæring.”

LASERDISKEN

Holdningen blev udtrykt første gang i et brev til fogedretten den 29. september 2006 (**bilag P3, ekstraktens side 147**):

“Det er min opfattelse at de fogedforretninger der er gennemført, omfatter Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen.”

og bekræftet overfor Henrik Karl Nielsen samme dag (**bilag Q3, ekstraktens side 148**):

“Som det er Dem bekendt, er det min opfattelse, at Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen er omfattet af det af fogedretten i Aalborg den 29. november 2005 nedlagte forbud.”

og som afslutning på den følgende side (**ekstraktens side 149**):

“Alene for en god ordens skyld skal det afslutningsvis præciseres, at mine klienter under den verserende justifikationssag vil fastholde, at de allerede gennemførte fogedforretninger omfatter Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen og at en ny forbudssag ikke ændrer på rekvirenternes opfattelse af sagen, men kun sker for at fastslå, hvad der burde være oplagt, også for Deres klient.”

I justifikationssagen blev spørgsmålet udskilt til særskilt behandling. Sagsøgers bemærkninger i processkriftet herom den 29. januar 2007 er følgende (**bilag F3, ekstraktens side 121**):

“Det skal indledningsvist bemærkes, at sagsøger forstår anmodningen om særskilt behandling i medfør af retsplejelovens § 253 af spørgsmålet om rette part, således at det skal afgøres, om hvorvidt sagsøgte 2 også er omfattet af indeværende sag.”

Sagsøgte 2 er mig, og efter nærmere argumentation var det sagsøgers konklusion:

“Det må således lægges til grund, at sagsøgte 2 har valgt at indtræde i indeværende sag som part. Således omfatter bevissikringen, herunder beslaglæggelsen af materiale, og fogedforbuddet af 29. november 2005 også sagsøgte 2.”

6. Bevissikringen, hvorfra regnskaberne stammer (løgn)

Kun Helle Dietz kan forklare, hvorfor hun gav sagsøger medhold i den uventede påstand om, at Laserdisken ApS var “rette” sagsøgte (**bilag J3, ekstraktens side 133**), men det udelukker i hvert fald definitivt, at der var et retsgrundlag mod mig, da bevissikringen blev gennemført.

Sagsøgers holdning i processkriftet om rette part var som nævnt, at sagen handlede om, hvorvidt bevissikringen - herunder beslaglæggelsen af materiale - også omfattede mig. Rettens dom er klar: *Nej, det gjorde den ikke*. Følgelig er bevissikringen af mine regnskaber ulovlig.

Siden har sagsøger antaget den holdning, at bevissikringen slet ikke blev gennemført mod mig, men mod Laserdisken ApS. Holdningen er ikke underbygget, og den rejser flere spørgsmål:

Hvad er så formålet med *nærværende* efterfølgende bevissikrings sag mod mig?
Hvordan er *mine* regnskaber havnet i det tomme anpartsselskab?
Hvordan kunne materialet kopieres elektronisk, når selskabet ikke ejede en pc?

Sagsøger ønsker simpelthen, at retten skal se bort fra, hvordan de er kommet i besiddelse af mine regnskaber. De ved, at formalitetsfejlen betyder, at bevissikringen savner et retsgrundlag mod mig - og at *loven* derfor *bør* forhindre, at det bevissikrede materiale anvendes mod mig.

7. Justifikation af en bevissikring (kovending og manipulation)

Først mente sagsøger, at nærværende sag BS 7-50/2007 var en almindelig justifikationssag. Det fremgår af brevet til Retten i Aalborg den 11. marts 2008 (**bilag E4, ekstraktens side 189**):

“der er tale om almindelig anvendelse af reglerne om bevissikring, og hvor retten under denne sag efter retsplejelovens § 653c skal tage stilling til, om bevissikring er lovlig.”

Sagsøger har siden frafaldet påstanden om, at bevissikringen er lovlig. Nu prøver sagsøger at forhindre retten i at undersøge min påstand om, at bevissikringen er *ulovlig*.

Sagsøger har anført, at fogedrettens afgørelse er retskraftig. Den kan *ikke* efterprøves i en efterfølgende justifikationssag, påstår sagsøger, som vil bringe mig i en Catch-22 situation. Jeg skulle acceptere en bevissikring uden et forudgående retsmøde, fordi jeg ville få lejlighed til at komme til orde i justifikationssagen, sagde fogedretten, men i justifikationssagen skal der heller ikke undersøges noget, fordi fogedrettens afgørelse skal betragtes som endelig!

Det er en belejlig holdning, som giver sagsøger uhindret adgang til at gennemføre alle de bevissikringer, de har lyst til, uden nogen sinde at komme til at stå til regnskab for dem.

Sagsøger har anført, at kendelsen i sag VL B-1499-10 af 24. august 2010 betyder, at retten ikke i justifikationssagen skal tage stilling til, om bevissikringen er lovlig. Bemærkelsesværdigt er det, at sagsøger ikke fremlagde kendelsen som dokumentation, så jeg måtte selv rekvirere den fra Vestre Landsret for at påvise, at gengivelsen er ukorrekt (**bilag C7, ekstraktens side 374**).

Det fremgår, at der er tale om en bevissikring foretaget den 11. februar 2010, hvorefter der blev anlagt justifikationssag den 25. februar 2010. Forløbet var følgende:

1. 11. februar 2010: Kendelse om bevissikring
2. 11. februar 2010: Gennemførelse af bevissikring
3. 24. februar 2010: Anlæggelse af justifikationssag

Der er intet usædvanligt i dette forløb, der fulgte bestemmelserne i retsplejeloven, Grundloven og Den Europæiske Menneskeretskonvention. Rækkefølgen er rigtig, og tidsfristerne er holdt. Rekviritus havde krævet tilbagelevering, *alene* fordi der i justifikationsagen ikke var nedlagt *særskilt* påstand om, at bevissikringen var lovlig. Landsretten afviste indsigelsen med den gode begrundelse, at retsplejeloven ikke kræver en *særskilt* påstand herom.

Det betyder naturligvis *ikke*, at rekviritus er afskåret fra at anfægte en bevissikring, der *ikke* er gennemført efter reglerne. I nærværende sag var forløbet følgende:

1. 29. november 2005: Gennemførelse af bevissikring
2. 23. januar 2006: Formalitetsindsigelse til Retten i Aalborg
3. 11. december 2006: Kendelse om den allerede gennemførte bevissikring
4. 5. januar 2007: Anlæggelse af justifikationssag

I nærværende sag er bevissikringen gennemført *før* kendelsen. Det følger af både Grundloven og Den Europæiske Menneskeretskonvention, at bevissikring ikke må ske *uden* retskendelse. Faktum i nærværende sag er, at fogedretten gennemførte bevissikringen *uden* en retskendelse mod mig - og det er selvfølgelig uden betydning, om der foreligger retskendelser mod andre. Mere end 10 måneder efter formalitetsindsigelsen til Retten i Aalborg forsøgte Dorete Bager at rette fejlen med en retrospektiv kendelse om den bevissikring, der allerede var foretaget.

Hvis det ikke er rettens opgave i en justifikationssag at undersøge, om en bevissikring er gennemført korrekt, giver en justifikationssag overhovedet ingen mening.

8. Begrundelsen for fagedforbuddet (kovending)

Ifølge rekvisitionen er sagen anlagt for at undgå tvivl om, at jeg er omfattet af det nedlagte forbud mod Laserdisken ApS (**bilag T3, ekstraktens side 157**). Påstanden støttes i replikken på det faktum, at jeg ikke siden fagedforbuddet den 29. november 2005 har parallelimporteret, dvs. ageret som værende omfattet af det nedlagte forbud (**bilag X3, ekstraktens side 165**).

På selve retsmødet blev begrundelsen ændret til, at salget af *101 Dalmatians II* viser, at parallelimporten fortsatte ufortrødent, hvorfor et forbud mod mig er nødvendigt (**bilag A4, ekstraktens side 175**). Det er diametralt modsatte synspunkter, så hvad mener sagsøger?

- A. Jeg er allerede omfattet af forbuddet, og det ses af, at parallelimporten er ophørt?
- B. Parallelimporten er *ikke* ophørt, og derfor er et selvstændigt forbud nødvendigt?

Sagsøgers motiv

Det er et forbuds funktion at ændre rekvisiti adfærd, men forbuddet har intet ændret. Jeg bruger fortsat "forbudt-programmet" fra 2003 (**bilag B3, ekstraktens side 111**), fordi det er bedst egnet til at undgå parallelimport af film, der også udgives af sagsøger. Sagsøger og Dorete Bager vil med et krav om at indhente meningsløse tilladelser ramme importen af de film, som sagsøger netop *ikke* har rettigheder til. Det vil selvfølgelig stille sagsøger bedre i konkurrencen.

9. Parallelimportens fortsættelse (løgn)

Fra side 11 i sagsøgers sammenfattende processkrift den 27. marts 2012:

"Sagsøgers manglende vilje til at efterkomme det forbud, der blev nedlagt den 29. november 2005, manifesterede sig ved, at sagsøgte ufortrødent fortsatte salget af parallelimporterede dvd-film."

Og fra det efterfølgende afsnit på side 12:

"For god ordens skyld foretog sagsøger derudover et prøvekøb den 7. december 2006 af filmen "101 Dalmatians II - Patch's London Adventure" og påviste derigennem sagsøgte faktiske fortsatte salg af film i strid med sagsøgers medlemmers rettigheder.

Salget i december 2006 understreger, at det var nødvendigt at nedlægge et fagedforbud over for sagsøgte, jf. retsplejelovens § 642, nr. 2."

Forbuddet er behandlet i "*Sagsøgte processkrift vedr. påstanden om fagedforbud*". Det var ikke mit fortsatte salg af film, der er begrundelsen for anmodningen om forbud i rekvisitionen. Tværtimod blev parallelimportens ophør først brugt som argument for, at jeg var omfattet af forbuddet mod Laserdisken ApS.

101 Dalmatians II var importeret før fagedforretningen, og sagsøger forbød mig at returnere den til min leverandør. Den blev fanget at mit velfungerende "forbudt-program" og gemt i min kælder. Da en medarbejder fik at vide, at den danske udgave var udgået - dvs. at de danske rettigheder var udløbet - vurderede han, at filmen ikke var omfattet af forbuddet. Trods anmodning om editionspålæg har sagsøger ikke dokumenteret at have rettigheder til filmen på tidspunktet for salget (**bilag O4, ekstraktens side 207**).

Trods forbuddet den 19. januar 2007 ændrede jeg *ikke* adfærd, men blokerede fortsat for parallelimport via "forbudt-programmet" fra 2003. Ifølge fagedretten havde der 4 år senere ikke været klager over, at forbuddet ikke er overholdt (**bilag G4, ekstraktens side 192**).

10. Paramounts forhold til parallelimport (kovending)

Paramount meddelte i 2003 via deres repræsentant Jan Delff Andersen, at Paramount ikke ville forbyde parallelimport. I 2005 meddelte Paramount uden forudgående varsel via advokat Lars Segato, at Paramount vil forbyde parallelimport alligevel.

2003: Paramount vil *ikke* forbyde parallelimport.

2005: Paramount vil *alligevel* forbyde parallelimport

11. Paramounts indtjening (kovending)

I 1992 fortalte Paramount via direktøren for Paramounts danske distributionsselskaber, Esselte Video A/S og CIC Video A/S, at det var lige meget, om der blev solgt en dansk udgivelse eller en importeret. Pengene havnede under alle omstændigheder i samme kasse - moderselskabets.

Nu mener Paramount, at det koster dem penge, hver gang jeg sælger en film, selvom de får betaling for den!

12. Baggrunden for min parallelimport (løgn og manipulation)

Sagsøgers vildledende sagsfremstilling vedrørende parallelimporten er gennemgået i kapitel 9 i "*Sagsøgtes processkrift vedr. ejerforholdene og informationerne herom*". Det er vigtigt, fordi løggen om baggrunden for min import blev lagt til grund af Vestre Landsret.

I svarskriftet til Vestre Landsret den 24. januar 2006 i kæremålet mod Laserdisken ApS foregav sagsøger på side 2, at jeg importerede i tillid til, at ophavsretslovens § 19 var ugyldig (**bilag T2, ekstraktens side 92**):

"Kærende fastholdt således, at bestemmelsen i ophavsretslovens § 19 er ugyldig og, at indkærede derfor ikke er berettiget til at forhindre parallelimport af dvd-film."

Den vildledende sagsfremstilling blev gentaget på side 4 (**ekstraktens side 93**):

"Det fremgår af kæreskriftet, at kærende er af den opfattelse, at de gennemførte fagedforretninger har været uretmæssige. Således er det overordnet kærendes opfattelse, at ophavsretslovens § 19 er ugyldig, idet denne bestemmelse er i strid med EF-traktaten."

I en retssag mod kulturministeriet havde jeg anfægtet gyldigheden af ophavsretslovens § 19 med henblik på at få undersøgt infosoc-direktivet i relation til EUs konkurrenceregler, men det er vildledende at sammenblende undersøgelsen af infosoc-direktivet med parallelimporten.

Sagsøger blev hele fem gange bekræftet i, at jeg ville respektere deres forbud jf. deres egen daværende fortolkning, *fordi* jeg ville undgå en ny konflikt. Det ses af korrespondancen fra den 13. december 2002 (**bilag T1, ekstraktens side 27**) til den 12. februar 2003 (**bilag B2, ekstraktens side 35**). Jeg parallelimporterede, fordi medlemmerne undlod at forbyde det. Det forklarede jeg fagedretten, og det er gengivet i kendelsen (**bilag O2, ekstraktens side 59**).

Sagsøgers motiv

Motivet til løggen er at undgå, at opmærksomheden rettes mod det faktum, at det er sagsøger, der har antaget en anden holdning til ophavsretslovens fortolkning. Ønsket blev opfyldt. Trods min protest udsatte Vestre Landsret kæremålet på EF-domstolens dom og gav kun sagsøger mulighed for at kommentere dommen.

13. Den “overraskende” parallelimport (dobbel løgn)

Sagsøger gav følgende beskrivelse af baggrunden for fagedforretningen i duplikken til Vestre Landsret den 9. marts 2006 (**bilag V2, ekstraktens side 100-101**):

“Indkærede var klart af den opfattelse, at kærende - der fuldt ud kendte indkæredes holdning til parallelimport - ville overholde loven. Dette særligt i lyset af at indkærede lige havde afsluttet en tidligere sag mod kærende, hvor denne havde betalt en erstatning på 225.000 kr. og indkærede havde ikke fantasi til at forestille sig, at kærende straks ville kaste sig ud i en ny strid med indkærede.”

“Da indkærede derfor først senere opdager, at kærende rent faktisk sælger parallelimporterede titler, reagerer man ved straks at foretage den interne afklaring (hvilket i nogle tilfælde indebærer tilbagemeldinger fra de amerikanske moderselskaber) samt ved at foretage den nødvendige bevissikring (prøvekøb med efterfølgende vurdering) med henblik på efterfølgende hurtig indlevering af forbudsbegæring.”

Løgn 1: Parallelimporten kom bag på sagsøger

Efter korrespondancen fra lovens vedtagelse frem til den 12. februar 2003 (**ekstraktens side 27-35**) kunne parallelimporten umuligt komme bag på sagsøger. De enkelte medlemmer havde alle fået besked om, at de blot skulle give besked, hvis de ville forbyde parallelimport.

Advokat Niels Bo Jørgensen, der stod bag forbudsbegæringen, var personligt orienteret om min plan om at genoptage parallelimport, der ikke var omfattet af et identificerbart forbud (**bilag A2, ekstraktens side 34**). Derefter gjorde han intet i 2 år og 244 dage.

Løgn 2: Forbudsbegæringen og stævningen er baseret på prøvekøbet

Løgner om prøvekøbet er udførligt gennemgået i “*Sagsøgtes processkrift vedr. ejerforholdene og informationerne herom*”. Det er udelukket, at forbudsbegæringen og stævningen er baseret på prøvekøbet, som retteligt må betegnes som spil for galleriet. De fremlagte bilag udelukker nemlig, at Laserdisken ApS stod bag det salg, som prøvekøbet dokumenterer.

14. Min personlige virksomhed fremstår som et selskab (løgn)

Fra side 5 i rekvisitionen af 5. oktober 2006 (**bilag T3, ekstraktens side 157**):

*“Hans Kristian Pedersen bærer i øvrigt ansvaret for at driften fremstår som drevet i selskabsform, hvilket bl.a. også fremgår af det brevpapir, der benyttes. Videre kan bemærkes, at den hjemmeside der bl.a. benyttes til de af forbudet omfattede aktiviteter er registreret som tilhørende Laserdisken ApS, jfr. **bilag 7**”*

Min personlige virksomhed har eksisteret siden 1984, og Laserdisken ApS har eksisteret siden 1999. Jeg brugte to forskellige slags brevpapir alt afhængig af, om jeg skrev på vegne af min personlige virksomhed eller Laserdisken ApS.

I “*Sagsøgtes processkrift vedr. ejerforholdene og informationerne herom*” er redegjort for, hvordan faktura og hjemmeside fra prøvekøbet viser, at min enkeltmandsvirksomhed står bag, mens et anpartsselskab *umuligt* kan gøre det. Jeg brugte derimod selskabets brevpapir, da jeg i 2003 skrev til advokat Niels Bo Jørgensen og de enkelte medlemmer, fordi aktiviteterne dengang lå i selskabet. Formalitetsfejlen skyldes, at Niels Bo Jørgensen ikke undersøgte, om aktiviteterne *stadig* lå i selskabet, da han mere end to år senere besluttede at anlægge sag.

15. Hjemmesiden er registreret som tilhørende Laserdisken ApS (løgn)

I rekvisitionen af 5. oktober 2006 (**bilag T3, ekstraktens side 157**) bemærker sagsøger, at det fremlagte bilag 7 viser, at *“de af forbudet omfattede aktiviteter er registreret som tilhørende Laserdisken ApS”*. Dette bilag 7 har jeg fremlagt som **bilag D6, ekstraktens side 318**.

Bilaget dokumenterer, at domænet *“laserdisken.com”* er registreret af Laserdisken ApS. Det fremgår imidlertid af alle 5 udskrifter fra hjemmesiden (**ekstraktens side 14-18**), at det er *“laserdisken.dk”*, der benyttes, og det domæne ejes af mig (**bilag O1, ekstraktens side 22**). Ingen løgn er åbenbart for lille i forsøget på at få det til at se ud som om, at jeg har vildledt!

16. EF-domstolen og ophavsretslovens § 19 (manipulation)

EF-domstolen undersøgte infosoc-direktivets artikel 4 - *ikke* ophavsretslovens § 19. Jeg er enig i, at infosoc-direktivet er gyldigt i den fortolkning, der blev lagt til grund af EUs institutioner. Det betyder *ikke*, at ophavsretslovens § 19 kan fortolkes på en hvilken som helst måde. Hvis den skal betragtes som en gennemførelsesbestemmelse, skal den fortolkes på *samme* måde.

17. Formålet med ophavsretslovens § 19 (løgn)

Side 4 i fogedrettens kendelse af 19. januar 2007 (**bilag A4, ekstraktens side 175**):

“Formålet med ophavsretslovens § 19 er at yde rettighedshaverne en høj beskyttelse af deres investering.”

Påstanden er i konflikt med alle kilder, der *ikke* har Peter Schønning som ophavsmand!

For det første var der ikke én eneste dansk politiker, som syntes, at et importforbud var en god idé (**bilag I5, ekstraktens side 265**). Siden har Konkurrencestyrelsen direkte påpeget, at forbuddet er et samfundsmæssigt problem (**bilag Y5, ekstraktens side 310**).

For det andet er formålet med ophavsretslovens § 19 at gennemføre infosoc-direktivets artikel 4. Sandheden nås kun ved at undersøge, hvordan direktivet fortolkes, og hvad formålet er. Artikel 4 omhandler ikke købmænd, der har købt licenser, men *ophavsmænd*, hvilket vil sige de kunstnere, der skaber værkerne (**bilag E5, ekstraktens side 258**).

For det tredje forklarede Mogens Kockvedgaard på ekspertmødet, at formålet er at give *europæiske* ophavsmænd mulighed for at udgive deres værker særligt billigt i fattige lande f.ex. Indien uden at risikere en *“torpedering”* af hjemmemarkedet (**bilag N5, ekstraktens side 283**).

For det fjerde blev de amerikanske producenters forsøg på at tage overpriser i EU via et påtvunget salg af lokale aftalepartners udgivelser afvist af kommissær Mario Monti. EUs borgere skal have adgang til amerikanske dvd-plader (**bilag F5, ekstraktens side 260**).

Med venlig hilsen

Hans Kristian Pedersen

Aalborg, 22. marts 2013

Sagsøgtes processkrift vedr. konflikten med domstolene

Retten i Aalborg,
sag BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007

Foreningen af danske Videogramdistributører
v/advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K
som mandatar for foreningens ni medlemmer
mod

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

Mine problemer med domstolene

Jeg ved ikke, hvilket forhold sagsøger har til Danmarks Domstole, men hvad det end er, har det været mærkbart siden fogedforretningen den 29. november 2005. Det er klart, at sagsøger vil begrænse konkurrencen så meget som muligt, men det er uklart, hvorfor så mange dommere har sat sagsøgers ønsker over lovgivningen og set bort fra deres opgaver som dommere.

Jeg har anlagt sag mod Domstolsstyrelsen, fordi dommerne har vist sig at være mine reelle modstandere. Jeg var ikke havnet i en konflikt med sagsøger, hvis ikke dommerne havde taget parti til fordel for sagsøger, inden jeg overhovedet fik at vide, at der var et problem. Den forventede demokratiske retsbeskyttelse har været ikke-eksisterende.

I dette processkrift gennemgås, hvor de enkelte dommere konkret har svigtet.

Den hidtidige sagsbehandling belyses i følgende kapitler

1. Dorete Bager under fogedforretningen
2. Vestre Landsret i kæremålet mod Laserdiskens ApS
3. Dorete Bager i reparationssagen
4. Vestre Landsret i kæremålet i reparationssagen
5. Vestre Landsret under sagsforberedelsen
6. Henrik Bjørnager Nielsen og Ole Høyer (to iøjnefaldende undtagelser)
7. Helle Dietz
8. Hans Esdahl
9. Mette Langborg
10. Sammenfattende om rettens ledelse

1. Dorete Bager under fogedforretningen

Dorete Bager havde besluttet at gennemføre fogedforretningen, inden jeg vidste, at der var et problem. Det lagde hun ikke skjul på under fogedforretningen. Da jeg blev klar over, hvad det gik ud på, var min umiddelbare reaktion: *“Hvorfor svarer I ikke bare på mit brev?”* Da Dorete Bager ikke vidste, hvad jeg talte om, gav jeg hende en kopi af brevet til selskaberne, hvor jeg opfordrer dem til at sige til, hvis de vil forbyde parallelimport (**bilag B2, ekstraktens side 35**). Dorete Bager sagde: *“Det er lige meget, hvad du giver mig, for jeg ændrer ikke min beslutning”*.

Samme holdning lå bag afvisningen af et retsmøde og min advokats tilstedeværelse. Hun sagde, at det ikke gjorde nogen forskel, for hun ville gennemføre fogedforretningen under alle omstændigheder. Hun følte sig forpligtet til reagere, når “velrenommerede firmaer” bad om det. Hun opfyldte alle Lars Segatos krav, herunder kravet om at forbyde mig at returnere de allerede importerede film. Ifølge Per Christensen kunne hun godt se, at det forbud var et problem (**bilag I2, ekstraktens side 42**), og måske derfor undlod hun helt at nævne det i retsbogen?

2. Vestre Landsret i kæremålet mod Laserdisken ApS

Vestre Landsret reddede mig engang, efter at Dorete Bager havde efterkommet et ønske fra Skat om at tvangsinddrive et momsbeløb, jeg havde betalt med modregning. Dorete Bager ville ikke vurdere mit krav mod Skat, men landsretten mente, at det var bedst at vente og se, hvem der skyldte hvad, og den ophævede kendelsen og sendte sagen tilbage til fogedretten (**bilag S6, ekstraktens side 352**). Da alt var gjort op, skyldte Skat mig stadig over 300.000 kr.

Jeg havde tiltro til Vestre Landsret på det tidspunkt, og jeg lagde alt til side for at skrive en udførlig redegørelse indenfor tidsfristen på 10 dage (**bilag R2, ekstraktens side 74**).

Men landsretten iagttog hverken mine breve, processkrifter, partsforklaringen eller mine medarbejders forklaringer. Den iagttog kun sagsøgers løgn om, at jeg trodsede loven, fordi jeg mente, at den var ugyldig. I stedet for at ophæve kendelsen jf. retsplejelovens § 502, indtil det var afgjort, om den omstridte ret overhovedet eksisterede, og i stedet for at vurdere sagsøgers oprindelige fortolkning og mine foranstaltninger til at undgå forbudt parallelimport, udsatte landsretten kæremålet og gik uden videre ud fra, at jeg havde krænket sagsøgers rettigheder.

Det fremgår af kendelsen (**bilag E3, ekstraktens side 118**), at landsretten havde læst min anmodning om at få lov til at returnere filmene, og derfor var det direkte ondskabsfuldt at vente 9 måneder med at meddele, at den *ikke* ville svare, blot fordi Dorete Bager ikke havde skrevet noget i retsbogen. Sagsøger havde også beskrevet beslaglæggelsen og forbuddet i deres svarskrift, men lige præcis det afsnit ignorerede landsretten (**bilag T2, ekstraktens side 95**).

3. Dorete Bager i reparationssagen

Da vi mødtes til retsmødet den 11. december 2006, havde Dorete Bager allerede to gange besluttet at gennemføre en fogedforretning uden at høre på mig først. Jeg bad advokat Henrik Karl Nielsen om at føre sagen, fordi jeg var bange for at skændes med hende. Hun var synligt vred over formalitetsindsigelsen. Hun sagde, at det kunne være lige meget, om butikkerne var drevet af selskabet eller min virksomhed, når jeg ejede begge dele. Hun forstod ikke, at det har juridisk betydning, og at sagen mod Laserdisken ApS forsinkede den planlagte opløsning af selskabet (**bilag D1, ekstraktens side 5**).

I "*Sagsøgtes processkrift vedr. ejerforholdene og informationerne herom*" er udførligt gennemgået, at både sagsøger og Dorete Bager havde adgang til de oplysninger, der viste, at Laserdisken ApS *ikke* stod bag prøveköbet, som angiveligt dokumenterede, at der var behov for at gribe ind uden at varsle mig i forvejen. Sandheden er, at Niels Bo Jørgensen ikke havde undersøgt, om Laserdisken stadig var drevet af anpartsselskabet, som det var tilfældet, da jeg den 9. februar 2003 meddelte, at jeg ville genoptage parallelimporten (**bilag A2, ekstraktens side 34**). Han havde angivet Laserdisken ApS som rekvisitus, fordi det stod på brevpapiret fra 2003. Dorete Bager havde intet undersøgt, fordi hun stoled blindt på sagsøger.

Dorete Bager og Lars Segato havde været enige om, at min advokats tilstedeværelse ikke var nødvendig, og at et retsmøde heller ikke var nødvendigt. Jeg fik ikke lejlighed til at læse rekvisitionen før fogedforretningen, men de var alligevel parate til at give mig skylden for fejlen. Også for Dorete Bager var det belejligt at reparere fejlen med en retrospektiv kendelse.

4. Vestre Landsret i kæremålet i reparationssagen

Vestre Landsrets håndtering af kæremålet er den direkte årsag til, at jeg begyndte at undersøge mulighederne for at anlægge sag mod Domstolsstyrelsen. Jeg mener ikke, at et demokratisk samfund kan være tjent med en sådan adfærd fra rettens side (**bilag D4, ekstraktens side 185**).

1: Oplysningerne om ejerskiftet

Jeg har på hjemmesiden og fakturaen informeret korrekt. Et elementært kendskab til de love, der eksisterer for at gøre det let at identificere den juridisk ansvarlige for en hjemmeside og en handel, er nok til at få se, at enkeltmandsvirksomheden ejet af Hans Kristian Pedersen står bag. Jeg havde også dokumenteret, at jeg personligt havde orienteret Paramount om ejerskiftet.

2: Selvinkriminering og Superman-syn

Hvad hjælper det, at jeg får udleveret en kuvert med en forbuds- og bevissikringsrekvisition, når jeg hverken får mulighed for at gennemgå den med en advokat eller fred og ro til at læse den selv? Jeg havde utvivlsomt påpeget fejlen, hvis fogedretten havde tilladt et retsmøde.

Det er også beskæmmende, at landsrettens dommere kan finde på at straffe mig for ikke at inkriminere mig selv, når både Den Europæiske Menneskeretskonvention og bevissikringsreglerne udtrykkeligt beskytter mig mod det (desuagtet, at jeg ikke kendte til sagsøgers fejl).

3: Min partsforklaring til landsretten

I kæremålet mod Laserdisken ApS afviste Vestre Landsret mit ønske om mundtlig forhandling. I så fald burde retten læse den skriftlige partsforklaring. Den er ikke til at misforstå (**bilag C3, ekstraktens side 113**). Jeg havde fremlagt sagsøgers brev til Østre Landsret, hvor det fremgår, at sagsøger bekræftede, at jeg havde informeret landsretten (**bilag I3, ekstraktens side 127**).

LASERDISKEN

4: Rettens ledelse

Det er tankevækkende, at landsretten i reparations sagen foregiver, at den var forvirret over mit kæreskrift i kæremålet mod Laserdisken ApS. Hvorfor reagerede den ikke dengang? Lovgiver har med retsplejelovens § 339 givet retten midler til at afklare ethvert uklart spørgsmål.

Jeg indrømmer gerne, at angivelsen af part var forkert. På grund af den korte frist på kun 10 dage nåede jeg ikke at drøfte det uddybende processkrift med min advokat. Jeg agerede på det faktum, at det var *mine* regnskaber, der var bevissikret, og *mine* film, der var beslaglagt. Først senere fik jeg lejlighed til at drøfte formalitetsfejls betydning med revisor og advokat. Retten kan ikke bagefter foregive, at den var i tvivl - og tillægge det betydning i en anden sag. Landsretten havde slet ikke været i tvivl, *hvis* den havde læst min partsforklaring, eller *hvis* den havde tilladt et mundtlig retsmøde, eller *hvis* den havde stillet spørgsmål jf. § 339.

5: Rettens indblanding i mine anbringender

Jeg bestemmer selv, hvad jeg vil gøre gældende. Jeg havde drøftet formalitetsfejlen med min advokat, som anbefalede *ikke* at forfølge fejlen (**bilag M2, ekstraktens side 47**). Det skyldes, at den eneste permanente løsning er en iagttagelse af de forskellige fortolkningsmuligheder eller i det mindste en iagttagelse af mine foranstaltninger til at undgå forbudt parallelimport.

Et medhold i en formalitetsindsigelse i kæremålet ville blot føre til en ny sag mod mig, mens en afvisning af sagsøgers *nye* fortolkning vil løse problemet permanent.

6: Rettens afvisning af retsplejeloven og de faktiske omstændigheder

Jeg havde *to* gange bedt om mundtlig forhandling for at afhøre vidner, så faktiske omstændigheder kunne lægges til grund. Jeg redegjorde også for lovgivningen vedrørende bevissikringer. Landsretten afviste blankt at tage hensyn til dette.

5. Vestre Landsret under sagsforberedelsen

Siden redegørelsen i det uddybende kæreskrift den 23. december 2005 (**bilag R2, ekstraktens side 74**) har jeg gentagne gange forklaret, at jeg i fuld åbenhed har ageret efter sagsøgers egen oprindelige fortolkning. 7 år senere kan det konstateres, at Vestre Landsret nægter at forholde sig til dette. Selvom ophavsretslovens fortolkning er den reelle tvist, har landsretten ikke én eneste gang anerkendt dette - ikke engang som mit synspunkt. Hver eneste kendelse, både i de to kæremål og under forberedelsen i nærværende sager, er rensat for enhver antydning af, at der findes en anden fortolkning end sagsøgers (*nye*) konkurrencebegrænsende fortolkning.

Vestre Landsret går efter at godkende den konkurrencebegrænsende fortolkning, uden at det fremgår, at den adskiller sig fra den fortolkning, der lå bag infosoc-direktivet, da det blev godkendt. Vestre Landsret anerkender ikke engang, at der *eksisterer* en anden fortolkning.

6. Henrik Bjørnager Nielsen og Ole Høyer (to iøjnefaldende undtagelser)

De to dommere skiller sig ud fra mængden. Henrik Bjørnager Nielsen tillagde retsplejeloven betydning! På et telefonmøde afviste han sagsøgers indviklede udredninger med henvisning til, at det ifølge retsplejeloven fremgår af stævningen, hvem der er parter i en sag (**bilag G3, ekstraktens side 124**). Ole Høyer er den eneste, der har undersøgt baggrunden for EF-domstolens dom og den samfundsmæssige betydning for valget af fortolkning, og han forholdt sig til det (**bilag S5, ekstraktens side 300**). Alle andre har blot behaget sagsøger.

7. Helle Dietz

Delforhandlingens realitet

Ifølge sagsøgers eget processkrift om rette part handlede delforhandlingen om, hvorvidt jeg var indtrådt i sagen som part, så bevissikringen og fagedforbuddet den 29. november 2005 også omfattede mig (**bilag F3, ekstraktens side 122**).

Da Henrik Bjørnager Nielsen henviste til retsplejeloven og gav sagsøger 3 uger til at fremlægge dokumentation for, at jeg var indtrådt i sagen, opgav sagsøger dette synspunkt i en proceserklæring den 28. marts 2007 (**bilag H3, ekstraktens side 126**).

Dommen vedrørende "rette" sagsøgte

Det er meningen med en justifikationssag, at retten på et fuldstændigt grundlag undersøger, om fagedrettens afgørelse er korrekt. I efteråret 2007 var der ikke tvivl om, at sagen burde være anlagt mod mig, fordi jeg ejede de forretninger, hvor fagedforretningerne blev gennemført.

Hvad angår fejls årsag, fulgte sagsøger ikke vejledningerne på Domstolsstyrelsens hjemmeside, hvor der redegøres for forskellen på personer (fysiske personer) og selskaber (juridiske personer) og for sager med flere sagsøgte (**bilag I1, ekstraktens side 12**). Der er også vejledning til, hvordan en stævning skal udformes med angivelse af selskabsnavn, hvis sagsøgte er et selskab, og angivelse af navnet på ejeren, hvis sagsøgte er en personligt ejet virksomhed. Ifølge vejledningen skal navn og adresse oplyses på alle sagsøgte, hvis der er flere sagsøgte. Man *kan* angive cvr-nr, men det er ikke påkrævet (**bilag J1, ekstraktens side 13**).

Udskifterne fra min hjemmeside og fakturaen for prøveköbet viser, at det var mig, der via min enkeltmandsvirksomhed var ansvarlig (**bilag K1-L1, ekstraktens side 14-19**). Jeg havde informeret korrekt i henhold til lovgivningen (**bilag E1-H1, ekstraktens side 6-11**). Den eneste logiske forklaring på fejlen er, at Niels Bo Jørgensen skrev af fra brevpapiret fra 2003.

Dorete Bager opdagede intet, fordi hun intet undersøgte. Helle Dietz så gennem fingre med sagsøgers sjusk, og hun så gennem fingre med Dorete Bagers forsømmelse, og så bebrejdede hun endda mig, at jeg ikke havde reddet Dorete Bager (**bilag J3, ekstraktens side 132**).

Efter sagsøgers proceserklæring var sagen egentlig afgjort, men Helle Dietz ophøjede Dorete Bagers fejl til sandhed begrundet i, at "hun ikke vidste bedre", selvom det var resultat af, at hun intet undersøgte. Helle Dietz ignorerede, at jeg ikke kendte til sagsøgers fejl, og at Den Europæiske Menneskeretskonvention og retsplejeloven beskytter mod selvinkriminering.

Dommen vedrørende kendelsen om bevissikring

Det var en smal sag at afvise, at den for fagedretten fremlagte dokumentation gav anledning til en bevissikring mod Laserdisken ApS. Hvad enten anklagen lød på ulovlig våbenbesiddelse, besiddelse af euforiserende stoffer eller ophavsretlige krænkelse, kunne den ikke støttes på den dokumentation, "*som begrundede anmodningen om undersøgelse*" jf. retsplejelovens § 653c (**bilag G7, ekstraktens side 383**), fordi *ingen* dokumentation vedrørte selskabet.

Under domsforhandlingen den 5. februar 2008 løste Helle Dietz problemet ved at se bort fra kravet i retsplejeloven ("probable cause" i amerikansk ret). Hun tog mod det materiale, som var udleveret i reparationssagen mod mig, og hun begrundede bevissikringen med det (**bilag M3, ekstraktens side 141**). Hendes opfattelse af retssikkerhed omfatter *ikke*, at der skal en konkret mistanke til *før* en bevissikring. "*Sådan spiller klaveret altså ikke i et retssamfund*", sagde justitsminister Lene Espersen pudsigt nok dagen efter (**bilag B7, ekstraktens side 373**).

Helle Dietz havde intet grundlag for at konstatere, at sagsøgers rettigheder var krænkede. Det spørgsmål havde ikke været drøftet overhovedet (**bilag L3, ekstraktens side 137**).

8. Hans Esdahl

Hans Esdahl er den første dommer i nærværende sager, der har anerkendt, at der er mere end én fortolkning af ophavsretslovens § 19, men han afviste summarisk Ole Høyers undersøgelse og kendelse. Han ville ikke behandle justificationssagerne som en kontrol af sagsøgers forsøg på at inddrage mig i retssagen mod Laserdisken ApS. I stedet skrev han i retsbogen, at der er enighed om, at sagen grundlæggende handler om, hvorvidt der ulovligt er importeret film eller ej, uanset at jeg konsekvent har fastholdt, at det afhænger af lovens fortolkning, som var emnet i en anden sag. Nærværende sager handler om en bevissikrings usædvanlige forløb. Sagsøger magtede ikke at følge Domstolsstyrelsens vejledning i at udarbejde en stævning, men Hans Esdahl pålagde alligevel *mig* at antage en advokat. Han gjorde dermed et reelt forsvar umuligt.

9. Mette Langborg

Jeg har endnu ikke mødt Mette Langborg, men hun får mig til at tænke på Mikhael Gorbatjov. Han ønskede næppe Sovjetunionens kollaps, men det blev følgen af hans politik om åbenhed. Mette Langborg ophævede advokatpålægget og berammede tre dage (med mulighed for en dag mere) til domsforhandlingen. Det giver mig en hidtil uset mulighed for at komme til orde, og med tre dommere øges chancen for at få en dommer af Henrik Bjørnager Niensens kaliber. Hvis jeg får mulighed for at gennemgå dokumentationen, kan det måske føre til monopolernes fald og et mere åbent og konkurrencepræget Danmark til gavn for hele samfundet.

Mette Langborg forstod imidlertid ikke betydningen af påstanden, der afklarer mine borgerlige forpligtelser jf. ophavsretslovens § 19, og heller ikke Mette Langborg har anerkendt Ole Høyers kendelse, der sikrer en autoritativ afgørelse om lovens fortolkning i Højesteret.

10. Rettens ledelse

Rettens ledelse både under og efter fogedforretningen adskiller sig markant fra anvisningerne i retsplejerådets betænkninger nr. 698/1973 (**bilag J6, ekstraktens side 327**) og nr. 1385/2006 (**bilag U6, ekstraktens side 356**) og Folketingstidende, 1988-89 (**bilag M6, ekstraktens side 338**). Fogedforretningen blev reelt styret af Lars Segato, og siden har den ene dommer efter den anden (undtagen Henrik Bjørnager Nielsen) adlydt sagsøgers advokat, hvem det end har været. Efter 7 år har der ikke engang været et forberedende retsmøde, der afklarer sagsøgers holdning, der skifter igen og igen. Dette forløb vanskeliggør en hensigtsmæssig domsforhandling.

Efter at have læst U.1993.792V (**bilag O6, ekstraktens side 342**) står det klart for mig, at byretten allerede efter formalitetsindsigelsen i svarskriftet den 23. januar 2006 af egen drift burde have gjort mig opmærksom på, at sagen kunne afvises som følge af sagsøgers fejl.

Med venlig hilsen

Hans Kristian Pedersen

Aalborg, 22. marts 2013

Sagsøgtes processkrift vedr. konkurrencen "13 rigtige"

Retten i Aalborg,
sag BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007

Foreningen af danske Videogramdistributører
v/advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K
som mandatar for foreningens ni medlemmer
mod

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

Domstolene og demokratiet

Offentligheden burde interessere sig lige så meget for domstolenes arbejde som Folketingets. Den internationale industri kan ikke begrænse konkurrencen uden hjælp fra dommerne. Det er i givet fald dommerne - ikke politikerne - der gør Laserdiskens specialimport umulig.

Mange tror, at dommerne iagttager de faktiske omstændigheder og vurderer loven, men angrebet på Laserdisken har vist, at det ikke nødvendigvis er sådan. Det bør alle være klar over. Jeg har fortalt om sagen i kronikker, i Laserdiskens jubilæumsskrift, på min hjemmeside og i det elektroniske retspolitiske tidsskrift Lady Justice. Med konkurrencen, der er udformet som en tipskupon, motiverer jeg mine læsere til at følge sagen ved at gætte med på, om retten vil iagttage 13 vigtige faktiske omstændigheder. I en ideel verden er svaret ligetil.

LASERDISKEN

Tipskuponens 13 spørgsmål: Vil retten iagttage ...

Ja/Nej

- 1) At der er flere fortolkninger af ophavsretsloven?
- 2) At sagsøger på forhånd var orienteret om min parallelimport?
- 3) At mit brev til medlemmerne fulgte Johan Schlüters fortolkning?
- 4) At det var let for medlemmerne at undgå parallelimport?
- 5) At sagsøger ventede i 2 år og 241 dage med at reagere?
- 6) At angrebet er baseret på en *anden* fortolkning af loven?
- 7) At Laserdisken *ikke* fremstår som et anpartsselskab?
- 8) At jeg informerede både byretten og landsretten om fejlen?
- 9) At “forbudt-programmet” forhindrer forbudt parallelimport?
- 10) At jeg indstillede parallelimporten den 29. november 2005?
- 11) At jeg blev forhindret i at returnere de allerede importerede film?
- 12) At bevissikringen skete i min butik den 29. november 2005?
- 13) At nærværende sager er justificationssager?

1. At der er flere fortolkninger af ophavsretsloven

Jeg har ført en retssag om fortolkningen af ophavsretslovens § 19 helt til Højesteret, som i dom af 3. maj 2010 bekræftede, at der ikke er truffet retskraftig afgørelse i spørgsmålet (**bilag U5, ekstraktens side 304**). Sagen blev imidlertid afvist med den begrundelse, at spørgsmålet ikke skal afgøres i en sag mod kulturministeriet, men i en sag mod rettighedshavere til værker, jeg har viderespredt inden for EØS-området (**bilag T5, ekstraktens side 303**).

Valget af fortolkning har stor betydning for ytringsfriheden, kulturlivet, konkurrencen og forbrugerpriserne. Den ene fortolkning vil ikke have mærkbare virkninger for befolkningen, men den vil give EUs ophavsmænd en bedre mulighed for at afsætte deres værker uden for EU. Den anden fortolkning vil overlade samhandlen med verden uden for EU til den internationale industri og dens lokale samarbejdspartnere med højere priser og et mere begrænset vareudvalg til følge. Se “*Sagsøgtes processkrift vedr. betydningen af ophavsretslovens fortolkning*”.

Som den internationale industris lokale samarbejdspartnere har sagsøger en interesse i at få domstolene til at håndhæve den konkurrencebegrænsende fortolkning. Bagholdsangrebet på mig er utvivlsomt motiveret i ønsket om at opnå en *de facto* godkendelse af den ønskede fortolkning *uden* en egentlig undersøgelse. Sagsøger har anlagt sagen baseret på et dogme om, at der ikke er andre fortolkningsmuligheder, og retten har tilsyneladende accepteret dette.

Pros and cons: Først i 2010 anerkendte Retten i Aalborg indirekte, at der findes mere end én fortolkning, idet Hans Esdahl indrømmede, at der er uenighed om fortolkningen. Han tillagde det imidlertid ikke større betydning, end at han summarisk underkendte sin kollega, Ole Høyer, der i retssagen mod kulturministeriet havde undersøgt spørgsmålet og konkluderet, at det er et spørgsmål af principiel karakter (**bilag S5, ekstraktens side 300**).

Vestre Landsret har på intet tidspunkt, hverken i de to kæremål mod hhv. Laserdisken ApS og mod mig eller under forberedelsen i nærværende sager, så meget som antydnet, at der kan være andre fortolkninger end den konkurrencebegrænsende fortolkning.

Hverken sagsøger eller retten har kommenteret lovens formål, som det blev forklaret Kulturudvalget (**bilag N5, ekstraktens side 285**), eller den fortolkning, som Kommissionen og Generaladvokaten lagde til grund under behandlingen af spørgsmålet om infosoc-direktivets gyldighed. Vil retten acceptere fakta, selvom det måske betyder, at retspraksis er forkert?

2. At sagsøger på forhånd var orienteret om min parallelimport

Ændringen af ophavsretslovens § 19 blev vedtaget i Folketinget den 13. december 2002. Samme dag orienterede jeg FDV v/advokat Torben Steffensen om, hvordan jeg ville forholde mig til den nye situation. Jeg ville registrere "forbudte" titler og undlade at parallelimportere dem, men jeg ønskede at sælge ud af det eksisterende varelager (**bilag T1, ekstraktens side 27**).

I e-mails til Torben Steffensen den 27. december 2002 (**bilag U1, ekstraktens side 29**) og den 7. januar 2003 (**bilag X1, ekstraktens side 31**) foreslog jeg diverse praktiske løsninger, f.eks. en hjemmeside, hvor medlemmerne oplyser, om de vil forbyde parallelimport, og hvilke film, der i givet fald er omfattet af forbud. Torben Steffensen afviste at medvirke til en løsning og opfordrede mig til at kontakte de enkelte medlemmer (**bilag Z1, ekstraktens side 33**).

Advokat Niels Bo Jørgensen havde bemærket mit lagerudsalg, og jeg svarede ham den 9. februar 2003 (**bilag A2, ekstraktens side 34**). Jeg præciserede, at jeg alene solgte film, der var importeret før lovens ikrafttræden, og jeg udtrykte min utilfredshed med, at jeg i næsten 8 uger havde ventet forgæves på svar på min henvendelse om forbudte titler. Jeg fortalte, at efter den 17. februar 2003 ville jeg genoptage parallelimporten af de titler, der ikke er omfattet af et identificerbart forbud, men jeg ville fortsat respektere rettighedshavernes forbud.

Pros and cons: Da advokat Niels Bo Jørgensen sendte en rekvisition til fogedretten (**bilag N2, ekstraktens side 48**), havde han i 2 år og 244 dage vidst, at jeg havde parallelimporteret ikke-forbudte film siden den 17. februar 2003, for jeg havde selv fortalt det. Selvom mit brev har været fremlagt for retten siden 2005, har ingen dommer endnu forholdt sig til det.

Ganske vist er lighed for loven et grundlæggende retssikkerhedsprincip, men i praksis synes der at være særlige regler for advokatfirmaet Johan Schlüter og RettighedsAlliancen.

3. At mit brev til medlemmerne fulgte Johan Schlüters fortolkning

Efter Torben Steffensens opfordring til at kontakte de enkelte medlemmer skrev jeg til alle på medlemslisten (**bilag S1, ekstraktens side 26**). Johan Schlüter havde i henvendelsen til Kulturudvalget den 29. oktober 2002 selv påpeget, at det "fejlagtigt" blev lagt til grund, at forbud mod parallelimport ville hindre udbuddet af "smalle" film (**bilag L5, ekstraktens side 281**):

"Begrebet "parallelimport" forudsætter endelig, at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen. Er der i importlandet (Danmark) ikke en sådan rettighedshaver, vil der ikke være noget grundlag for at forbyde importen. Dette vil i sagens natur kunne have særlig betydning for smalle udgivelser på såvel film- som musikområdet."

Ifølge Johan Schlüter er det en betingelse, at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som både "kan" og "vil" gribe ind over for importen. Det var relevant for mig at kontakte hvert medlem og spørge, om det ikke alene "kan", men også "vil" gribe ind over for importen.

Kulturministeren, der blev bedt om at kommentere henvendelsen, opfattede den også som et udtryk for, at importen ikke berøres, medmindre der er nogen, der finder anledning til at forbyde den (**bilag M5, ekstraktens side 282**).

Pros and cons: Selvom Johan Schlüter udtrykte sig ret klart, og selvom hans brev har været fremlagt siden 2005, har samtlige dommere lagt til grund, at import kræver særlig tilladelse. Det ser ikke umiddelbart ud til, at retten vil forholde sig til Johan Schlüters brev. Problemet er, at hele den ophavsretlige orden vil kollapse, hvis Johan Schlüters manipulationer afsløres.

4. At det var let for medlemmerne at undgå parallelimport

Jeg havde foreslået diverse praktiske løsninger til at registrere de film, FDVs medlemmer ville forbyde mig at parallelimportere (**bilag U1, ekstraktens side 29**), men FDV afviste at hjælpe. Jeg ønskede ikke, at praktiske problemer skulle stå i vejen for en hensigtsmæssig løsning, der sikrede specialimporten uden at genere de medlemmer, der ønskede at forbyde parallelimport, så jeg valgte en løsning, som gjorde det let for de enkelte medlemmer.

Jeg bad medarbejder David Bjerre om at stå for registreringen af de danske udgivelser (**bilag A3, ekstraktens side 110**), og jeg bad min IT-medarbejder Morten Dam Madsen om at udvikle et edb-program, der forbyder parallelimport på grundlag af registrerede udgivelser af danske selskaber, som har meddelt forbud (**bilag B3, ekstraktens side 111**).

Derefter forsikrede jeg hvert enkelt medlem, at jeg respekterede deres ret til at forbyde parallelimport jf. de nye regler. Jeg forklarede, at der siden den 22. december 2002 kun havde været udsalg af det eksisterende varelager, og at Torben Steffensen var orienteret. Med hensyn til fremtiden beskrev jeg følgende fremgangsmåde (**bilag B2, ekstraktens side 35**):

“Hvis et medlem af FDV generelt ønsker at forbyde videresalg af parallelimporterede titler, hvortil det har danske distributionsrettigheder, vil jeg på eget initiativ og efter bedste evne registrere medlemmets DVD-rettighedsbibliotek og afstå fra at parallelimportere disse titler, så jeg på den måde undgår at krænke medlemmets rettigheder. Jeg ønsker blot et JA eller NEJ på spørgsmålet:

Ønsker De at forbyde Laserdisken at udbyde parallelimporterede eksemplarer, af DVD-plader, hvortil De har danske distributionsrettigheder?

Et enkelt JA vil blive respekteret for hele Deres rettighedsbibliotek. I løbet af 1-2 uger efter Deres svar vil Laserdiskens hjemmeside blive ændret, så “forbudte” titler ikke kan bestilles hos Laserdisken. Laserdisken vil herefter begrænse udvalget til specialimporterede DVD-plader, der ikke er forbudt af FDVs medlemmer, samt til danske udgivelser.”

Hvert selskab behøvede således kun at give besked én gang. SF Film A/S gav besked i et brev (**bilag C2, ekstraktens side 36**), mens Scanbox’ direktør først ringede og derefter bekræftede aftalen via en e-mail med kopi til Torben Steffensen (**bilag D2, ekstraktens side 37**).

Pros and cons: Dorete Bager kunne have standset fogedforretningen og i det mindste holdt et retsmøde først, men hun følte sig bundet af sit løfte til Lars Segato. Nu er det svært for retten at sluge, at mere end 7 års retssager kunne være afværget med et enkelt brev eller en e-mail.

5. At sagsøger ventede 2 år og 241 dage med at reagere

Nordisk Film og Buena Vista reagerede ikke, og derfor kunne sagsøger den 15. juli 2005 købe parallelimporterede udgaver af “The Jacket” (Nordisk Film) og “The Pacifier” (Buena Vista). Der gik 2 år og 241 dage fra den dag, jeg skrev til medlemmerne, og til deres advokat sendte en rekvisition til fogedretten: Fra 12. februar 2003 til 11. oktober 2005. Niels Bo Jørgensen var orienteret 3 dage tidligere, så han havde haft kendskab til parallelimporten i 2 år og 244 dage, før han reagerede ved at gå til fogedretten med et krav om en uvarslet bevissikring.

Pros and cons: Man kan overveje, hvorfor sagsøger valgte at gå til fogedretten i stedet for at svare mig. Her er problemet nok, at retten er utilbøjelig til at indse, at fogedretten misbruges som beskrevet i Clement Salung Petersens ph.d.-afhandling (**bilag I6, ekstraktens side 323**).

6. At angrebet er baseret på en *anden* fortolkning af loven

Johan Schlüter havde understreget kravet om, at der findes en rettighedshaver, der “kan og vil” gribe ind over for importen, og jeg havde spurgt dem, der “kunne”, om de også “ville”, men det er ikke misligholdelse af mit løfte, jeg er anklaget for (**bilag N2, ekstraktens side 48**):

“Baggrunden for nærværende rekvisation er, at rekvirenten har konstateret, at rekvisitus via rekvisiti hjemmeside (www.laserdisken.dk) sælger filmværker i dvd-format importeret fra bl.a. Canada og USA til forbrugere i Danmark.

Rekvisiti kan ikke lovligt sælge dvd-film importeret fra USA eller Canada uden rekvirentens tilladelse. Da ingen af rekvirentens medlemmer har givet en sådan tilladelse, er rekvisiti salg af parallelimporterede dvd-film ulovlig.”

Pligten til at agere er vendt på hovedet. Før skulle rettighedshaveren gribe ind med et forbud, men nu forudsættes det uden videre, at importen kræver sagsøgers tilladelse. Denne forskel er uhyre vigtig, se “*Sagsøgtes processkrift vedr. betydningen af ophavsretslovens fortolkning*”.

Den omvendte pligt til at agere er gentaget i justifikationsstævningens side 7 (**bilag P2, ekstraktens side 70**):

“Til støtte for sagsøgernes påstand gøres gældende, at sagsøgers medlemmer ikke har givet tilladelse til sagsøgtes aktiviteter.”

Ikke alene er det sagsøger, der har skiftet opfattelse af loven, men sagsøger manipulerer groft om baggrunden for min import. Trods arbejdet med at registrere de danske udgivelser og trods løfterne om at respektere medlemmernes forbud, gengives “min” opfattelse på side 6 under overskriften “*Sagsøgtes opfattelse*” således:

“Sagsøgte har erkendt, at han importerer film til Danmark fra blandt andet USA. Sagsøgte er imidlertid af den opfattelse, at han er berettiget hertil, idet ophavsretslovens § 19 med sin nugældende ordlyd er indført i dansk ret med urette.”

Pros and cons: I 7 år har sagsøger løjet åbenlyst (se flere eksempler i “*Sagsøgtes processkrift vedr. sagsøgers skiftende holdninger*”), men retten har hver gang vendt det blinde øje til. Det reelle spørgsmål er, hvor meget retten er fedtet ind i sagsøgers manipulation. Vil retten straffe de rigtige forbrydere, eller vil den forsøge at skjule forløbet og prøve at lukke munden på mig?

7. At Laserdisken *ikke* fremstår som et anpartsselskab

I “*Sagsøgtes processkrift vedr. ejerforholdene og informationerne herom*” er der omhyggeligt redegjort for de faktiske omstændigheder. Niels Bo Jørgensen og Torben Steffensen ventede så længe med det planlagte bagholdsangreb, at jeg i mellemtiden havde købt aktiviteterne tilbage fra Laserdisken ApS. De stævnedes på baggrund af anpartsselskabets brevpapir fra 2003 og ikke på baggrund af “prøvekøbet”.

Pros and cons: Problemet er ikke alene, at sagsøger ikke magtede at udfylde en stævning efter Domstolsstyrelsens vejledninger (**bilag I1 og J1, ekstraktens side 12-13**), eller at de glemte at kontrollere, om anpartsselskabet stadig drev Laserdiskens butikker. Det er et større problem, at retten gennemførte fogedforretningen uden overhovedet at kontrollere, hvem der var sagens parter. Af den grund er det fristende også for rettens dommere at tørre fejlen af på mig.

8. At jeg informerede både byretten og landsretten om fejlen

En kompetent dommer ville have læst mit svarskrift til byretten af 23. januar 2006 (**bilag S2, ekstraktens side 90**), og jf. retsplejelovens § 339 ville han have henledt min opmærksomhed på, at en formalitetsfejl af den karakter kan føre til afvisning jf. retsplejerådets betænkning nr. 1479/2006 (**bilag A7, ekstraktens side 369**) og analogt til dommen i U.1993.792V (**bilag O6, ekstraktens side 342**).

Men byretten reagerede overhovedet ikke, før advokat Henrik Karl Nielsen bad om at få formalitetsfejlen udskilt til særskilt behandling. I stedet for at forholde sig til sagsøgers fejl og det faktum, at jeg havde givet byretten besked om fejlen umiddelbart efter, at jeg selv var blevet opmærksom på den, valgte Helle Dietz at bebrejde mig, at jeg ikke formåede at bremse Dorete Bager (**bilag J3, ekstraktens side 132**), selvom hun havde afvist at høre på mig.

Vestre Landsret var blevet gjort opmærksom på fejlen i min skriftlige partsforklaring (**bilag C3, ekstraktens side 113**), men reagerede ikke. Landsretten har ikke pligt til at vejlede mig, men den har mulighed for at stille spørgsmål, hvis noget er uklart. Vestre Landsret afviste, at det var nødvendigt med en mundtlig forhandling og nedlagde derefter forbud mod Laserdisken ApS mere end 2 år efter, at alle selskabets aktiviteter var indstillet. Det siger sig selv, at landsretten ikke læste min skriftlige partsforklaring, ligesom den heller ikke læste mine processkrifter.

I reparationssagen lagde landsretten ligeledes ukorrekt til grund, at jeg ikke havde gjort opmærksom på fejlen før den 25. september 2006 (**bilag D4, ekstraktens side 186**).

Pros and cons: Byret og landsret har begge overset, at de korrekte oplysninger om ejeren af Laserdisken fremgår af hjemmesiden og fakturaen jf. lovene herom (se "*Sagsøgtes processkrift vedr. ejerforholdene og informationerne herom*"), og at jeg efterfølgende informerede både byretten og landsretten om sagsøgers formelle fejl. Retten står derfor overfor et problem: Skal den direkte eller indirekte indrømme at have fejlet ved at overse dette?

9. At "forbudt-programmet" forhindrer forbudt parallelimport

Jeg har anvendt "forbudt-programmet" i over 10 år. Det fungerer sådan, at det gennemgår alle importerede film, og i hvert enkelt tilfælde undersøger det, om der findes en dansk udgave af samme film. Hvis det er tilfældet, undersøger det, om filmen er udgivet af et selskab, der har forbudt parallelimport. Hvis det er tilfældet, bliver den importerede film markeret som forbudt, og den sælges ikke i Laserdisken. Se IT-medarbejder Morten Dam Madsens forklaring (**bilag B3, ekstraktens side 111**). Virkningen er afhængig af, at de danske udgivelser registreres, og det står medarbejder David Bjerre for (**bilag A3, ekstraktens side 110**). Programmet afvikles efter hver opdatering af nyheder, og det afvikles automatisk hver nat.

Endnu har sagsøger ikke påvist én eneste fejl overfor mig, og i hvert fald frem til den 7. januar 2011 har sagsøger heller ikke klaget til fogedretten (**bilag G4, ekstraktens side 192**). Laserdiskens registreringer er så omfattende, at de blev brugt af redaktør Peter Risby Hansen til magasinet "Alt om DVD" (**bilag U3, ekstraktens side 163**).

Pros and cons: Hvor langt vil retten gå for at hjælpe sagsøger? Dorete Bager har lagt en ny linje med et direkte påbud om at indhente nyttesløse tilladelser (se "*Sagsøgtes processkrift vedr. påstanden om fogedforbud*"). Det er nyt i forhold til fogedrettens håndtering af forbuddet mod udlejning af videoplader, hvor jeg kunne spørge sagsøger, inden jeg importerede med henblik på udlejning (**bilag N6, ekstraktens side 341**). En praktisk løsning kunne være, at sagsøger på en hjemmeside oplyser hvilke film, medlemmerne har danske rettigheder til.

10. At jeg indstillede parallelimporten den 29. november 2005

Det er pudsig, at sagsøger umiddelbart før retsmødet i reparations sagen anførte, at jeg måtte være omfattet af forbuddet mod Laserdisken ApS, fordi jeg agerede som værende omfattet af forbuddet (**bilag X3, ekstraktens side 165**). Sagsøger bekræftede i kæremålet, at der ikke er dokumenteret parallelimport siden den 29. november 2005 (**bilag C4, ekstraktens side 184**). *101 Dalmatians II* er også et eksempel på “forbudt-programmets” effektivitet, idet filmen blev fanget af programmet efter fagedforretningen. Det senere salg skyldes *ikke*, at programmet svigtede, men at sagsøgers rettigheder udløb (**bilag M4-N4, ekstraktens side 204-205**).

Så snart Dorete Bager og Lars Segato havde forladt butikken den 29. november 2005 gik min medarbejder Mogens Vestergaard i gang med at fjerne de film, der nu var forbudt af Egmont Film A/S, Buena Vista Home Entertainment A/S, Universal Pictures Denmark A/S, Sandrew Metronome Video Danmark A/S, Nordisk Film A/S og Paramount International A/S. Det sidste selskab, Warner Bros. Entertainment ApS, var ikke medlem på det tidspunkt. Efter at have arbejdet hele natten blev han færdig, inden butikken åbnede næste dag. Hans e-mail til mig næste morgen er fremlagt som **bilag G2, ekstraktens side 40**. I København fjernede Kenn T. Andersen og David Bjerre de nu forbudte film og sendte dem til Aalborg, hvor alle film blev opbevaret samlet i Laserdiskens kælder (**bilag S4, ekstraktens side 211**), indtil jeg afleverede dem til Retten i Aalborg (**bilag Z4, ekstraktens side 248**).

Dagen efter fagedforretningen udsendte jeg et særnummer af Laser News, Laserdiskens elektroniske nyhedsbrev, hvor jeg forklarede om forbuddet mod parallelimport. Også film, som allerede var bestilt, men ikke afhentet endnu, var omfattet (**bilag H2, ekstraktens side 41**).

Pros and cons: Jeg vil under strafansvar forklare retten, at jeg holder det 10 år gamle løfte, og så må læseren vurdere, om dokumentationen støtter min forklaring, eller om retten vil lægge til grund, at jeg ufortrødent fortsatte parallelimporten, sådan som sagsøger påstår.

Retten står overfor det dilemma, at sagsøgers krav om stadfæstelse af fagedforbuddet fra den 19. januar 2007 ikke kan imødekommes, hvis parallelimporten ophørte i 2005, uden at det kommer i konflikt med retsplejeloven.

11. At jeg blev forhindret i at returnere de allerede importerede film

Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt jeg blev forhindret i at returnere de allerede importerede film, vil jeg henvise til “*Sagsøgte processkrift vedr. påstanden om erstatning for beslaglagte film*” og nøjes med at gengive oversigten over den fremlagte dokumentation:

Antal gange, sagsøger har begæret mine film beslaglagt:	2
Antal gange, sagsøger har nedlagt påstand om at forhindre returnering:	1
Antal gange, sagsøger selv har fastslået, at filmene er beslaglagt:	7
Antal gange, fagedretten har givet udtryk for, at filmene er beslaglagt:	2
Antal gange, jeg har anmodet retten om at få tilladelse til returnering:	6
Antal gange, retten har besvaret mine anmodninger om at tillade returnering:	0

Pros and cons: Dommere tror, at de bevarer befolkningens tillid, hvis de *aldrig* indrømmer en fejl. Dorete Bager fejlede, fordi hun stoled på sagsøger, og dermed blev de “partners in crime”. Nu nægter retten at forholde sig til beslaglæggelsen. Den besvarede *ingen* af de 6 anmodninger om at få tilladelse til at returnere de beslaglagte film. Retspræsident Christian Lundblad sagde til pressen, at han ville få sin dommer til at se på sagen (**bilag Z4, ekstraktens side 249**). Det skete ikke. Mit bud er, at retten vil gøre *alt* for at undgå at forholde sig til de beslaglagte film.

12. At bevissikringen skete i min butik den 29. november 2005

Under forberedelsen af sagerne har det ikke engang været muligt at få sagsøger til at tiltræde, at bevissikringen fandt sted i min butik den 29. november 2005. Bevissikringen blev foretaget af rettens tilkaldte IT-sagkyndige Thomas Førby i samarbejde med min medarbejder Morten Dam Madsen, men Retten i Aalborg vil hverken udlevere Thomas Førbys rapport eller oplyse, hvordan jeg kommer i kontakt med ham, så jeg kan indkalde ham som vidne.

Sagsøger ser helst, at byretten - ligesom Helle Dietz i sagen mod Laserdisken ApS - ser bort fra, hvordan de er kommet i besiddelse af mine regnskaber. Sagsøger omtalte ganske vist selv den 29. november 2005 som "*bevissikringstidspunkter*" i processkriftet den 1. juli 2009 (**bilag F4, ekstraktens side 191**), og det fremgår af rekvisitionen af 5. oktober 2006, at "*bevis for krænkelserne allerede er i fogedrettens besiddelse*" (**bilag T3, ekstraktens side 161**).

Pros and cons: Hovedproblemet i sagerne er, at Dorete Bager - grundet de omstændigheder, jeg har redegjort for - gennemførte en bevissikring uden en retskendelse mod mig. I stedet for at skose sagsøger for at have sjuasket og returneret regnskaberne til mig som en konsekvens af fejlen, har Dorete Bager, Retten i Aalborg og Vestre Landsret alle sammen hjulpet sagsøger. Retten er tilsyneladende motiveret til at se bort fra dette faktum.

13. At nærværende sager er justifikationssager

Indtil nærværende sager vidste alle jurister, at den summariske bevisførelse for fogedretten ikke er det samme som en rigtig retssag. Derfor skulle fogedrettens afgørelser efterprøves i en justifikationssag. Nærværende sager er også tidligere kaldt "*justifikationsagerne*" af sagsøger, der den 11. marts 2008 anførte for Retten i Aalborg, at der i denne sag "*er tale om almindelig anvendelse af reglerne om bevissikring og hvor retten under denne sag efter retsplejelovens § 653c skal tage stilling til, om bevissikring er lovlig*" (**bilag E4, ekstraktens side 189**).

Siden har sagsøger frafaldet påstanden om, at bevissikringen er lovlig, og sagsøger har nedlagt påstand om afvisning overfor min påstand om, at bevissikringen er *ulovlig*. Sagsøgers synspunkt er nu, at fogedrettens afgørelser er retskraftige og ikke står til at ændre.

Pros and cons: I en ideel verden ville sagsøgers kovending om justifikationssagerne blot blive mødt med hovedrysten, men indtil nu har der ikke været grænser for, hvad sagsøger er sluppet afsted med. Spørgsmålet er, om en domsforhandling på 3-4 dage og kollegial behandling med 3 dommere betyder, at sagerne omsider får en reel behandling som justifikationssager?

Med venlig hilsen

Hans Kristian Pedersen

Aalborg, 22. marts 2013

Sagsøgtes processkrift vedr. betydningen af ophavsretslovens fortolkning

Retten i Aalborg,
sag BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007

Foreningen af danske Videogramdistributører
v/advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K
som mandatar for foreningens ni medlemmer
mod

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

Den samfundsmæssige betydning

Formålet med at angribe Laserdisken uden varsel via fogedretten på en vildledende baggrund i stedet for i 2003 at anlægge en regulær retssag om ophavsretslovens fortolkning kan kun være at opnå rettens *de facto* anerkendelse af den konkurrencebegrænsende fortolkning *uden* en reel undersøgelse af fortolkningsmulighederne.

Hidtil har aktionen været en succes. Kun én dommer, Ole Høyer, har i en *anden* retssag undersøgt den EU-retlige sammenhæng og de samfundsmæssige konsekvenser, og hans undersøgelse og kendelse er summarisk afvist i nærværende sager. Vestre Landsret har ikke engang anerkendt eksistensen af en anden fortolkning. Processkriftet behandler den samfundsmæssige betydning for det rette valg af fortolkning, og det redegør for den EU-retlige sammenhæng.

Emnet behandles i følgende kapitler

1. Betydningen af lovhjemmel
2. Betydningen af konsumtion
3. EUs afskaffelse af international konsumtion
4. Kulturministeriets anskuelse
5. Forskellen på de to fortolkninger
6. Lovændringen i 2002
7. Baggrunden for undersøgelsen af infosoc-direktivet
8. Undersøgelsen af infosoc-direktivet
9. Konklusion vedrørende den rette fortolkning
10. Særligt om overpriser
11. Særligt om konkurrence
12. Særligt om kultur
13. Særligt om retssikkerhed
14. Domstolene under hypnose?

1. Betydningen af lovhjemmel

I 1992 forsøgte sagsøger at forbyde videresalg af brugte videokassetter. Medlemmerne skrev bag på de udgivne kassetter, at de kun må sælges til privatpersoner af en godkendt forhandler, og at tilbagekøb og ombytning er forbudt. Antikvariatet Læsehesten i Aalborg handlede med brugte videokassetter alligevel, og sagsøger anlagde sag mod Læsehesten. Byretten afviste sagsøgers påstand med henvisning til, at der ikke i ophavsretsloven er belæg for, at rettighedshaveren kan forhindre, at eksemplarerne videresælges, herunder tilbagesælges til den tidligere ejer. Landsretten tilføjede, at det er uden betydning, hvad sagsøger skriver på kassetterne. Det meddelte forbud har ingen retsvirkning, fordi det ikke har hjemmel i en lov.

Sidste år var der debat om en journalist, der blev smidt ud af Christiania, fordi han fotograferede på området. Christianitterne påpegede, at de tydeligt har gjort opmærksom på, at fotografering er forbudt. Det står på væggene og på skilte. Kunne det så ikke forventes, at journalisten respekterede det?

Nej, for man kan ikke forbyde noget, bare fordi man gerne vil. Lovhjemmel er nødvendig. Derfor risikerer man en bøde, hvis man parkerer foran Laserdisken. Færdselsloven giver nemlig politiet hjemmel til at forbyde parkering. Når politiet sætter et forbudsskilt op, er det borgernes pligt at respektere forbuddet. Lovhjemmel gør en stor forskel.

2. Betydningen af konsumption

Når et eksemplar af et værk med ophavsmandens samtykke er solgt eller på anden måde overdraget til andre, må eksemplaret spredes videre.

Sådan lød ophavsretslovens § 19, stk. 1 frem til 2002. Bestemmelsen stod i vejen for sagsøgers forsøg på at standse handel med brugte videokassetter og dvd-film, for der står udtrykkeligt, at et eksemplar kan spredes videre, dvs. det kan videresælges. Selvom ophavsmanden forbyder videresalg, er ejerens ret til at videresælge eksemplaret sikret af loven. Ophavsmandens forbud har ingen retsvirkning. Ophavsmandens ret til at forbyde spredning er konsumeret (forbrugt) i og med, at han gav samtykke til det første salg af eksemplaret.

3. EUs afskaffelse af international konsumption

Ophavsretslovens § 19 nævnte ikke, hvor ophavsmanden har solgt eksemplaret. Når det er lige meget, om eksemplaret sælges første gang i Danmark eller et andet sted i verden, kaldes det "international konsumption". Det princip var gældende i Danmark.

Andre medlemsstater af EU bestemte i deres lovgivning, at eksemplaret skal udgives i medlemsstaten selv, før det kan spredes videre. Det kaldes "national konsumption" og betyder, at rettighedshavere kan gribe ind over for parallelimport fra andre EU-lande. Det strider mod EUs indre marked, og derfor blev "national konsumption" forbudt af EU-domstolen.

En tredje mulighed er, at spredningsretten konsumeres, når eksemplaret udgives i EU. Så kan alle EU-varer spredes videre. Det kaldes "regional konsumption". Det sikrer imidlertid ikke det indre marked, hvis der er forskel på medlemsstaternes ophavsretlige principper. Hvis f.eks. Danmark har international konsumption, kan rettighedshaverne ikke forbyde spredning af eksemplarer fra Indien, men det kan rettighedshaverne i en medlemsstat med kun regional konsumption. Det skaber en forskel på det danske marked, hvor eksemplarerne må sælges, og markedet i den anden stat, hvor de *ikke* må sælges. Det indre marked er således opdelt.

Derfor er det nødvendigt at vælge konsumptionsprincip på fællesskabsplan. Flertallet gik ind for regional konsumption og forbød dermed international konsumption. Formålet med dette valg er beskrevet i kapitel 8. For filmværker skete det i artikel 9, stk. 2 i Rådets direktiv 92/100/EØF af 19. november 1992 (**bilag A5, ekstraktens side 250**).

4. Kulturministeriets anskuelse

I Danmark anskuer kulturministeriet ophavsret anderledes end i EU. I EU er ophavsrettigheder særlige rettigheder, der ved lov tildeles ophavsmænd eller andre rettighedshavere. Det kan være retten til at forbyde udlejning af en udgivet film (et salgseksemplar) eller retten til at forbyde salg af eksemplarer fra et tredjeland (regional konsumption). Med tildelingen af denne ret får ophavsmændenes forbud retsvirkning, og forbuddene skal derfor respekteres.

I Danmark opfattes regional konsumption af kulturministeriet (og nu af sagsøger) som et lovfæstet forbud mod at importere fra tredjelande. Det er *loven*, der forbyder import, uanset om ophavsmanden ønsker at sælge de udgivne eksemplarer eller ej. Loven tvinger ham til at indgå en aftale med en partner i EU, hvis hans værker skal sælges i Danmark.

EU: En ret til at forbyde salg af eksemplarer fra tredjelande.

DK: En pligt til at indgå en aftale, før eksemplarer fra tredjelande sælges.

LASERDISKEN

5. Forskellen på de to fortolkninger

Forskellen på de to fortolkninger er større, end det umiddelbart ser ud, og det bliver klart, hvis man ser på situationen fra forskellige interessegrubbers side.

	1: "en ret til at forbyde salg af et eksemplar fra tredjelandene"	2: "en pligt til at indgå en aftale, før eksemplaret sælges"
A: Nationale rettighedshavere	Ingen ændring (fortsat konsumtion)	Ingen ændring (fortsat konsumtion)
B: Lokale rettighedshavere i tredjelande	Ingen ændring (fortsat fri adgang)	NYT: Særlige aftaler skal indgås, før salg i EU er tilladt
C: Internationale rettighedshavere	NYT: Ret til at forbyde parallelimport ved udøvelse af den nye eneret	NYT: Parallelimport er forbudt. Områdebeskyttelse kan opnås ved passivitet
D: Borgerne/samfundet	Ingen ændring (kulturudvalget bevares)	NYT: Priserne stiger, og kulturudbuddet indskrænkes

A) Nationale rettighedshavere

Med nationale rettighedshavere menes EU-ophavsmænd, der udgiver deres værker i EU, f.eks. en dansk forfatter, der udgiver bøger i Danmark. Reglen påvirker ikke denne forfatter, for hans spredningsret konsumeres i begge fortolkninger, og han kan *ikke* forhindre videresalg.

B) Lokale rettighedshavere i tredjelande

Med lokale rettighedshavere i tredjelande menes ophavsmænd i tredjelande, der udgiver deres værker på egne lokale markeder. Det kan være en japansk fløjtespiller, der udgiver sine plader i Japan, en filmproducent, der indspiller og udgiver film i Korea, eller en kunsthåndværker i Thailand, der sælger sine værker på det lokale marked til turister og forbipasserende.

I EUs fortolkning kan deres værker fortsat sælges i EU, hvis de ønsker det, men i den danske fortolkning kræver lovligt salg i Danmark, at de indgår en aftale med en partner i EU.

C) Internationale rettighedshavere

I EUs fortolkning kan europæiske ophavsmænd styrke deres konkurrencemuligheder i tredjelande ved at sælge værkerne til en særlig lav pris uden at underminere hjemmemarkedet med de billige eksemplarer, fordi de kan forhindre import af sådanne eksemplarer med et forbud.

I kulturministeriets fortolkning kan amerikanske filmproducenter kontrollere priser og vareudbud i EU, fordi kun varer, som de vælger at sælge i EU via en aftalepartner, er tilladt.

D) Borgerne/samfundet

I EUs fortolkning vil ændringerne næppe kunne mærkes, men i den danske fortolkning stiger priserne, og en del af værkerne forsvinder. Dette behandles i detaljer i kapitlerne 10 og 12.

6. Lovændringen i 2002

Den 2. oktober 2002 fremlagde kulturministeren lovforslag nr. L 19, hvor ændring nr. 17 er en ny formulering af ophavsretslovens § 19, stk. 1 (**bilag G5, ekstraktens side 261**):

Når et eksemplar af et værk med ophavsmandens samtykke er solgt eller på anden måde overdraget til andre inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, må eksemplaret spredes videre.

Ifølge bemærkningerne til nr. 17 er ændringen indført for at overholde forpligtelserne i infosoc-direktivets artikel 4, hvorved det angiveligt gælder, at et eksemplar af et værk ikke må spredes, medmindre det er købt i EØS-området.

Da forslaget blev præsenteret for Folketinget under førstebehandlingen den 23. oktober 2002 sagde Kulturudvalgets formand, Kim Andersen (V) (**bilag I5, ekstraktens side 265**):

“Et af hovedelementerne i infosoc-direktivet er spørgsmålet om spredningsretten, hvor vi er nødt til at udskifte princippet om international konsumtion og i stedet indføre en regel om regional konsumtion. Ifølge den danske ophavsretslov har man ellers hidtil frit kunnet videresælge kulturprodukter i form af dvd'er, cd'er, bøger m.v., ligegyldigt hvor produkterne stammer fra. Med vedtagelsen af den nye lov bliver det ikke muligt for f.eks. en boghandler at videresælge eksemplarer af bøger, han har købt i USA. I fremtiden bliver det kun muligt at videresælge kulturprodukter, der er købt inden for EØS-området.”

Det er vigtigt at forstå, at denne opfattelse ikke støttes af kilder uden for kulturministeriet:

Rådets direktiv 92/100/EØF af 19. november 1992

Med svaret til parlamentsmedlem Geoffrey Hoon gjorde Kommissionen det klart, at artikel 9, stk. 2 i nævnte direktiv afskaffer international konsumtion. Regional konsumtion var ifølge Kommissionen indført længe før infosoc-direktivet (**bilag A5, ekstraktens side 250**).

Infosoc-direktivet, 10. december 1997

I Kommissionens forslag den 10. december 1997 er regional konsumtion ikke noget nyt. Der er blot tale om at bekræfte “gældende fællesskabsret” (**bilag B5, ekstraktens side 253**).

Parlamentets betænkning til infosoc-direktivet, 28. januar 1999

Intet sted i den 82 sider lange betænkning nævnes et importforbud. Bemærkelsesværdigt for et hovedelement! Tværtimod bekræftes på side 28, at direktivet *ikke* indskrænker interesserne hos dem, som ønsker at få adgang til frembringelserne (**bilag C5, ekstraktens side 255**).

Kulturministeren til Kulturudvalget, 16. august 2000

Selvom regional konsumtion allerede var gennemført, mente kulturministeriet ikke dengang, at det betød et forbud mod Laserdiskens import af film fra USA. Selvom infosoc-direktivet var på vej, var det heller ikke opfattelsen, at det ville ændre noget (**bilag D5, ekstraktens side 256**).

EU-Kommissær for konkurrence, Mario Monti, 11. juni 2001

På trods af infosoc-direktivet afviste Mario Monti, at EU-borgernes adgang til dvd-plader fra USA kunne begrænses. EUs konkurrenceregler var i vejen (**bilag F5, ekstraktens side 260**).

7. Baggrunden for undersøgelsen af infosoc-direktivet

Infosoc-direktivet blev vedtaget den 22. maj 2001 og var således gældende EU-lovgivning, da EUs daværende kommissær for konkurrence, Mario Monti, den 11. juni 2001 holdt tale på Scandic Hotel Slussen i Stockholm. Det var i anledning af "European Competition Day", at han redegjorde for Kommissionens konkurrencepolitik. Talen blev kaldt "*Content, Competition and Consumers: Innovation and Choice*" (bilag F5, ekstraktens side 259).

Afsnittet, der specifikt vedrører import af dvd-plader fra USA, er centralt for forståelsen af infosoc-direktivet og forholdet til EUs konkurrenceregler:

"Another area where the Commission is giving direct follow-up to the concerns of individual consumers is that of Digital Video Disc pricing. We have received a significant number of complaints from private citizens on this matter. In each case, the complaint is virtually the same namely, that DVD prices are significantly higher in the EU than in the USA.

Whilst the prices of many products are higher in the EU than in the US, the major film production companies in agreement with the major equipment manufacturers have introduced a worldwide regional coding system for DVDs. Under this system, a DVD sold in one of the world's six regions cannot be played on a DVD player sold in another region. The thrust of the complaints that we have been receiving is that such a system allows the film production companies to charge higher DVD prices in the EU because EU consumers are artificially prevented from purchasing DVDs from overseas.

As a direct result of these complaints, we have initiated contacts with the major film production companies. We will examine closely what they have to say. Whilst I naturally recognise the legitimate protection which is conferred by intellectual property rights, it is important that, if the complaints are confirmed on the facts, we do not permit a system which provides greater protection than the intellectual property rights themselves, where such a system could be used as a smoke-screen to allow firms to maintain artificially high prices or to deny choice to consumers."

Spørgsmålet, der rejses af Mario Montis tale

Talen vedrører et system, der ifølge Mario Monti går videre end den ophavsretlige beskyttelse, og som kan bruges som røgslør for kunstigt høje priser, og som fratager forbrugerne et frit valg. Infosoc-direktivet er præcis sådan et system - i kulturministeriets fortolkning.

Hvis direktivet virkelig forbyder import fra USA, som kulturministeriet påstår, havde Mario Monti svaret anderledes. Han havde henvist til direktivet og svaret, at EU har bestemt, at det ikke længere skal være tilladt for EU-borgerne at købe dvd-plader, der er udgivet i USA. Det har EU bestemt, og det må EU-borgerne indstille sig på.

Men han sagde det modsatte! Han sagde, at regionalkoderne er et problem, fordi de tvinger EU-borgerne til at købe de europæiske dvd-plader.

Der synes at være en klar modstrid mellem infosoc-direktivet og konkurrencereglerne, sådan som Mario Monti opfatter dem. I praksis kan regionalkoderne omgås, og de håndhæves ikke. Det er mærkeligt, at de alligevel anses for at være et problem, for det er *intet* i forhold til et system, hvor producenterne kan retsforfølge importører og bede fogedretten fjerne evt. importerede dvd-plader fra butikernes hylder. Det hænger naturligvis ikke sammen.

Jeg anlagde sag mod kulturministeriet for at få infosoc-direktivet undersøgt nærmere.

8. Undersøgelsen af infosoc-direktivet

1. EUs udgangspunkt: Eneretten er en ret til at forbyde spredning

Kommissionen gennemgik i det skriftlige indlæg til EU-domstolen den 18. marts 2005, hvad bestemmelsen går ud på (**bilag O5, ekstraktens side 287**):

“12. Udgangspunktet er således, at ophavsmanden kan modsætte sig enhver spredning af hans værker.”

“38. Lovgiver har foretaget en afvejning mellem ophavsmandens ret til at forbyde spredning og melleghandlerens ret til viderespredning.”

Generaladvokaten indledte på tilsvarende måde gennemgangen af sagen med at fastslå, hvad regional konsumtion går ud på (**bilag Q5, ekstraktens side 294**):

“3. Virkningen af, at retten udtømmes (konsumeres), er, at rettighedshaveren ikke længere kan påberåbe sig denne ret for at modsætte sig yderligere spredning.”

2. Formål: At beskytte mod prisdumpning af egne værksudgivelser

Hverken Parlamentet, Rådet, Kommissionen, Generaladvokaten eller EF-domstolen anførte, at importørerne skal indhente tilladelse. Grunden til, at international konsumtion er fravalgt, blev forklaret af professor Mogens Koktvedgaard på mødet i Kulturudvalget den 13. november 2002. Han indledte med: *“Jeg vil gerne nedtone debatten ved at sige, at det spiller en meget, meget beskeden rolle her i landet. En meget beskeden rolle”* (**bilag N5, ekstraktens side 283**).

Han tog udgangspunkt i en britisk forfatter. Ifølge Koktvedgaard skal hjemmemarkedet beskyttes, fordi det er det, forfatteren især skal leve af. Situationen er for en britisk forfatter, at hans bøger også kan sælges i den tredje verden, hvis prisen er særlig lav. F.eks. vil forfatteren kunne sælge bogen i Indien, hvis bogen udgives i Indien til en væsentlig lavere pris, men som han sagde: *“det engelske marked vil blive torpederet”*, hvis de billige eksemplarer importeres til England. For den britiske forfatter handler det om overlevelse, mens det for forbrugerne blot drejer sig om nogle få kroner. Derfor vil politikerne beskytte forfatteren, forklarede han.

Det bemærkes, at forklaringen stemmer overens med Kommissionens svar til Geoffrey Hoon om fravalget af international konsumtion (**bilag A5, ekstraktens side 250**).

Jf. ovenfor var begrundelsen, at rettighedshaveren skal kunne *“forhindre parallelimport fra tredjelande”* for at eliminere *“risikoen for, at priserne på markedet underbydes på grund af kopier, der på lovlig vis afsættes på markedet uden for Fællesskabet”*.

Det stemmer også overens med Parlamentets opfattelse af, at ophavsmændene styrkes over for den globale konkurrence (**bilag C5, ekstraktens side 255**).

Valget af regional konsumtion betyder, at europæiske ophavsmænd bedre kan komme ind på markedet i de fattige tredjelande, hvis de får mulighed for at sælge til en særlig lav pris uden samtidig at underminere (eller “torpedere” jf. Koktvedgaard) deres eget hjemmemarked.

3. Håndhævelse er underlagt konkurrencereglerne

Både Rådet, Parlamentet og Kommissionen understregede, at en håndhævelse af opdelingen af verdensmarkedet er underlagt konkurrencereglerne (**bilag P5, ekstraktens side 293**).

Anvendelse af konkurrencereglerne betyder, at der kan gøres indsigelse, hvis eneretten til at forbyde import udøves og/eller håndhæves i strid med EUs konkurrenceregler.

9. Konklusion vedrørende den rette fortolkning

EU-institutionerne ser på regional konsumtion således:

1. Der er tale om en eneret til at forbyde import fra tredjelande
2. Udøvelse af eneretten er underlagt konkurrencereglerne
3. Retten gives til (europæiske) ophavsmænd, der vil ud på det globale marked
4. De får styrket deres muligheder på dette globale marked

Kulturministeriet (og sagsøger) ser således på det:

1. Der er tale om en pligt til at indgå en aftale, hvis man vil afsætte sine varer i EU
2. Denne omvendte handlepligt gør det umuligt at anvende konkurrencereglerne
3. Reglen beskytter internationale (amerikanske) producenter og deres aftalepartnere
4. De kan kontrollere vareudvalg og priser uden at risikere at stå til regnskab for det

Problemet er kulturministeriets fortolkning

Jeg har studeret alle de skriftlige indlæg, og jeg har drøftet sagen med Generaladvokaten og repræsentanterne fra Kommissionen og Parlamentet med det formål at finde en sammenhæng i tingene - en logisk forklaring. Jeg har fået en forklaring, og jeg indser nu, at problemet ikke er valget af regional konsumtion. Problemet er kulturministeriets fortolkning!

Hvis det lægges til grund, at der er givet en "eneret til at forbyde" til ophavsmanden, og hvis man iagttager forskellen på en enerets eksistens og dens udøvelse, som begrænses af konkurrencereglerne jf. EU-karnov (**bilag P6, ekstraktens side 345**), giver det alt sammen mening.

Mogens Koktvedgaard vil have ret i, at regional konsumtion i EUs fortolkning næppe vil kunne mærkes i Danmark. Det vil sjældent ske, at en dansk kunstner udgiver i et tredjeland til særlig lav pris med risiko for, at det danske marked undermineres af import af de billige eksemplarer, men han har dog ret til at forbyde import af de billige eksemplarer, hvis han vil. Det kan han f.eks. gøre ved at skrive det på dem. Det forbud skal respekteres på samme måde af alle, så borgerne i EU er nødt til at købe de eksemplarer, han udgiver i EU, selvom det ikke er til verdens laveste pris. Borgerne kan stadig købe værket til EU-markedets laveste pris.

Der er forskel på, om en EU-kunstner udgiver sit værk i den tredje verden til en lav pris og samtidig beskytter hjemmemarkedet, og om en amerikansk producent tager overpriser i EU. Skulle en amerikanske producent i ønsket om at tjene ekstra på EU-borgerne forbyde import fra USA, kan importøren gå til domstolene og få undersøgt, om producentens forbud er ophavsretligt berettiget, eller om det strider mod konkurrencereglerne. Infosoc-direktivet har angivet "ophavsmænd" som indehavere af eneretten. Det er som udgangspunkt tvivlsomt, at eneretten er tiltænkt amerikanske producenter og deres aftalepartnere.

Det indre marked, konkurrencefordrejning og ytringsfrihed

Johan Schlüters fortolkning til Kulturudvalget holder heller ikke. Hvis de lokale licenstagere kan bestemme over hver deres område, opdeles det indre marked, men brevetts reelle formål var formentlig også blot at berolige de skeptiske politikere, så de ville stemme for loven.

Det kan ikke være de enkelte importører, der skal indhente samtykke. Et samtykke til en importør vil i givet fald stille denne importør bedre i konkurrencen end andre forhandlere, der ikke har fået samtykke. Den fortolkning fører i sagens natur til konkurrenceforvridning.

Kommissionen påpegede, at artikel 4 ikke er til hinder for spredning af værker, som ophavsmanden *ønsker* at sprede jf. ytringsfriheden. Det er korrekt, hvis eneretten opfattes som en ret, som ophavsmænd kan vælge at bruge, og ikke som en ny administrativ belastning.

10. Særligt om overpriser

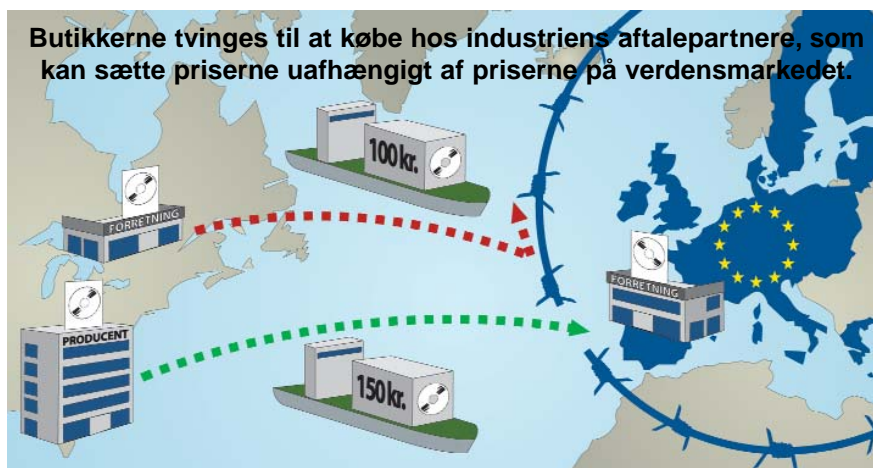
Baggrunden for importforbuddet

Der har været importforbud i 10 år i de fleste butikker. Det skyldes ikke infococ-direktivet, men Peter Schønnings ansættelse som kontorchef med ansvar for direktivets gennemførelse (**bilag V5, ekstraktens side 306**). Han benyttede først direktivet som anledning til at hjælpe den internationale industri med et importforbud, og dernæst bekæmpede han en retlig undersøgelse af den rette fortolkning, efter at infococ-direktivet var blevet undersøgt ved EF-domstolen. Senere indgik han et formelt partnerskab med Johan Schlüter, og nu hjælper han med at forfølge mig.

Sagsøgers konkurrencebegrænsende fortolkning støttes udelukkende på Peter Schønnings skrivelser som kontorchef i kulturministeriet, dvs. bemærkningerne til loven (**bilag G5**), notatet om den ophavsretlige eneret til spredning (**bilag K5**) samt kulturministerens svar til Per Clausen (**bilag R5**). Sagsøger har helt undladt at forholde sig til den EU-retlige problematik.

Sådan virker det

Når butikkerne ikke må importere, tvinges de til at købe hos den, der har indgået aftale med producenten - typisk er det et datterselskab, som er oprettet til formålet. Da butikken ikke har noget valg, kan selskabet tage overpris for varen.

Eksempler

En musikforretning i Århus solgte importerede CD-plader til en fast pris på 100 kr. Det blev standset med et fogedforbud. IFPI (musikbranchens organisation) mente, at en CD-plade burde koste 150 kr. Lewis fik Bilka til at hæve prisen på billige cowboybukser fra 299 kr til 499 kr. Converse sko har samme høje priser i alle danske butikker - i USA er skoene meget billigere. I adskillige år har Danmark haft de højeste priser i EU (**bilag B6, ekstraktens side 314**).

Gevinstens størrelse - et to-cifret antal milliarder kroner hvert eneste år

2005: Konkurrencestyrelsen konstaterede i den årlige redegørelse, at priserne for film, musik og spil er højest i Danmark (**bilag Y5, ekstraktens side 310**).

2008: MSN brugte overskriften: "Danskerne snydes for dollarfesten" i en artikel om, hvordan prisfaldet på dollars ikke slår igennem i butikkerne. Aftalepartnere kan vælge prisen i Danmark uafhængigt af den internationale pris (**bilag A6, ekstraktens side 313**).

2011: Privatøkonom i Danske Bank fremhævede, at alting generelt er dyrere i Danmark, og at det svarer til godt 140.000 kroner om året for en gennemsnitlig børnefamilie (**bilag C6, ekstraktens side 317**).

11. Særligt om konkurrence

Det geniale ved Peter Schønnings fortolkning

Set fra den internationale industris synspunkt er det genialt, at dem, der har fordel af den nye konkurrencebeskyttelse, ikke engang kan angribes med konkurrencereglerne. Det skyldes, at Peter Schønning har flyttet pligten til at agere til dem, der vil sælge deres varer som hidtil.

Sammenhængen med immaterialretten og konkurrenceretten er reelt undermineret, idet rettighedshaveren, der ønsker et forbud, ikke skal udøve en eneret, der evt. kan efterprøves af EUs konkurrenceregler. Han kan læne sig tilbage og gøre intet. Jeg har forsøgt at få tilladelse til at importere den mere spændende udgave af filmen *Brazil* fra Criterion i USA, men har ikke fået svar (**bilag E6 og F6, ekstraktens side 319 og 320**). Resultatet af passiviteten er, at den spændende udgave ikke kan købes i Danmark. Derimod skal små konkurrenter rundt omkring i verden finde en aftalepartner for at *bevare* adgangen til at få deres film solgt i Danmark.

Den internationale konkurrencepolitik

Peter Schønnings fortolkning går stik mod den hidtidige internationale konkurrencepolitik, sådan som den er udtrykt i KonkurrenceNyt nr. 21/1991 (**bilag X5, ekstraktens side 307**):

“Den stigende internationalisering af markederne øger behovet for internationalt samarbejde om konkurrencepolitik. For det er vigtigt, at de gavnlige virkninger af liberaliseringen af handelen - bl.a. billigere og bedre varer - realiseres. Virksomhedssammenlutninger og -samarbejde over landegrænserne kan indebære en risiko for, at konkurrencen skades, og dette må undgås...”

Konkurrence

Sagsøger fremstiller konkurrence som noget, de skal beskyttes mod, men det går også mod den hidtidige opfattelse (**bilag X5, ekstraktens side 308**):

“Erfaringer fra Fællesskabet og andre steder i verden har vist, at konkurrence er et effektivt middel til at sikre, at producenterne forbliver dynamiske, koncentrerer sig om innovationer, lytter til markedet, reducerer omkostningerne og udbyder kvalitetsvarer og kvalitetstjenester til den lavest mulige pris.”

Parallelimport

KonkurrenceNyt anfægter udtrykket “pirat-import”, idet parallelimport er en acceptabel og konkurrencemæssig naturlig fremgangsmåde (**bilag X5, ekstraktens side 309**):

“Hvis en ny metode - fx parallelimport - inden for en branche slår an, er det fordi den mere effektivt opfylder forbrugernes behov. Og det ville være et samfundstab, hvis en sådan salgsform forblev uprøvet.”

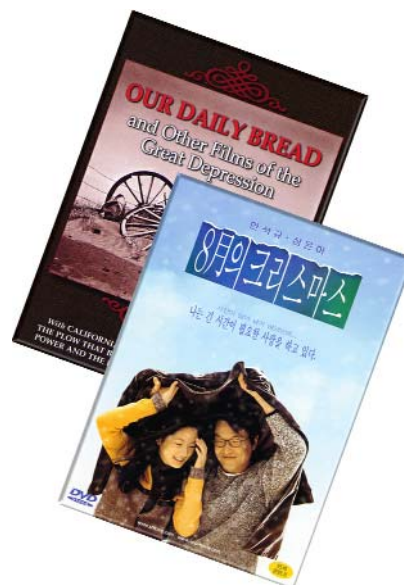
Realløn og konkurrenceevne

Skal man tro forbrugerrådets direktør Rasmus Kjeldahl, er de høje forbrugerpriser et reelt og stort problem. Hvis man virkelig skulle give danskerne en reallønsfremgang, så ville det mest effektive være at få konkurrencesituationen til at virke (**bilag Z5, ekstraktens side 312**).

Ifølge Las Olsen, privatøkonom i Danske Bank, betyder de høje priser mindre velstand og dårligere konkurrenceevne for danske virksomheder, der er nødt til at betale højere lønninger og betale mere for deres eget forbrug (**bilag C6, ekstraktens side 317**).

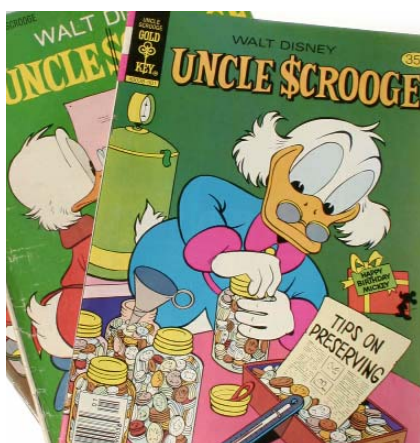
12. Særligt om kultur

Angrebet på mig handler ikke om parallelimport, men om de film, der ellers ikke udbydes til salg i Danmark. Det er film, der ikke er kommercielle nok til at bære en dansk udgivelse, men de konkurrerer om danske filmsamleres penge. Der er over 80.000 film på Laserdiskens hjemmeside. De fleste sælges i få antal, men tilsammen har Laserdisken en omsætning, som sagsøger ikke under mig. Hvor mange er interesseret i "Our Daily Bread" og andre film fra depressionen? Eller den koreanske romance "Christmas in August"? Laserdisken har solgt hhv. 4 stk og 10 stk af de to film. Det er ikke nok til en dansk udgivelse, men ophavsmændene til de to film er glade for, at deres film tilbydes danskerne. Den koreanske film har engelske undertekster, og det afspejler et ønske om at nå et publikum, der ikke er begrænset til Korea.

Konsekvensen af en håndhævelse af sagsøgers fortolkning vil naturligvis være, at disse film forsvinder fra det danske marked. Det kan ikke undgå at medføre et kulturelt tab.

13. Særligt om retssikkerhed

"Lov er lov, og lov skal holdes" hed det engang. Lighed for loven er et grundlæggende princip om retssikkerhed. Men hvorfor skal netop Laserdisken forfølges? Lige om hjørnet ligger tegneseriebutikken Comic Express, der har egen import af tegneserier fra USA. Efter fogedforretningen mod mig spurgte jeg indehaveren, om han var bange for, at det samme skete for ham. Han har nemlig heller ikke fået særlig tilladelse til sin import. Han svarede: "Nej, for hvem skulle have interesse i at genere mig?"

Det handler det om. Nogle industrier beskytter aggressivt "deres" marked og forfølger konkurrenter, men i andre kan man være i fred. Politiet rejser næppe tiltale mod ham.

Godt det samme, for ellers ender vi alle i fængsel. Hele den danske befolkning kriminaliseres af sagsøgers fortolkning. Ophavsretsloven vedrører *alle* værker og enhver form for spredning. Hvor mange har ikke taget en souvenir med hjem fra Thailand eller andre besøg i udlandet? Gad vide, om de er klar over, at disse ting skal med i graven? Det er ulovligt at skille sig af med dem via salg af et dødsbo til en marskandiser, garageudsalg og loppe-markeder. Hvis ikke eksemplaret stammer fra EU, kræver det rettighedshavers tilladelse at sælge det.

Den Blå Avis tillader ikke salg af dvd-film fra USA, men tillader salg af afrikansk brugskunst. Lighed for loven? Skakspillet til højre købte jeg på et marked i Skt. Petersborg i 1995. Hvis sagsøger har ret, kommer jeg aldrig af med det igen - lovligt.

14. Domstolene under hypnose?

Det er som om, at der sker noget i hovedet på dommerne, når de møder sagsøgers advokater, for det har stået på i årevis. Jeg har ingen grund til at tro, at dommerne har noget mod mig og min handel med film. Jeg tror heller ikke, at dommere er specielt uintelligente, men ganske få dommere har tænkt sig om og forholdt sig til fakta og lovgivning. Kan det passe,

- at de intet kender til anpartsselskabsloven, momsloven og cvr-registret,
- at de intet kender til de basale menneskerettigheder, eller
- at de *ønsker* at underminere konkurrencen i det danske samfund?

Jeg tror det egentlig ikke, men jeg kan ikke forklare, hvorfor de har opført sig så mærkværdigt. I syv år har de troet på sagsøgers løgne (se "*Sagsøgtes processkrift vedr. sagsøgers skiftende holdninger*"), og senest har de summarisk underkendt den eneste dommer, der har undersøgt lovfortolkningens EU-retlige sammenhæng og den samfundsmæssige betydning.

En regulær retlig undersøgelse af ophavsretslovens rette fortolkning kræver

- forståelse for, at "ophavsmænd" er de skabende kunstnere,
- forståelse for det indre markedes funktion, og
- anerkendelse af konkurrencereglerne og forholdet til immaterialretten.

Jeg vil ærligt sige, at jeg ikke kan overbevise mig selv om, at dommere, der trodser retsplejelovent for at underkende en kendelse om henvisning af et spørgsmål af principiel karakter, og som berammer domsforhandling om emnet uden forberedelse overhovedet, vil gøre andet end det samme som deres forgængere i nærværende sager, nemlig behage sagsøger.

Jeg vil derfor ikke være med til at drøfte spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning med henblik på en dom herom i forbindelse med domsforhandlingen ved Retten i Aalborg.

Sund fornuft anvendt på kulturministeriets begrundelse for fortolkningen

"Når der eksisterer en ret, bør den, der ønsker at opnå økonomisk gevinst ved at udnytte retten, have ulejlighed med at kontakte rettighedshaveren."

Kulturministeriets ord lyder umiddelbart besnærende, men en smule eftertanke afslører, at det er absurd i sammenhængen. Det er indres, at det handler om at sælge udgivne eksemplarer, dvs. eksemplarer, som ophavsmanden har udgivet for at tjene penge på det vederlag, som salget af eksemplarerne indbringer. Kan man f.eks. forestille sig, at Sara Blædel vil synes, at det er fedt, hvis hver eneste boghandler skal have hendes tilladelse for at kunne sælge hendes bøger?

Selvom man køber den præmis, at salg af udgivne eksemplarer er en udnyttelse, der ikke bør ske uden tilladelse, giver det ingen mening, at EU skulle "beskytte" ophavsmænd i tredjelande med disse særlige rettigheder, mens EUs egne ophavsmænd, f.eks. Sara Blædel, fortsat skal "finde sig i", at hendes bøger må sælges *uden* særlig tilladelse. Det er det rene sludder!

Med venlig hilsen

Hans Kristian Pedersen

Aalborg, 22. marts 2013

Sagsøgtes processkrift vedr. den rette løsning

Retten i Aalborg,
sag BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007

Foreningen af danske Videogramdistributører
v/advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K
som mandatar for foreningens ni medlemmer
mod

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

Retten kan endnu nå at rette fejlene

Jeg er afklaret om min fremtid. Hvis retten lytter til begge parter og afgør sagen i henhold til lovgivningen, fortsætter jeg min virksomhed som kulturformidler af film. Hvis retten støtter sagsøgers ønske om at begrænse konkurrencen, vil jeg via skrivelser og foredrag fortælle den danske befolkning sandheden om de høje danske forbrugerpriser. Befolkningen har ret til at få besked, hvis domstolene trodser lovgivningen og støtter de internationale monopoler.

Trods de "fejl", der er begået undervejs i sagsbehandlingen i de forløbne syv år, er det imidlertid ikke for sent for retten at rette dem. John F. Kennedy udtrykte det således: "*An error does not become a mistake until you refuse to correct it*". Det er et grundlæggende formål med en justifikationssag at rette de fejl, der måtte være begået af fogedretten, og det kan nås endnu.

LASERDISKEN

Fakta om retssagen mod Laserdisken ApS

Jeg var principielt utilfreds med de to domme, men retssagen havde ingen praktisk betydning.

1. Der blev aldrig gennemført en bevissikring mod Laserdisken ApS
2. Fogedforbuddet blev ophævet, idet sagsøger selv frafaldt påstanden om forbud
3. Selskabet blev *ikke* dømt til at betale erstatning til sagsøger
4. Selskabet blev *ikke* dømt til at betale sagsomkostninger til sagsøger

Byrettens to domme er måske mærkværdige, men selskabet har ikke lidt skade, og som selskab er Laserdisken ApS ikke - som jeg - omfattet af Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Fakta om justificationssagerne mod mig

Sagsøger ynder at kalde enhver afgørelse til deres fordel for "retskraftig", men hvis disse sager håndteres som almindelige retssager, er det under domsforhandlingen, at de nedlagte påstande behandles. Hverken Hans Esdahls afgørelser under forberedelsen eller fogedrettens kendelser er "retskraftige". Jeg har ikke stået ansigt til ansigt med en eneste dommer, og der har ikke været forelæggelse med gennemgang af dokumentation.

Justifikationssagers formål er omhyggeligt at gennemgå det grundlag, hvorpå fogedretten baserede de *foreløbige* afgørelser - incl. kendelser i kæremål. Som retspræsidenten sagde, da han erklærede Retten i Aalborg for inhabil, er håndteringen af fogedforretningen ikke noget, byretten er stolt af, men principielt kan skaderne udbedres med økonomisk kompensation.

Retten kan vise offentligheden, at systemet fungerer, hvorefter grundlaget for retssagen mod Domstolsstyrelsen og mine klager til Den Europæiske Menneskeretsdomstol bortfalder.

Spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning

Efter Vestre Landsrets kendelse den 5. februar 2013 er det definitivt udelukket, at spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning kan behandles i forbindelse med de to justificationssager. Jeg vil i nærmeste fremtid anlægge en selvstændig, principiel retssag mod sagsøger med henblik på at få dette principielle spørgsmål autoritativt afgjort - uden fogedretligt fnidder.

Hvis det viser sig, at sagsøgers seneste fortolkning er korrekt, og hvis det viser sig, at de erstatningsretlige betingelser er opfyldt, kan sagsøger til enhver tid anlægge erstatningssag mod mig. Ulovligt bevissikret materiale er ikke nødvendigt for at kunne gøre dette.

Retten bør erindre, at nærværende sager er justificationssager efter en fogedforretning, der gik galt, og at der ifølge Højesteret ikke er truffet en retskraftig afgørelse i spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning (**bilag U5, ekstraktens side 304**).

Med venlig hilsen

Hans Kristian Pedersen